

Min ^{lidet} glorværdige fortid i den Kongelige Danske Marine i 1953-54.

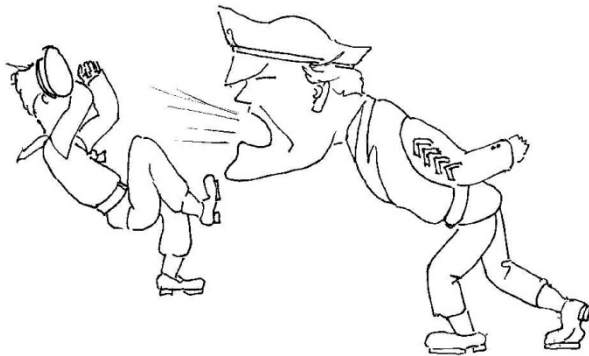
En dagbogsskildring af værnepligtig 4823.

Som alle andre unge på den tid blev jeg i 1952 indkaldt på session, for at forsvaret kunne udvælge folk til de forskellige værn. Da en session er et borgerligt ombud, man skal møde til, fik jeg fri fra lærepladsen og mødte renvasket op på sessionskontoret i Paladspassagen.

Efter udfyldning af skemaer, lægeundersøgelse og godkendelse som egnet til militærtjeneste blev jeg fremstillet for de fire fem militærpersoner, der udgjorde sessionskomiteen og fik stillet spørgsmålet. Er der nogen speciel tjenestegren, de ønsker? Ja, Marinen, svarede jeg kækt og uden tøven og fik svaret. Det vil de s'gu alle sammen. Har de nogen specielle grunde til dette ønske? Ja, det har jeg. Hele min familie består af søfolk og jeg tør ikke komme hjem og fortælle, at jeg er taget til Hæren. Fornuftig begrundelse, godtaget, lød meldingen, og jeg åndede lettet op og belavede mig på at forlade lokalet, men blev stoppet af endnu et spørgsmål. Kunne de tænke dem at aftjene deres værnepligt på Grønland? Uden anelse for, hvad det kunne indebære, svarede jeg straks ja, for det kunne da være spændende at se Grønland.

Få måneder før sessionen var tjenestetiden sat op til 18 måneder for Hæren, medens Søværnet kun havde 15 måneder. Det var sikkert årsagen til at der var endnu flere end normalt, der søgte ind til Marinen.

Nå, tiden gik, jeg bestod min svendeprøve og havde 14 dage fri, inden jeg i Oktober 1953 skulle møde på Holmen i København. Nogle af fridagene tilbragte jeg sammen med Far på køreture rundt i hans distrikt i Nordjylland, og det var medens vi var sammen her, at jeg syntes, vi kom hinanden meget nærmere.

”La’ være med at stå der og se ud, som om de er forelsket i mig!

Oversergent ”Røde” Olesen, 7. kompagni 2.deling.

Så oprandt dagen. Jeg tog til København med båden og fandt vej over til Holmen, hvor jeg mødtes med omkring 600 andre. Vi blev mønstret og fik udleveret vores udrustning, hvorpå turen gik i busser op til Arresødal lejren ved Frederiksværk. Her blev alle installeret i træbarakker, ca. 120 i hver, jeg i 7. kompagni, hvor vores oversergent ville have haft godt af at konsultere en talepædagog, idet staklen ikke var i stand til at tale, han skreg uafledigt som en baby med mavekneb. Til gengæld var vores korporal Ole Nielsen stille og lun, sikke to kontraster at sætte sammen.

Træningen startede straks med øksersits og løbeture, og da vi nåede til aften var alle godt trætte og havde store huller i strømperne. Såvel mine tæer som hæle var således fuldt synlige, og med kun tre par sokker til rådighed, måtte der gøres noget. Som alle andre sad jeg den aften med stoppenål og garn og rimpede sokkerne sammen, og da der blev mulighed for at ringe hjem om aftenen, var det med et nødråb til min Mor om nogle mere holdbare sokker. Tre dage senere modtog jeg to par, og efter en uge yderligere tre par. Det var en anden kvalitet end Marinens. I resten af tjenestetiden stoppede jeg ikke sokker en eneste gang mere.

Middagsmaden var god solid borgerlig kost, veltillavet og velsmagende, men aftenskafningen fik mig til at gøre store øjne, for det bestod af det lækreste højt belagte smørebrød, noget som jeg tidligere kun havde set under mine meget få restaurationsbesøg. Derfor harmede det mig at høre flere værnepligtige beklage sig over kosten, men det var alle typer, som sikkert aldrig havde været så godt vant.

Den første uge måtte vi blive i lejren, for ingen blev sluppet løs, før de havde lært at hilse på behørig vis. Derpå fik vi lov til at tage til Frederiksværk og endelig efter 14 dage kunne vi også rejse til København, hvis vi ville. Fredagen før denne tilladelse blev givet, var alle til en psykoteknisk prøve for at passende emner kunne vælges til befalingsmands uddannelse. Dette var rygtedes på banjerne, og blev man udtaget som befalingsmand, betød det en forøgelse af tjenestetiden med et års tid, så kun meget få var interesserede heri. Prøverne var ganske lette, men jeg lavede helt bevidst nogle fejl, for ikke at komme i kategorien, egnet til befalingsmand. Om det betød noget, ved jeg ikke, for under en mønstring allerede ugen efter blev vi, der på sessionen havde erklæret os villige til at tage til Grønland, udtaget til en særlig Grønlandsdeling. Ved mønstringen fik vi at vide, at der måtte påregnes 9 måneders tjenestetid deroppe og ikke de seks, som vi havde meldt os til, og hvis man ønskede at hoppe fra, var det her og nu, men det var der ingen, der gjorde. Som de eneste på holdet blev to mand, begge automekanikere, nemlig Jumbo og Lille John, tvunget til tjenesten på Grønland, da ingen automekanikere havde meldt sig frivilligt.

Jumbo var så led ved at skulle af sted, så han prøvede alt for at slippe. Under køreprøven med en stor lastvogn bakkede han bevidst op i et træ og var derefter sikker på, at nu dumpede han og slap for at komme til Grønland. Stor var Jumbos fortrydelse, da den motorsagkyndige gratulerede ham med førerbeviset, idet han sarkastisk tilføjede. Der er jo ingen træer på Grønland.

Den specielle Grønlandsdeling fik en forceret uddannelse, da vi skulle være klar til afsejling allerede tre uger senere. Således var der ikke tid for os til at trave ud til skydebanen. Vi kørte frem og tilbage og vinkede grinende, når vi passerede vores andre kammerater, der måtte marchere den lange vej med Garand geværene på skulderen. En episode fra skydebanen erindrers jeg tydeligt. Det var Jumbo, der kom galt af sted. Han var ikke fortrolig med skydevåben og rædselsslagen første gang han skulle bruge geværet. I stedet for at holde geværet fast mod skulderen, som vi var instrueret om, holdt han det ud i strakt arm, lukkede øjnene og fyrede.

Korporal Ole Nielsen, 7. kompagni 2. deling.

Rekylen sendte geværet lige tilbage i ansigtet på ham, og de næste uger gik han omkring med et gevaldigt blåt øje.

Heller ikke feltbanen var der tid til at besøge mere end en gang. Vi blev vaccineret og fik to timers geværeksercits bagefter, for hurtigere at fordele vaccinen. Det var noget, der gjorde ondt, og om aftenen var det de andre delinger, der grinede af os.

Tredje weekend blev vi omsider sluppet løs. Jeg tog til København denne weekend og mødtes her til koncert i Tivoli med min storesøster Tove, der arbejdede på Esso's hovedkontor i København. Pengene var jo små hos os begge, men her i Tivoli kostede det ikke alverden at overvære en koncert. I hele vores opvækst, det vil sige indtil jeg blev stor nok til at kunne tæve hende, havde hun været øretæveindbydende drillesyg, men da hun opdagede at jeg var blevet den stærkeste, hjalp det en del, og siden hun flyttede hjemmefra havde vi indbyrdes haft det bedste forhold, og ved den lejlighed nød vi at være sammen.

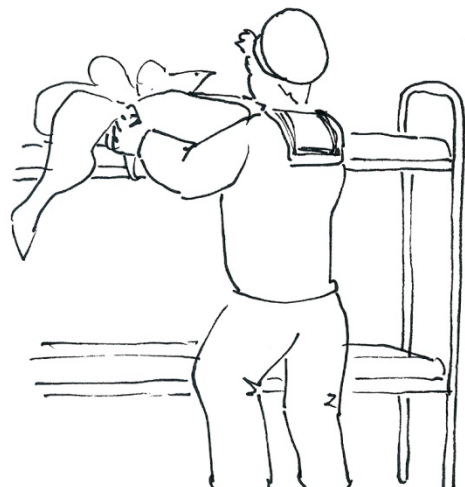
De sidste to dage før vores afsejling fik vi "Grønlændere" lov til at rejse hjem for at sige farvel til familien. Rejsen fra Frederiksværk til Aalborg via København ville tage ca. 11 timer hver vej, og med så lang rejsetid ville det kun blive til nogle få timer sammen med familien, så jeg tomlede til Hundested og tog færgen herfra over til Grenå. Ombord fandt jeg en lastbilchauffør, der skulle til Aalborg, og på den måde nåede jeg hjem på godt 6 timer. Efter at være blevet godt forkælet i 18 timer og fået et par ekstra sokker i køjeposen gik turen tilbage til den sidste nat i Arresødallej

November.

Søndag den 15. var der udpurring klokken 0530, 27 søvnige gaster vaskede sig og pakkede køjetøjet under højlydte eder og forbandelser.

Med det overstået gik turen til mønstringspladsen med alle vores pakkenelliker, sikken et slæb, og så kunne vi endelig gå over i kantinen og skaffe. 0650 mønstrede vi igen, denne gang foran A barakken, og 10 minutter senere sad vi i en bus på vej mod København.

Mønstring igen ved ankomsten til Holmen, udlevering af polarudrustning, d.v.s. støvler med gummisåler, skisokker, anorak og hue med øreklapper, ny mønstring, ja mønstring fulgte på mønstring, vel nok en otte ti stykker før vi kom ombord og blev installeret i vores kahyt på Grønlands Handels M/S DISKO, en møj bette kombineret fragt- og passagerbåd på godt 1.400 tons.

og

Der pakkes.

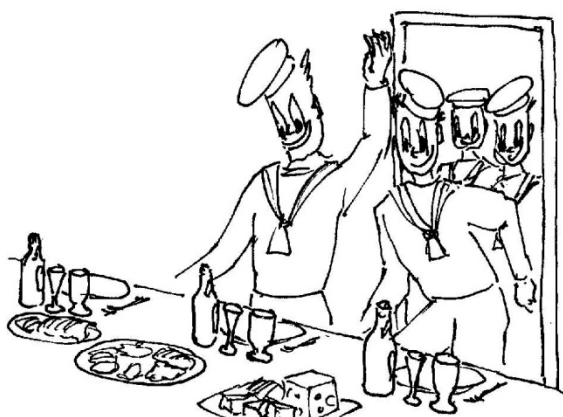
-og der slæbes.

Endelig fik vi lov til at gå fra borde og fik et kvarters tid til at sige farvel til de fremmødte familiemedlemmer. Så ombord igen, fortøjningerne gik, og vi stod langs lønningen og vinkede farvel til vore kære i den sene efterårsdags grå lys. Jeg tror nok at stemningen hos de fleste var ligeså grå som himlen, for nu ville vi ikke se vores familier, venner og kærester igen før om ni måneder. Det var en underlig fornemmelse for de fleste, der formodentlig aldrig havde været hjemmefra andet end i korte sommerferier. Langsomt gled vi igennem havnen, ud gennem molehovederne og byens silhuet fortonede sig i horisonten.

Afgangen fra Den Kongelige Grønlandske Handels Plads.

Vores meditation blev brutalt afbrudt af alarmklokker, der kaldte os til bådrulle. Da alle var mødt op og havde fået tildelt deres pladser ved redningsbådene og fået demonstreret og afprøvet de klodsede redningsveste, var det tid til frokosten i salonen. Hold da op, hvilken luksus. Der indledtes med en lille svinekotelet med brasede kartofler, derpå koldt bord med forskelligt kødpålæg, italiensk salat, tomater, æg, sild, ost.

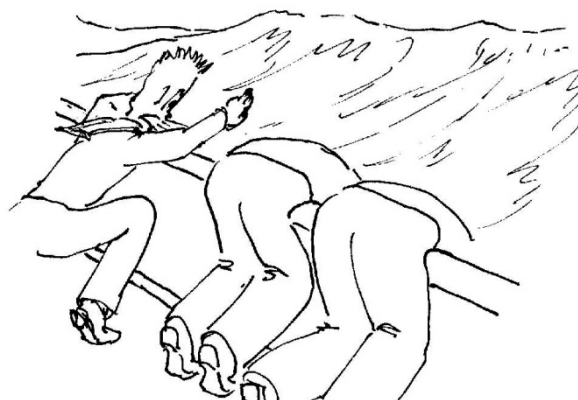
Første frokost ombord.

Tre timer efter afgang passerede DISKO Kronborg og i eftermiddagens grå belysning tog vi afsked med Danmark. Ude på Kattegat var der ikke meget at se på, og resten af dagen gik med en lækker middag, med at orientere sig i skibet og med en lang samtale med "Gnisten". Aftenen var utrolig smuk, næsten rolig sø og klart måneskin men umenneskeligt koldt.

Mandag, den 16. Allerede morgenen derpå

noterede jeg i min Dagbog, "Sørensen, du bliver aldrig sømand". Vi lå oppe under Norskekysten og rullede fælt i en grov sø. Ja søsygen havde ramt mig og i øvrigt det meste af holdet. Jeg ofrede et par gange om formiddagen, og aftensmaden gjorde gentagne forsøg på at slippe ovenud. På det tidspunkt var det kommet så vidt, at alle, i stedet for at gå sammenbidte rundt, nu åbent indrømmede, at de havde det rent ud sagt forbandet. Kun nogle få forhærdede fiskere og befarne spillede kort i rygesalonen, men selv blandt dem tyndede det efterhånden stærkt ud.

Tirsdag, den 17. Om morgenen var det flovet noget, solen skinnede og efter morgenmaden tilbragte jeg et par timer på bakken med at

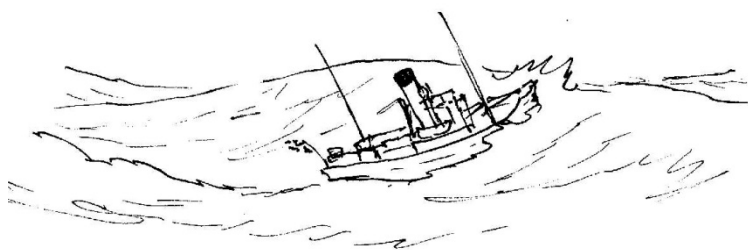
Ofring til Kong Neptun.

studere og fotograferede søerne. Da det blev for køligt derude, søgte jeg under dæk, og straks var det slut med mit velbefindende. Jeg tilbragte en stor del af dagen i min køje i vores lukaf, styrbord agter, en ti mands kahyt udstyret med køjesenge og med en 30 centimeter tyk korkisolation mod skibssiden, så det enlige køje mindede om et skydeskår.

Jeg begyndte at få smag for knækbrød, da det var det eneste, vi måtte få at spise, når vi ikke mødte op i spisesalonen. I øvrigt var det også det eneste, jeg kunne holde i mig, så det kan nok være, at jeg slankede mig. Vejret forværredes og her **Onsdag, den 18.** skabte Disko sig helt ustyrligt. Hun bankede stævnen ned i søerne, skruen løftedes ovenud af vandet og løb op i fart, så hele agterskibet rystede og dirrede. Uanset hvor skidt tilpas jeg var, skulle jeg op og se på vejret og have nogle optagelser af det oprørte hav. Det var akkurat som i filmen *The Cruel Sea* når det var værst. Nordatlanten her om vinteren er en barsk affære. Vores fart er knap 2 knob, så vi har formodentlig 40 døgn til Grønland. Det var deprimerende at følge vores position på kortet ude i gangen, for i tre døgn ændrede den sig så godt som ikke.

Torsdag, den 19. bød på en bedring i vejret, og jeg deltog i alle måltider og holdt det i mig. Ved aftenen underholdt "Lille John" os ved at spille på klaveret. Det må kun benyttes en time om aftenen for ikke at forstyrre vores koleriske skipper Coulet Svendsen, kaldet Koteletten (når han ikke selv er til stede). Jeg har fundet ud af, at vores lukaf er det værst beliggende i skibet med de voldsomste bevægelser og mest støj fra skruen. Den eneste fordel er, at skruestøjen overdøver tågehornet. I dag har Disko gjort fremskridt, og forventet ankomst til Julianehåb i Grønland er nu allerede på Onsdag, altså om seks dage.

Fredag, den 20. Ak oh ve, dagen startede med et rigtigt møgvejr, der heldigvis bedredes en smule ved middagstid, for så at blive virkelig vildt hen mod aften. Vi havde vinden tværs hele dagen, lå konstant med 20 graders slagside og søerne slog uafsladeligt mod skibssiden og sendte kaskader af vand op over båddækket. Jeg forsøgte at fotograferer den oprørte Nordatlant, men opgav for ikke at få kameraet ødelagt. Når jeg passerede døren ind til maskinrummet, lyttede jeg til dieselmotorens karakteristiske lyd, en langsom rytme, tuk, tuk, scee. Den var så forskellig fra, hvad jeg hidtil havde hørt andre dieselmotorer sige, men denne motor var udstyret med udstødsglidere i stedet for ventiler, og det fik den til at lyde mere som en dampmaskine.

Nordatlanten i November.

pokerspillende ansigter udtrykte sand rædsel over denne satsning, uvidende om, at det hele bare var skæg og ballade, for hverken Roland eller jeg ejede tilsammen stort mere end 10 kroner for tiden.

Lørdag, den 21. Åbenbart havde jeg vænnet mig til forholdene, for jeg deltog i alle tre måltider, også her hvor menuen stod på gule ærter. Dem fik vi nu ikke meget af, for DISKO tog nogle ordentlige overhalinger, og ærterne gik i dørken gang på gang. Om aftenen spillede Roland og jeg whist med en indsats på 10 kroner. Samtlige omkringsiddende

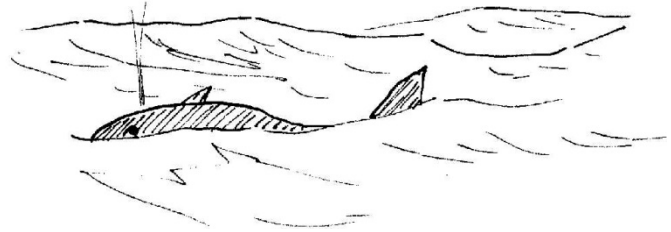

Hvaler!

Søndag den 22. Endelig bedredes vejret, vinden stilnede af og Disko duvede bare dovent op og ned i en svær dønning. En almindelig mathed havde bredt sig over skibet, og alle lå henslængt i sofaer og stole, da råbet "Hvaler" fik samtlige på benene. En minesprængning kunne ikke have ryddet salonen hurtigere. Men sikken en skuffelse. Ganske vist var der tre fire stykker men de var forholdsvis små og samtidig langt borte, så de bare lignede marsvinene ved Mou Bro i Limfjorden.

Værsgo Christian!

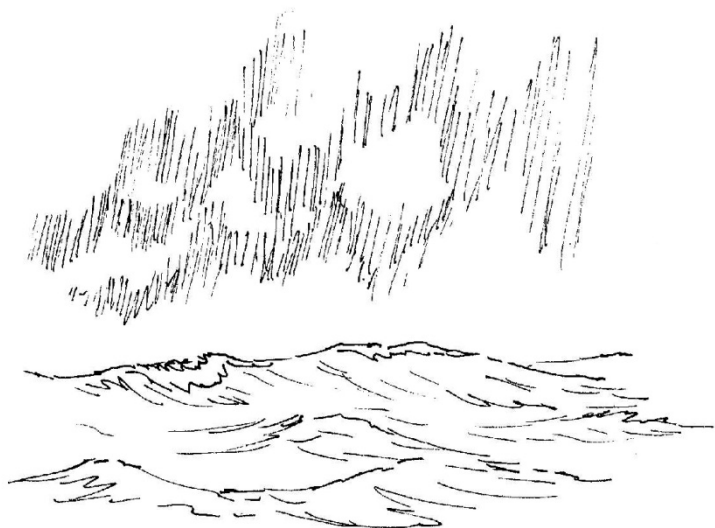

Hvaler.

Desserten til middagen om aftenen var nogle rædselsfulde napoleonskager, og restbeholdningen af dem blev serveret til aftenkaffen. På holdet havde vi en temmelig uopdragen og grisk fyr Christian, der altid tilegnede sig de fleste kiks, således at der aldrig var nogle til de sidst ankomne. Det samme skete til aftenkaffen, og da de sidste kiks var forsvundet, blev resten af napoleonskagerne blev båret ind.

Til sidemanden Hans' store irritation jog Christian, som troede, der var blevet serveret flere kiks, uden videre en hånd ned i fadet. Da den "umættelige" rakte ud efter den sidste kage, snuppede Hans kagen lige for næsen af ham, og fortrydelsen over at blive snydt for kagen lyste ud af ham. "Hvad Christian, ville du gerne have haft den her"? spurgte Hans. "Ja", indrømmede Christian og begyndte allerede at slikke sig om munden, da Hans sagde. "Jamen, så skal du sørme også have den", hvorpå Hans smag ham kagen lige i synet og tværede den ud over hele ansigtet. Alle skreg af grin, for ih hvor de undte Christian den ydmygelse. Formodentlig forstod han meningen, for han viste ikke senere nogen grådighed. Det mærkelige var, at Hans ellers var en rolig og stilfærdig person, men denne gang havde han åbenbart fået nok og reagerede resolut.

Mandag, den 23. I løbet af formiddagen passerede vi et strømskel i vandet, der ændrede farve fra det hidtidige dybblå til grågrønt. Disko havde forladt Golfstrømmen og var sejlet ind i den kolde polarstrøm, og det kunne mærkes. Det blev bidende koldt, og om aftenen frøs vi med anstand. Omslaget i vejret havde også effekt på temperaturen i vores lukaf, og da min køje var langs skibssiden blev den isnende kold. Søvn blev det ikke til meget af den nat, fordi jeg frøs gudsjammerligt.

Nordlys.

Om aftenen kaldte råbet ”Nordlys” os alle på dækket, og det blev virkelig en oplevelse. Nok havde jeg set nordlys hjemme, men det her var så kraftigt og med farver. Selvom jeg frøs ude i kulden, kunne jeg ikke løsrive mig fra synet og blev stående lige til det var slut, hvilket var heldigt, for farverne kulminerede lige før det holdt op. Dette skete, som afbrød man for en kontakt, og farveskuet afløstes af en i kunstnerisk henseende pragtfuld stjernehimmel, ikke for en astronom, da Månen strålede og fik vandet til at glitre.

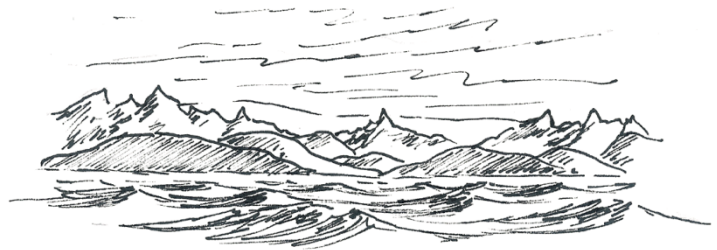

Det første isbjerg.

Tirsdag, den 24. Lige efter frokost dukkede de første isbjerge op. De var meget store men desværre for langt borte til at de ville tegne sig på et fotografi. Jeg forsøgte alligevel, for måske er det de eneste, vi får at se, og her i det klare solskin var det et betagende syn. Senere på dagen og lige før mørket sænkede sig dukkede det første glimt af Grønland op som en tågestribe op i kimmingen.

Onsdag, den 25. Næste morgen stod vi op til et infamt vejr, nok det værste vi endnu havde været ude for, men her i læen af Grønland var søerne meget kortere. En forreven klippekyst med sneklædte spidse tinder dukkede op, det første virkelige Grønland.

Endelig efter elleve døgn i søen anløb Disko Julianehåb ved 16 tiden, og Grønland bød os velkommen med den mest overdådige solnedgang, man kunne ønske sig. Farvespillet var som kiggede man på en underbelyst farvefilm. Efter aftensmafningen var der landlov, og i guder hvor var det skønt at strække benene på fast grund.

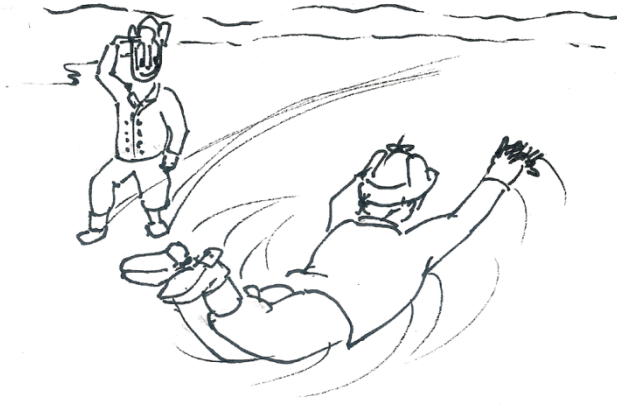
Første glimt at Grønland.

Billetsalg i Julianehåb.

Vi fandt biografen i det lokale forsamlingshus og ved billetlugen, der befandt sig ca. 2 meter over terrænet købte vi billetter til forestillingen. Der var ingen nummererede pladser, man anbragte sig bare hvor der var en ledig stol.

Efter forestillingen kom vi i snak med nogle grønlændere, der inviterede os hjem til et spil kort. Det ville da være spændende at se, hvordan de boede, og vi tog med tak imod tilbuddet. Huset var på størrelse med et mindre sommerhus, og inventaret bestod af et bord, to bænke, to kommoder, et komfur, et lille skab og to senge samt et udklip fra et blad af kongefamilien på væggen, og der var pinlig rent overalt. På bordet stod en petroleumslampe, som var tændt, selvom der var elektrisk lys installeret. ”Lille John”, der er en rigtig filur, skulle lige vise sig lidt overfor grønlænderne med nogle kortkunster før spillet begyndte. Det var sjovt at se hans ansigt, da de begyndte at spille og en af grønlænderpigerne lavede nøjagtig de samme kunster i en overbevisende professionel stil. På vejen tilbage til Disko kunne vi igen nyde synet af et utrolig flot nordlys.

Glat føre på søen.

grønlændere gjorde vores hold helt til grin ved at vinde 8 – 1. Efter kampen travede vi ud til en lille tiliset sø, hvor vi mødte tre andre kammerater. Her fandt vi ud af, at vore specielle grønlandsstøvler med bløde gummisåler ikke var meget beventdt på is. Alle som en røg vi på rumpen eller på maven. Svend forsøgte sig som oversergent og kaldte Lille John hen til sig. Denne kom omgående farende og kurede de sidste femten meter sidelæns medens han udførte en parodi på et honnør. Under aftensmåltidet kom en grønlander ombord med en model af en grønlanderkajak, som jeg straks faldt for og købte, selvom jeg syntes den var dyr, 40 kroner, men senere fik jeg bekræftet, at prisen var ok, og modellen var meget flot udført.

På vejen til dansemik var jeg en tur indenom tømreren, der lovede at lave en kasse til kajakken, så jeg kunne sende den hjem. Vi måtte bøde kroner 1,25 for at komme til dansemik, men vi fik valuta for pengene. Først dansede vi et par timer, hvorpå Roland optrådte som tryllekunstner, og det gjorde han strålende, men på et punkt dummede han sig. Han fik nemlig en køn

Julianehåb.

hypnotiserede Bjarne, en af vores to kokke, og fik ham til at optræde som en legesyg hundehvalp oppe på scenen. Lidt uhyggeligt at nogen person kan få sådan en magt over en anden, men forestillingen gjorde lykke. Grønlænderne optrådte med en form for dans, en sjov blanding af en primitiv sekstur og step til en monoton musik. Resten af aftenen dansede vi alle til et virkelig

Torsdag, den 26. Disko lå ved den lille kaj og udlosningen tog sin tid, da der kun var skibets egne lossebomme til at få godset fra borde og ingen mekaniske hjælpemidler på kajen. Der var derfor god tid for os gaster til at se os om. Dagen startede med at Roland, Store John og jeg travede byen rundt og klatrede op på fjeldet sydøst for byen, hvorfra der var en flot udsigt over Julianehåb og fjorden. Efter frokost overværede vi en hastigt arrangeret fodboldkamp mellem et hold marinere og de lokale grønlandere. Kampen foregik i knæhøj sne, og de små vævre

grønlænderpige til at hjælpe sig med nogle numre oppe på scenen, og herunder lod han som om han manipulerede med hænderne lige foran pigen, og pludselig stod han med en busteholder i hånden. Denne havde han lånt af en af vores kahyttsjomfruer, men det vidste pigen jo ikke, og hendes ansigtsudtryk viste panisk rædsel over, at Roland havde fjernet hendes bh uden at hun havde mærket de, og hun greb hun sig til barmen. Alle andre i salen morede sig over dette trick, men resten af aftenen turde ingen af grønlænderpigerne danse med den ellers så pigeglade Roland

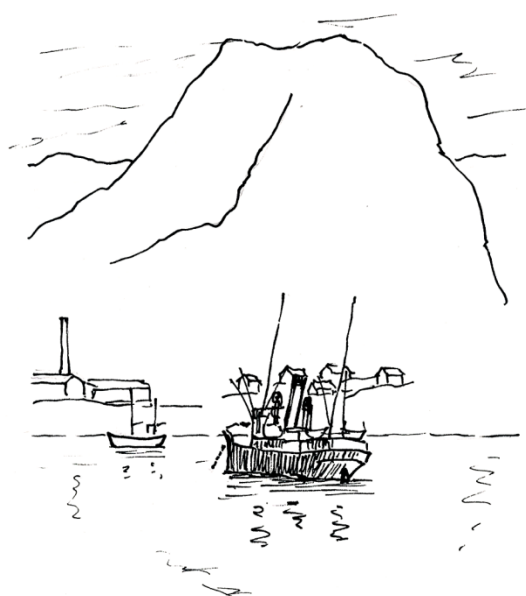
Det forbedrede sikkert heller ikke hans chancer, da han som afslutning

godt fem mands orkester og endelig afsluttedes den festlige aften meget stemningsfuldt med at grønlænderne sang deres smukke nationalsang.

Fredag, den 27. I silende regn opsøgte jeg tømmerværkstedet for at få hente forsendeskassen til kajakmodellen. Besøget blev af lang varighed, for værkstedets indehaver var i det snakkesalige hjørne. En ting fæstnede sig i min bevidsthed, nemlig hans beretning om hvor varsom man skulle være overfor den lokale befolkning. Kort efter sin ankomst til Grønland havde han nemlig bramfrit givet en grønlandsk medhjælper en røffel for en uheldig udført opgave, akkurat som han ville have gjort det herhjemme. Da tømreren vendte tilbage til værkstedet efter frokosten var grønlænderen forsvundet og en af drivremmene skåret over, og han viste sig ikke igen de tre uger. Senere på dagen kiggede jeg ind i el-værket og fik her en snak med motorpasseren Ezra Titussen, der inviterede mig til at besøge hans hjem næste dag.

Lørdag, den 28. travede jeg først på morgenen over til El-værket for der at mødes med Ezra. På vejen passerede jeg nogle grønlænderkajakker, som jeg studerede grundigt og fandt dem helt i overensstemmelse med min model. Ezra kom ti minutter for sent, noget der er ret almindeligt på Grønland, men det gjorde ikke noget, for jeg fik et af mine bedste stemningsbilleder af solopgangen og med spidsen af en kajak i forgrunden. På vejen til hans hjem kiggede vi indenfor i den nybyggede købmandsbutik, en fuldt moderne forretning med lysrør og et varesortiment, der omfattede alt lige fra kolonial til manufaktur. Men det er også nødvendigt, for det er den eneste forretning i byen ud over bagerbutikken.

Vi fortsatte nordpå igennem grønlænderkvarteret, videre ad nogle meget glatte stier og helt ude i udkanten af beboelsen lå hans lille hvidmalede og velholdte hus, hvorfra der var en pragtfuld udsigt ud over fjorden. Huset havde fem rum, entre, køkken, soveværelse og toilet samt en stue. Efter danske forhold var inventaret meget sparsomt, et bord med fire stole, to kommoder og diverse billeder af livgarden, skoleskibet Danmark og fotografier af ham selv og hans familie. Indvendigt var huset lige så rent og velholdt som udvendigt. Her boede han med sin søster og dennes søn. Huset havde kostet 14500 kr. at bygge, og hans årlige husleje var 300. Han havde været fanger, arbejdet i Kryolitbruddet i Ivigtut en kort periode, men her ville de ikke beskæftige grønlændere, der ikke talte dansk, og det gjorde Ezra kun meget dårligt. Vi fik en kop Nescafe og et par mariekiks, og inden jeg gik underholdt han mig med et par numre på sin banjo. En virkelig rar imødekommende og ukompliceret person

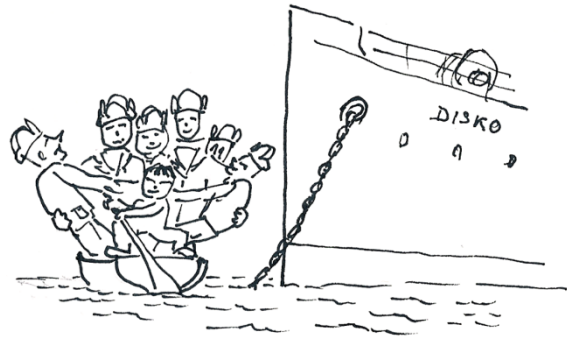
Narsakfjeldet.

Jeg fik mig en ordentlig sludder med købmanden, da jeg var indenom for at købe en tube lim. Han bekræftede tømrerens historie om at behandle grønlænderne med varsomhed, da de er meget ærekære. Kun ca. 30 procent taler dansk, og det var uhyre vanskeligt at betjene dem, fordi de er hunderædde for at dumme sig i andres øjne. Grønlænderne var heller ikke i besiddelse af nogen større teknisk forstand. En bil skal således hovedrepareres efter bare 3000 kilometers kørsel.

På vejen til købmanden passerede jeg Søkongen, Knud Rasmussens gamle ekspeditionsskib, den kønneste skonnert jeg nogensinde har set, og jeg opsøgte igen tømreren og fik en træklods, hvorpå jeg gik i gang med at lave en model af den. På min aftenspadseretur så jeg flere grønlænderpiger trække frem og tilbage i håb om, at få en lille

mariner i nettet. Efterhånden har jeg fået min egen mening om dem. Mange af dem ser vældigt søde ud, men som Vilhelm noget udiplomatisk udtrykker det, er de uhyggeligt hjulbenede og ser ud, som de er blevet slået med en skovl i ansigtet.

Søndag, den 29. Ved sekstiden vågnede jeg ved et infamt spektakel, Hurtigt kom jeg på benene og kunne fra dækket vinke farvel til Julianehåb. Vores næste destination var Narsak, hvortil vi ankom ved ti tiden. Der var ingen havnemole her, og vi ankrede på reden ud for hermetikfabrikken. Efter frokost fik vi mulighed for at komme i land, og her søgte jeg ud på et lille næs for at fotografere. Det var nær gået galt, da jeg endte på en islagt skråning, men jeg klarede mig og spadserede til Gl. Narsak, hvor jeg mødte mine kammerater. Vi besøgte det nybyggede elværk og den nydelige lille kirke, indvendigt holdt i creme, lyseblå og mellemlå farver og med levende lys overalt. Desværre kunne vi ikke overvære den forestående gudstjeneste, da vi skulle tilbage til aftenmaden. En bundgarnsjolle bragte os tilbage til Disko i tide inden middagen. Ombord var der stor opstandelse. En af vores kammerater var forsvundet i et forsøg på at bestige det islagte Narsakfjeld, og nogle grønlændere måtte op på fjeldet med lygter for at søge efter idioten. Først ved nitiden vendte han slukøret tilbage til Disko, og selvfølgelig fik han omgående navnet, Jeppe på fjeldet.

Retur til Disko efter landgang i Narsak.

Mandag, den 30. Næste formiddag var jeg i land med Henning, der stammer fra Århus, men har været på ØK's kontor de sidste fire år. Vi fik lov til at se den hypermoderne fiskehermetikfabrik, der hovedsagelig behandler og pakker rejer og helleflyndere, og udenfor sæsonen virker en del af virksomheden som fåreslagteri. Efter en tur ud til en sølvrævefarm var vi blevet iskolde og forslåede af mange fald på de isglatte sten, og det var dejligt at komme tilbage til Disko og noget varm mad. Indtil om aftenen blev vi ombord, men så var alle i land for at se en film i hermetikfabrikkens kantine, der blev brugt som biograf.

Dampopvarmning.

December.

Tirsdag den 1. blev vi uventet purret ud allerede klokken fem. Det var en rasende skipper, der havde forlangt dette, fordi nogle tankeløse idioter ikke var vendt tilbage til skibet før klokken 3.30, og da der ingen var til at ro dem ud til Disko, havde de stjålet to joller, som nu lå fortøjet langs skibssiden. Alle blev beordret op på båddækket, og de, der havde nuppet jollerne blev opfordret til at melde sig med trusler om, at al landlov herefter ville blive inddraget. Kun to mand meldte sig, medens de andre ikke havde det fornødne mod til at vedkende sig deres dumhed. De to måtte ro jollerne ind og derpå tigge om og betale for at blive færget tilbage. Jeg blev oppe, for min køje langs skibssiden er så isnende kold på trods af de 30 centimeter korkisolation. Denne er i øvrigt forøget med et godt ti centimeter lag is på indersiden, idet vores udåndingsluft nu kondenserer og fryser. Da vi hen på eftermiddagen var afgået fra Narsak, blev det for hedt for de andre skyldige, der meldte sig, og der blev taget godt fat i dem. Først fik de et koldt styrtebad og derpå en omgav tæv, men det havde de også fortjent.

Onsdag, den 2. Disko sejlede nordover hele natten og forventede at anløbe Godthåb ved 14 tiden, men sådan skulle det ikke gå. En voldsom snetykning sidste nat havde forsinket os, og det er blæst op.

Torsdag, den 3. Heller ikke denne dag blev det muligt at gå ind i Godthåbsfjorden. Skipperen ville ikke tage nogen chancer, da der rasede en snestorm med vindstyrke 10 og nul sigt, og vores radar var ude af funktion. For yderligere at forværre situationen stoppede maskinen og Disko lagde sig straks tværs i søen med 25 graders krængning. Efter tyve minutter åndede vi lettet op, for da kunne vi igen høre den velkendte lyd, tuk, tuk, scee.

I godt halvandet døgn lå vi underdrejet godt til havs udenfor Godthåb inden snestormen omsider afløstes af heftige snebyger, så der ind imellem var en smule sigt, og vi havde næsten opgivet håbet om at komme til Godthåb, da rygtet om at Disko var på vej ind i fjorden, spredtes ombord.

Fredag, den 4. Ved 11 tiden gjorde vi fast ved Atlantkajen, og ”Store John” og jeg travede de 3 kilometer op til byen i den bidende kolde blæst og minus 20 grader.

Efter et besøg på posthuset og i butikken var vi inde i den enkelt udsmykkede men ganske smukke Hans Egede kirke, hvorpå vi fortsatte til elværket. Her spurgte vi efter hr. Schjødt Johns familie og blev henvist til en mand, som gik ned af vejen. Da vi nåede ham, var han overrasket over at se John. Desværre havde han ikke tid til at gå med os hjem, men han pegede på sit hus og bad os gå hjem og bestille kaffen. Vi blev meget gæstfrit modtaget og trakteret med kaffe og hjemmebagt kage, og lidt senere sluttede Schjødt sig til os. Jeg fik en god snak med ham om elværket og om fotografering, som ligeledes var hans hobby. Men ellers var det mest hans kone, der talte, og det gjorde hun gerne, hvad der vel næppe var noget at sige til, når der endelig kom gæster. Som hun sagde, jeg går hjemme hele dagen medens manden er på arbejde, og huset og indkøbene er hurtigt overstået. Hvis ikke jeg har besøg af andre danskere, er der kun grønlanderne at tale med, og de vil ikke tale dansk, selvom de godt kan. Om aftenen har vi ikke andet at foretage os end at gå en tur i byen, og den er hurtigt overset. Fjeldene begrænser turens længde og alle rejser foregår med skibe, der altid er overfyldt med håndværkere, så der ikke er plads til turister, som vil se sig om. Det var tydeligt, at hun var godt træt af at bo i Grønland.

Ingen
fødselsdagsgaver.

Lørdag, den 5. Igen i dag var det bidende koldt og sneen fæg os om ørene, da Store John og jeg om morgenen gik til byen. Men vi var godt klædt på og vores huer beskytter alt andet end lige hagen. På turen overvejede jeg alvorligt at lade skægget stå. Over middag gentog vi turen ifølge med Roland, og vi fik lejlighed til at se elværket og bogtrykkeriet. Afgangstidspunktet fra Godthåb var en smule usikkert, og vi skulle være tilbage ombord i Disko klokken 15. Men intet skete, så vi hyggede os ombord, fik te om aftenen og Lille John underholdt os på klaveret. I morgen er det min fødselsdag. Det bliver mærkeligt, at Tove ikke kommer ind og ønsker til lykke, og at vi ikke skal have vores sædvanlige morgenbord, og fødselsdagsgaver bliver jeg også snydt for.

Søndag, den 6. I dag er det min fødselsdag. Hvornår Disko afgik fra Godthåb aner jeg ikke, men da jeg stod op og kom ud på dækket, lænsede vi ned langs kysten i en frisk nordenvind. På turen sydover passerede vi Frederikshåb isblink, en fantastisk flot og udstrakt gletsjer, som nåede helt ned til kysten, og endelig ved 15 tiden anløb vi Frederikshåb, hvor Disko ankrede op på redan, da der ingen havnemole findes. Der blev ingen mulighed for at komme i land i dag, og om det skyldtes ren kedsomhed, ved jeg ikke, men Lille John lod sig plydsklippe af Roland, der uden større ballast på frisørområdet gik frisk til sagen, og sikken et resultat. Lille John så herrens ud

med hårtotter grupperet i de særeste mønstre på issen. Senere måtte han bede en af kahytsjomfruerne om at forsøge at udbedre de værste skader.

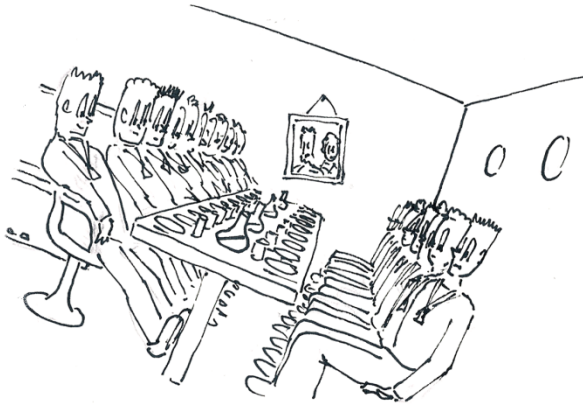

Garçon Roland som frisør.

Mandag, den 7. Måske for at bøde lidt på gårsdagens noget uheldige præstation, tog Roland med den første båd ind allerede klokken 6.45 for at hente frisk morgenbrød til os. Da han vendte tilbage til Disko var han næsten dybfrossen, for bageren åbnede først 7.30. Store John og jeg kiggede lidt på byen om formiddagen, hvor vi var inde i købmandshandelen for at købe postkort. Vi ventede et kvarter uden at blive ekspederet, akkurat som det havde været tilfældet i Godthåb. De grønlandske medhjælpere ekspederede kun deres landsmænd. Så havde jeg fået nok, tog den stramme maske på og bad i meget skarpe vendinger om at se postkortene, og jeg skal love for at det hjalp. Vi blev ekspederet lige med det samme. Jeg tror ikke længere på påstanden om, at grønlænderne er bange for at blive til grin. Det er simpelthen antipati mod danskere, der er årsagen. Sikken en forskel på grønlændernes optræden her og så i Julianehåb og Narsak, hvor vi hele tiden blev mødt med venlighed og gæstfrihed. Kirken var lille men meget køn, vel nok den smukkeste, vi har set indtil dato. På vejen tilbage til skibet, passerede vi en flok lokale, der hæmningsløst fræsede rundt i en lastbil med ladet fuldt af børn og unge piger. De tager intet hensyn til, hvad de har med at gøre, og hvis de kan komme til at smadre noget og det sker med stort halløj, morer de sig kosteligt uden tanke for, hvad omkostningerne er. Om aftenen tog alle ti fra styrbord agter i byen for at gå i biografen, men der var ingen forestilling, og vi vendte tilbage til Disko med uforrettet sag. I stedet brugte jeg aftenen til at lave et par takkekort til kahytsjomfruerne for god behandling fra os ti fra styrbord agter.

Tirsdag, den 8. Til stor fortrydelse for styrmanden var der arrangeret fodboldkampe i land. I går manglede han således 14 af de 20 grønlændere til losningen, og i dag måtte 10 befarne gaster overtage losningen, for at vi kan komme videre. Over middag tog jeg med i land sammen med fodboldholdet, ikke for at overvære kampen, men for at købe nogle flødekarameletter som en forsinket fødselsdagsgave til mig selv. Der var ikke en kunde i butikken, alle var til fodboldkamp. I øvrigt havde butikken ingen karameller. Medens jeg forespurgte herom, kom en ung dansk pige ind. Da hun hørte om mine kvaler, fortalte hun, at jeg sikkert kunne købe nogle hos hendes Mor. Jeg fulgte med hende hjem, og det viste sig, at hendes Mor købte slik en gros og solgte det. Hun havde lige fået fire store kasser op med Disko, men de var endnu ikke pakket ud, så i stedet for karameller, som hun var udgået for, fik jeg fire stykker chokolade, og det til den halve pris af, hvad det koster hjemme.

Oven på handelen blev jeg inviteret til te og en sludder. Moderen fortalte, at hendes mand var minør og havde været her oppe i 4 år, medens hun og datteren havde været her i to år. Manden var tjenestemand, og lønnen ikke ret stor, men med hendes forretning ved siden af, gik det udmærket. De boede i et af de ny huse med en stor stue, to soveværelser, tip top moderne køkken med el komfur og et lækkert badeværelse. Datteren brød sig ikke om Grønland. Hun kedede sig arbejdede 5 timer om dagen som sekretær for lægen på hospitalet, og så savnede hun den danske sommer. Jeg mødtes med fodboldholdet og fulgtes med dem tilbage til skibet. Selvom afstanden ud til Disko var begrænset, bød sejlturen alligevel på problemer i den snævre havn og den friske blæst. Først fik vi en tovende i skruen, og da den var gjort fri, havde vi ingen styrefart, blæsten tog os og vi tørnede ind i en skonnert, der lå forankret lige agten for Disko. Vinden lagde hele tiden på og Disko begyndte at drive for ankeret og ramlede imod et skær, således at vi under aftensmåltidet lå med 20 graders slagside, og jeg kan altså godt fortælle, at det slet ikke er nemt at spise suppe, når skivet er så skævt.

Det skæve skib Disko.

Nå Disko blev varpet fri, og ved aftenteen var vi på vej ud af fjorden på vej mod Ivigtut. Kassen, d.v.s. Disko opførte sig helt fjoget i den oprørte sø, nu der ingen last var ombord.

Onsdag, den 9. I morges eller rettere i nat nemlig klokken tre vågnede jeg ved at maskinen stoppede. Den nordlige vind og medløbende sø havde fremskyndet vores ankomst til Ivigtut med et par timer. Roland stod op for at redde sig en kop kaffe og da han forlod kahytten, opdagede han, at Lille John ikke var i sin køje. Det fik os alle op af køjerne og en større eftersøgning startede. Han var ikke røget overbord men befandt sig i salonen midtskibs,

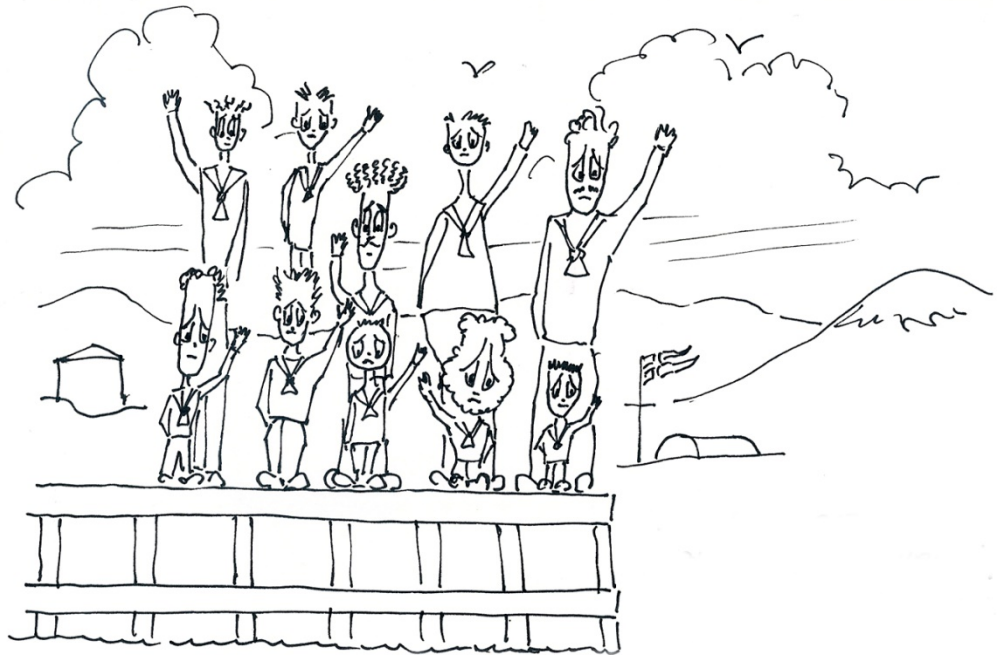
hvortil han havde forflyttet sig fordi han frøs i vores kahyt. Det samme gjorde jeg, og derfor blev jeg oppe og sluttede mig til ham i salonen. Hele skibssiden i vores kahyt var efterhånden dækket af godt 20 centimeter is. Om formiddagen gik Store John og jeg i land for at se på Kryolitbruddet. Da vi gentog denne landgang om eftermiddagen, nu ifølge med Henning, så vi Diskos besætning og de gaster, der tidligere havde hjulpet med løsningen, nu var travlt beskæftiget med at banke is af dæk og rigning. I nattens løb var Disko blevet kraftigt overiset og top tung, og faren for at kæntré er stor, især når skibet er uden last. På fordækket havde vi godt tres centimeter is som man prøvede at fjerne med dampslanger, mukkerter og skovle.

Ved kanten af Kryolitbruddet traf vi en formand for arbejdssjakket, og han fortalte om bruddets historie og at kryolitten anvendtes som katalysator ved aluminiumsfremstilling. Det var derfor amerikanerne var så interesserede i stedet under krigen og årsagen til, at de byggede basen Grønnedal for at beskytte bruddet. Selve bruddet var 65 meter dybt og lukket med en dæmning ud mod fjorden. 12 mand arbejdede med tryklufthor halvvejs nede i bruddet, hængende i tynde tove. De arbejder 12 timer i døgnet for en timeløn på 9 kroner. Til sammenligning får vi i marinen 2 kroner og femogtyve ører om dagen. At der er penge i foretagendet ses af, at husene er store og velholdte og alt er helt anderledes og bedre organiseret end i de byer, vi har besøgt. Der er fodboldbane og to tennisbaner samt en stor gymnastiksal, der også anvendes som biograf. Den besøgte vi om aftenen. Der er næsten udelukkende danskere beskæftiget i Ivigtut, og som følge heraf en speciel spiritusordning. Det fandt vi ud af senere om aftenen, hvor vi sad henne midtskibs i selskab med Jumbo. Her gjorde en drønende fuld Roland sin entre. Han var så lakket til, at vi næsten måtte bære ham ned i kahytten styrbord agter og få ham til køjs. Det var en ubehagelig opgave, for ind imellem var han helt uregerlig, og det lykkedes ham da også at stikke Jumbo et blått øje. Han skal få sig en ordentlig omgang i morgen, når han kommer til bevidsthed. I øvrigt er vores tid som passagerer her ombord slut i morgen, hvor vi skal til basen i Grønnedal.

Torsdag, den 10. Men hævn er sød. Næste morgen, da Roland kom til sig selv igen efter drukturen, kom han til at bøde for sit umådeholdne drikkeri på mere end en måde. Vi andre fra styrbord agter, der i nattens løb havde døjet med alle tænkelige ubehageligheder fra Rolands side, havde sammen med Jumbo smedet rænker. En startede med at fortælle ham, at han hellere måtte skynde sig op til den koleriske kaptajn og give ham en undskyldning for hans optræden i går aftes. "Jamen, hvad har jeg da gjort?" spurgte Roland forskrækket, stadig med tømmermændene arbejdende hårdt i hovedet. "Ved du virkelig ikke det", supplerede en anden. "Nej"??? "Jo du lovede kaptajnen tæsk, da du kom ombord igen". "Nej, de er ikke rigtigt". "Jo da", brød vi andre ind, "du var virkelig uforskammet og grov" overfor kaptajnen. Roland krympede sig ved disse oplysninger og blev endnu mindre, da han fik samstemmende oplysninger om sin uheldige optræden fra samtlige andre kammerater. Lige til middag rugede

han over sin elendighed, før han besluttede sig for at opsøge Kaptajnen og give ham en undskyldning. Da han var på vej ud af salonen for at udføre den tunge beslutning, forbarmede vi os endelig over ham og fortalte, hvad der virkelig var gået for sig, og han åndede lettet op. Jo, hævnen er sød.

Hele dagen gik med at vente på at komme af sted. Først senere erfarede vi, at vi havde været med hele turen op langs kysten, fordi skipperen ikke ønskede den udisciplinerede flok af gamle gaster fra stationen ombord før lige før hjemrejsen. Det var også årsagen til at vi først blev afhentet af en inspektionskutter ved 16 tiden. De gamle basser entrede Disko med deres grej, og vi kravlede ombord i Mågen med vores køjesække. Der var ingen plads under dæk til os i den lille kutter, og turen over fjorden til Grønnedal blev en kold omgang i den friske nordenvind hvor sneen føg os om ørerne. Undervejs sugede vi rigtigt indtrykkene af fjorden og omgivelserne til os, for det er jo i disse omgivelser, vi skal tilbringe de kommende ni måneder.

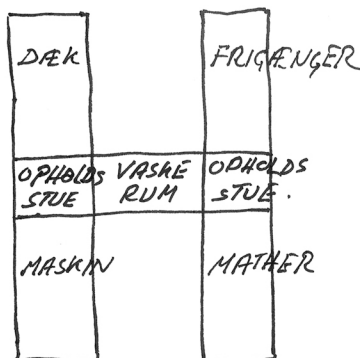

**Hans, Henning, Jørgen, Svend, Store John,
Bent, Kaj, Roland, Knud, Lille John.**

Styrbord agter siger farvel og tak for god behandling.

December. 1953

Torsdag den 10. Øjnene stod på stilke for ikke at gå glip af noget, da kutteren lagde til kaj i Grønnedal. Tidevandet bevirkede, at vi måtte nøjes med at bringe vores personlige grej med og efterlade køjesækkene til senere. I samlet kolonne travede vi op af bakken til stationen. Det var nu fuldkommen mørkt, og den sporadiske vejbelysning afslørede ikke meget af omgivelserne. Så snart vi havde læsset vore ting af i barakken, gik turen over i spisesalen, hvor vi fik et aftenmåltid, som i øvrigt gav os alle mavepine senere på natten. Sikken en start på vores ophold. Oven på skafningen gik turen over til gymnastiksalen, hvor vi fik en formaningstale og en instruktion om forholdene på stationen. Med den overstået blev vi udstukket til vore respektive poster og fik anvist vores køjer. Så dukkede en fenrik op på banjen. Han skulle bruge nogle mænd til tankning i løbet af natten, og til kraftcentralen havde han brug for en fire fem mand. Vi korsede os over en sådan introduktion og spekulerede over, om forholdene altid var sådan heroppe. Klokkeren 20.30 var tidevandet på sit højeste, og vi kunne omsider få vores køjesække op på kajen, hente dem og derpå tilbage til banjerne og pakke ud og rede køjer. Hele tiden åndede fenrikken os i nakken, og vi syntes efterhånden Arresødal lejren havde været det rene himmerige sammenlignet med, hvad vi her var kommet op til. Endelig fik alle besked på at møde op til mønstring i opholdsstuen, og her afslørede fenrikken sig som værende en almindelig værnepligtig, men hvordan skulle vi vide det, når han var i den uniform, såvel oversergenter som mather adlød ham, og han i øvrigt spillede sin rolle fremragende. Den intense spænding og mistro, der havde rådet ind til da afløstes af et kammeratligt samvær med en masse sjov.

Banjerne.

Indkvarteringen skete i en stor barak, bygget som et stort H med 4 banjer, hver med plads til 36 mand i hvert af H'ets ben, en lille opholdstue imellem banjerne og vaskerum i tværliggeren. Vi ligger i køjesenge og har et skab med et rumindhold på ca. 140 liter til alle vores ejendele på nær støvler og overtøj, som er anbragt i skabe i opholdsstuen. Kantinen er indrettet med aluminiumsborde og stole, og i stedet for tallerkener serveres maden på en rustfri bakke ned 6 fordybninger til maden.

Fredag den 11.

Efter udpakning af vores grej var der mønstring, hvorpå vi maskinfolk fik forevist maskinværkstedet og kraftcentralen Fjeldly. Det er her jeg i aften skal have min første vagt fra klokken 20 til midnat. Kraftcentralen rummer 3 stk. 6-cyl.

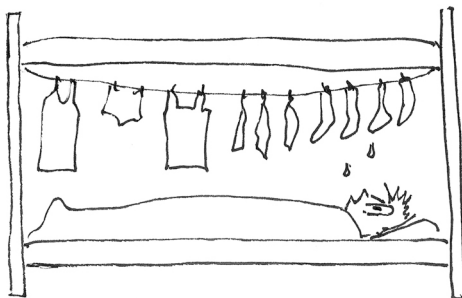
Caterpillar dieselaggregater på 75 kW og 3 stk. 4 cylindrede på 50 kW. Vagten er ret nem, idet der hver halve time skal aflæses olietryk, belastning, spænding samt kølevandstemperatur og aflæsningerne indføres i en journal, og så skal der før vaggens afslutning påfyldes Diesel, smøreolie og vand. Resten af tiden kan man læse eller foretage andre gøremål, hvis der da ikke sker noget uventet.

Lørdag, den 12. Næste morgen blev jeg vækket af en af mine kammerater fra Arresødallejren. Han havde ikke været med ombord i Disko, men var kommet op med DFDS' Dronning Alexandrine og havde på vejen op været både på Færøerne og Island, og ombord havde de fået en betjening, som var de første klasses passagerer, så han var godt tilfreds med turen. Manglen på organisation på stationen chokerede mig fra første færd. Befalingsmændene diskuterede længe, hvor jeg skulle begynde at arbejde og satte mig så til at finde fejl på en benzindrevet pumpe. Det var autoelektrisk arbejde, noget jeg aldrig havde beskæftiget mig med, men jeg fandt nu hurtigt fejlen. Værre var det med udbedringen af samme, for jeg næsten intet værktøj og slet ingen reservedele. Jeg nåede lige at blive vasket, før der lød rygter om, at der var ankommet post

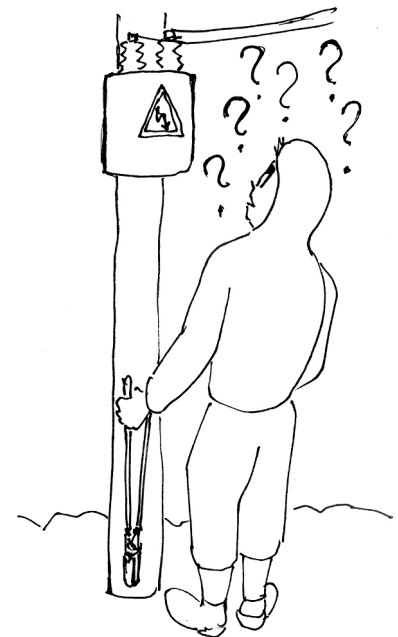
og den skulle hentes inden ti minutter. Derfor styrtede jeg over til posthuset, bare for at få at vide, at min post allerede var afhentet af Mogens fra radiostationen og bragt over til min køje. Hele tre pakker lå og ventede på mig, og jeg måtte gemme det meste af mit tøj under madrassen for at få plads i skabet til fødselsdagsgaver og julegaver. Efter aftenskafningen gik Mogens og jeg i klubben. Klubben er de meniges samlingssted, og den er åben en gang om ugen. I klubben er det muligt at købe en øl pr. mand pr. uge, hvis der da ellers er nogen forsyninger, samt kaffe, wienerbrød og slik, og det til lavere priser end i Danmark. Kun cigaretter er dyrere, men da jeg ikke ryger, er det mig temmelig ligegyldigt.

Søndag, den 13. om morgenen havde jeg vagten på Fjeldly, og jeg gik derover medbringende mine breve, fotografier og min mundharmonika. Sidstnævnte tør jeg kun bruge, når jeg er helt alene. Det var dejligt så hurtigt at få billederne fra filmene, som jeg sendte hjem fra Julianehåb og Ivigtut, og jeg glæder mig til at vise dem til mine venner. Noget af vagten tilbragte jeg udenfor kraftcentralen. Der var dejligt at stå ude i solskinet i den varme luftstrøm fra dieselmotorens kølesystem. I øvrigt har jeg lagt mærke til, at solen meget ofte skinner inde i landet, medens der lige udenfor kysten som regel hænger tunge grå skyer. Så såre vagtafløsningen indfandt sig, og jeg havde skaffet, vendte jeg tilbage til køjen og mine fødselsdagsgaver. Eftermiddagen gik med at tegne et portræt af filmstjernen Jean Simmons efter et billede fra et blad og hænge det op over min køje. Inden aftensmaden fik jeg mindst tyve forespørgsler fra mine kammerater, om ikke jeg vil tegne en lignende til dem, så jeg piller den nok ned igen. Imellem brevene var der et fra min gamle lærekammerat Walter, der selv året før har været her på basen og haft det samme arbejde som jeg. Han syntes, jeg skulle have en hilsen, for han ved, hvor meget et brev betyder for os heroppe. Roland havde vagt i officersmessen, og han inviterede mig til kaffe derovre for at have lidt selskab under sin vagt.

Mandag, den 14. lykkedes det at finde reservedele til og reparere startmotoren, og så fik jeg ryddet op i mit værksted, der ligger nede på havnen inde bag vores store lagerbygning. Til middag kom der luftpost, som blev kastet ned fra Catalinaen, men desværre oplevede jeg ikke selve nedkastningen. Den følgende dag havde jeg igen en reparation, denne gang nede ombord på inspektionskutteren Ternen, et ganske lille job, som kunne være lavet på halvanden time, bare jeg havde haft det nødvendige værktøj. Nu tog det hele dagen, temmelig frustrerende. Til middag blev vi udstukket til vore klarskibsposter. Jeg kom i rydningskolonnen med opgave at klippe eventuelle nedfaldne højspændingsledninger over, og til arbejdet fik jeg udleveret en boltesaks uden nogen form for isolation og heller ingen gummihandsker.

Vask på italiensk i minus 15 grader.

Fuldt udrustet til krig?

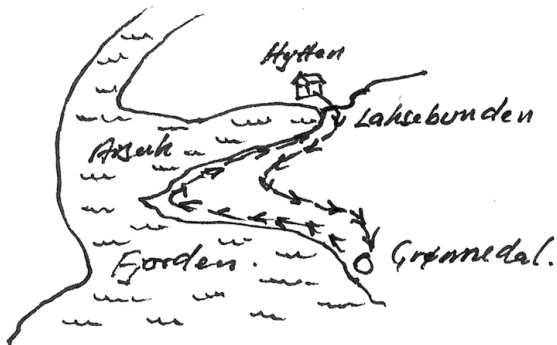
Med den udrustning tvivler jeg på, at jeg når at klippe bare en enkelt ledning over i live. Aftenen gik med at vaske mit snavsede tøj. Om jeg gjorde det rigtigt, aner jeg ikke, men både det hvide og det mørke skiftede da farve. Lysten til at hænge vasketøjet op udendørs i minus 14 grader var ikke til stede. I stedet hængte jeg det op over min køje, der kom til at ligne et italiensk gadebillede.

Onsdag, den 16. fik vi forstrækning, for første gang siden Arresødal, kr. 158,-. Ved aftenskaftningen blev jeg rent til grin ovre i kantinen. Jeg var sent på den, fordi jeg havde været på posthuset for at aflevere mine julehilsener hjem til, og da jeg skyndte mig hen efter maden, gled jeg på gulvet og landede temmelig ugraciøst på dørken til stor fornøjelse for mine kammerater.

172's elegante entre i kantinen.

Torsdag, den 17. skulle vi på Krakemuttur, det

Ruten til Laksebunden og retur.

ende eller mave, alt eftersom vi fik startet.

Frokosten i laksebunden bød også på flere sjove episoder. Vores medbragte hvidtøl var dybfrosset, smørrebrødet ligeså, og osten knækkede som glas. Jeg havde medbragt en romstang til dessert i den tro, at det var massiv chokolade, men den var fuld af creme og brækkede i lommen, og sikken en lomme, jeg

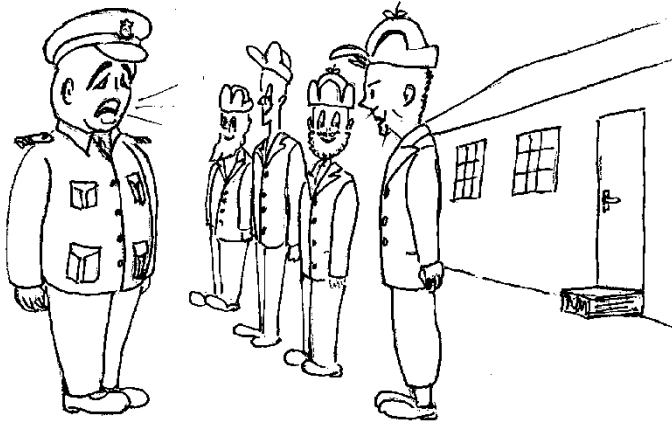
Nedturen.

vil sige en tur op på fjeldene, for at lære at færdes der. Under morgenskaftningen smurte vi os en madpakke, var derpå til en times instruktion i gymnastiksalen, og klokken ni indledtes turen. Det var kun en kort tur men foregik op og ned på glatte fjeldsider, til vi nåede Laksebunden. Undervejs hagede vi os fast med alle til rådighed stående midler, og alligevel kurede de fleste ned igen adskillige gange. Til tider kildrede det godt i maven, men vi var på en rute, hvor der ikke kunne ske alverden, hvis vi skulle dratte ned. Nedturen fra fjeldet gik for det meste strygende, idet terrænet var relativt fladt og fuldt af hård sne, så vi mere eller mindre kurede ned på vores

På vej op.

har fået ud af det. I guder, hvor var vi trætte, da vi langs vandkanten nåede tilbage til stationen. Roland inviterede på en fjeldtur på Søndag, hvis vejret er ordentligt, men efter vores tur i dag, skal vi nok passe på, hvor langt vi går. Vores instruktioner for sådanne ture er i øvrigt, at vi altid skal være mindst tre mand, vi skal følge en på forhånd godkendt rute og være tilbage senest en halv time før solnedgang, så der bliver passet godt på os.

Er der deres mening at anlægge fuldskæg?

Lørdag, den 19. Ved middagsmønstringen stillede vi op i paradeuniformer. Stationsmesteren, en overfenrik, inspicerede os og ved passagen af en usoigneret gast, spurgte han denne. Er det deres mening at anlægge fuldskæg. Manden havde kun nogle få kvaster skæg fordelt spredt over hagen. Da denne person svarede javel, spurgte stationsmesteren, om han nu også troede, han kunne nå det, medens han var her, og alle jublede. Manden havde ivrigt ladet sig rive med af bølgen ombord i Disko, hvor en stor del havde ladet sig plysklippe. Nu stod hans mørke hår lige op som fra en hårbørste, og han blev omgående døbt Hulepindsvinet.

Øgenavne flourer. Udover Hulepindsvinet har vi stationsmesteren, overfenrikken der kaldes Don Pedro, når han ikke hører det. Han er stor og omfangsrig med sort hår og hængende sorte øjenbryn. I størrelse overgås han kun af sin kone, ”den seksten cylindrede”, der i omfang er om end endnu større. Oversergenten, der står for tømrværkstedet kaldes Tømrrdrengen, oversergenten hvorunder vaskeriet sorterer hedder Søren Sæbeskum, oversergenten der står for kantine Jamsekogeren, næstkommanderende, der går meget ind for vedligeholdelse af vejene hedder selvfølgelig Grauballemanden, min tørstige chef, Bror Druk, maskinchefen Bror Kalk, og så har vi den uheldige bjergbestiger fra Narsak, der lige siden har heddet Jeppe, efter Jeppe på Bjerget, en gast med et utrolig stort tandsæt Perletand, og en med en ret stor næse, Den skarpryggede Fynbo, og vores skraldemand, Søren Skrald, Jumbo på grund af hans størrelse og vaskebjørnen, en gast fra vaskeriet.

Søndag, den 20. Det blev en drøj nat. Nogle gaster havde været i Ivigtut og kom stangdrukne hjem og vækkede hele banjen. Da jeg også havde nattevagt, fik jeg kun 3 ½ times søvn og var derfor noget slap i koderne på fjeldturen sammen med Roland og Jørgen. Det blæste en del og var bidende koldt på luv side af fjeldet, men i læ var det skønt. Naturen er simpelthen pragtfuld, og i læen mærkede vi knap nok de 18 graders frost.

Mandag den 21. havde jeg middagsafløsning på kraftcentralen og blev derfor igen snydt for at se Catalinaen lande og starte igen, men chancen skal nok komme senere, for i sommertiden lander der en Catalina på fjorden næsten hver uge. Overlæge Krebs' kone tager med ham på alle hans ture til bygderne, og hun opkøber husflidsarbejder, som hun igen sælger til os basser til indkøbsprisen, en fin ordning, for hun kender pris og kvalitet. Det er en fin ordning, for på den måde bliver vi ikke snydt, og hun er da også meget afholdt, fordi hun påtager sig det besvær uden selv at få noget ud af det. Jeg opsøgte hende for at anskaffe mig et par sælskindstøfler, og da hun ikke havde min størrelse, tog hun et fodaftryk af mine futter og får et par lavet. Krebs eller Krebsefar er i øvrigt meget respekteret. Han har været med på flere af Haslund Christensens Centralasiatiske ekspeditioner, og selvom han er 60 år gammel, kan ingen følge ham oppe på fjeldet. Om aftenen, da jeg havde vagt, kom Roland over til mig med hele 5 breve hjemmefra, dejligt.

Her op til Jul faldt arbejdstempoet en smule. Selve Juleaftensdag indledtes med en frokost i kabyssen, derpå var der omklædning i parade tøj, hvorefter alle mødtes til Julegudstjeneste i orlogshjemmet. Julemiddagen indtog vi i kabyssen før alle mødtes til Juletræ og fælles kaffebord

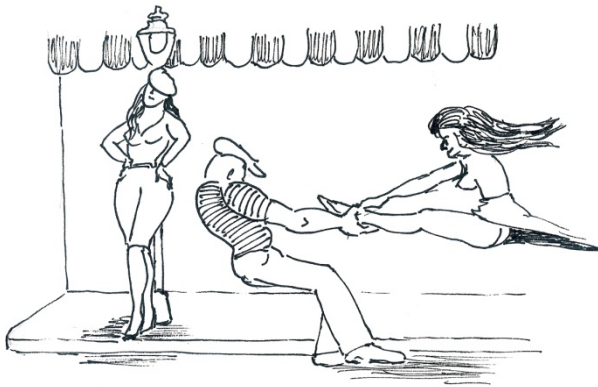
i gymnastiksalen. Klokken 23 blev der budt på lagkage og punch hvorpå aftenen var slut, dog ikke for mit vedkommende, da jeg havde nattevagt på Fjeldly. Efter nogle afslappende juledage vendte vi tilbage til dagligdagen indtil Nytåret nærmede sig.

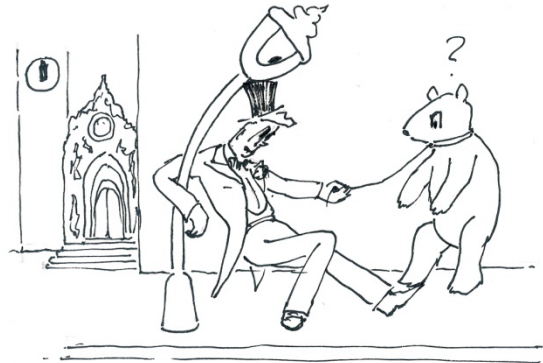
Jul.

Onsdag, den 30. havde jeg været ude på en mindre tur for at få lidt frisk luft. Da jeg vendte tilbage til, ventede af officersmessens messegaster på mig med en besked om at melde mig i officersmessen.

Jeg fulgte med ham derover og stiftede her bekendtskab med en for mig indtil da fuldstændig ukendt officer, der fortalte mig, at jeg var udset til at udsmykke messen til Nytårsaften. Han gav mig frie hænder og alle nødvendige materialer hertil, bare jeg ville sørge for at der blev lidt pariserstemning. Skitserne viser en smule af udsmykningen.

Væg nr. 1.

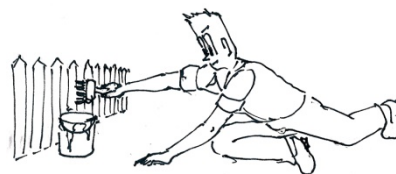

Væg nr. 2.

Væg nr. 3.

Midt på aftenen blev jeg budt på portvin, og hele aftenen spillede wirerecorderen behagelig musik, noget ganske andet end det amerikanske bras vi gaster bliver fodret med til daglig. En lille fortovscafe blev stablet på benene og til slut lå maskinløjtnanterne, intendanten, tandlægen og messeforstanderen på gulvet og malede stakittet hertil. Klokkeren blev et nat før vi stoppede, og næste dag ved middagstid kunne jeg afslutte arbejdet til arrangørernes tilfredshed, og jeg blev budt på en dejlig middag i messen. På grund af denne specielle opgave var jeg i de to dage fritaget for mine normale vagter.

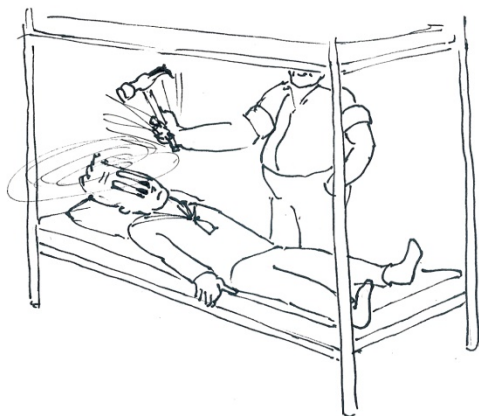
Intendanten maler stakit.

Nytårsaften.

Torsdag, den 31. Nytårsaften. Ved sekstiden spiste vi flæskesteg og Ris a la Mandé. Et par timer senere kom chefen over til os i kabyssen og skålede Nytår ind med os, hvorpå der var en god times underholdning. Resten af aftenen rådede der en mærkelig mat stemning, måske forårsaget af at omkring 80 % af mandskabet var døddrukne omkring midnat. Nytårsfyrværkeriet afspejlede dette, først gik en raket op, så en lang pause, derpå en hel masse på en gang og endelig nogle sporadiske efternølere i spredt uorden. Ved ankomsten til banjen lignede den en svinesti med mere eller mindre afklædte marinere i køjerne og en masse bræk alle vegne, puh ha!

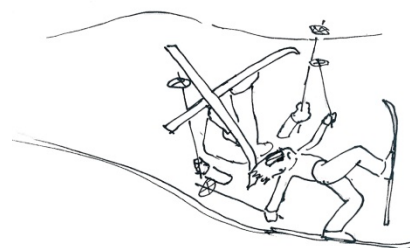
Januar 1954.

Nytårs morgens tømmermænd.

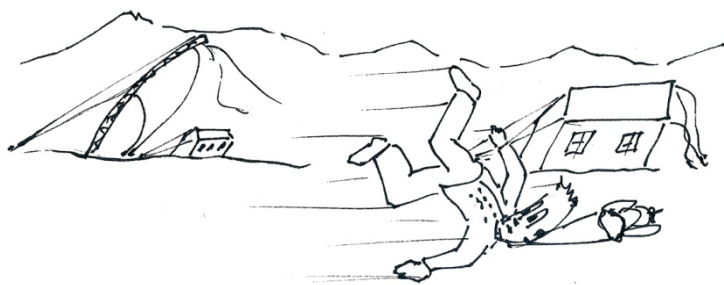
Fredag, den 1. Nytårsdags morgen lå størstedelen af mændene og vandede sig i en hård kamp med alskens modbydelige tømmermænd. Det var nedslående, og jeg stak af derfra, tog mine ski og løb en tur ud i dalen for at afprøve mine færdigheder eller måske snarere mangel på samme. Til aften blæste det op, optakten til en "Sydost" storm.

Og det blev sandelig til en rigtig Sydost. Om natten hylede og ruskede vinden i taget, så vi havde fornemmelsen af, at det ville blæse af.

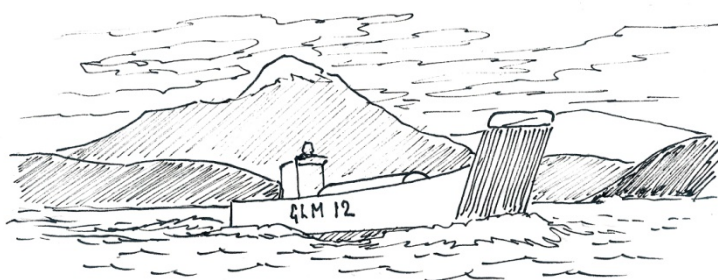
172 på ski.

Heldigvis er det overalt sikret med wirer hen over tagrygningen. Barakken var hundekold. Det blæste igennem alle revner og sprækker og varmeapparaterne har opgivet ævret. Flere vinduer blæste ud i løbet af natten, og hullerne lukkede skomagerne med vores ludo og andre brædspil. Heldigvis havde han både hammer og søm i sit skab. Brandstationens store port blæste af og fløj flere hundrede meter væk, og vores to store gitter sendermaster brækkede, så nu er vi uden radioforbindelse hjem til Danmark. Der var udgangsforbud, så alle vagterne måtte blive på deres poster hele natten.

Sydost i Grønnedal.

skabte surhed hos basserne og 1. mester var vild og gal over at militæruddannelsen skulle starte nu, hvor der var så ustyrligt meget at reparere. Jeg er overdraget at reparere vores brandsirene, som officielt er blevet ødelagt af vand, men da jeg havde set skaden, indrømmede elektrikerne overfor mig, at de i arrigskab havde saboteret den. Om aftenen fik jeg overrakt en Ronson Lighter som tak for mine dekorationer i Officersmessen.

LCM'eren GLM12 på vej hjem fra Ivigtut.

Søndag, den 3. I løbet af dagen ophævedes udgangsforbudet. Vinden var aftaget, og vejrstationen oplyste at der nu kun var vindstyrke 11. Om natten havde stationens vindmåler været i bund hele tiden, hvilket betød at vindhastigheden må have ligget konstant over 200 km/h, der er det højeste vindmåleren kan registrere. Trods de store ødelæggelser forlangte stationsmesteren at vi startede skydeøvelser om Mandagen. Det

Uden materialer kunne jeg ikke reparere sirenen, så jeg måtte med skolebåden til Ivigtut for at skaffe dem, men skolebåden var afløst på grund af den hårde blæst. Normalt sejler båden de fem skolepligtige børn til Ivigtut hver morgen og henter dem igen om eftermiddagen. Grønnedal har store olietanke og forsyner Ivigtut med olie. Til transporten af olien er en af landgangsbådene udstyret med en stor olietank i lastrummet.

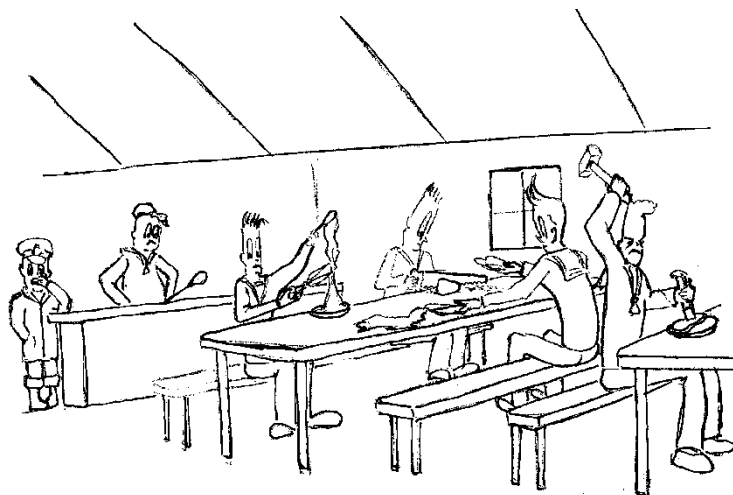
Onsdag den 6. Over middag var det flovet en smule, så olietransporten kunne sejle, og jeg kom med den.

Det blev mit første møde med Jens ankervikler. Jeg bankede på døren til hans værksted og trådte ind på hans, kom ind. Jens sad ved filebænken, og uden at vende sig om sagde han bare. Vil du ha' en øl? På mit nej tak, vendte han sig forundret om og kiggede nøje på mig. Han var meget hjælpsom og imødekommende, og han respekterede mit nej til øllen. Medens jeg forklarede ham mine problemer, kom flere ivigtuttere ind på værkstedet, og hver gang spurgte Jens: Vil du ha' en øl? Det var normen her på stedet, og jeg fandt ud af, at han hver morgen fik en kasse bajere stillet ind under filebænken i venstre side, og at de tømte flasker endte i en kasse på højre side af ham. Når den 12 timers arbejdsdag sluttede, var venstre kasse tom, og de 50 tomme flasker var havnet i den højre kasse. I Ivigtut måtte man ikke drikke noget stærkere end øl om dagen. Til gengæld konsumeredes store kvanta spiritus efter arbejdstid.

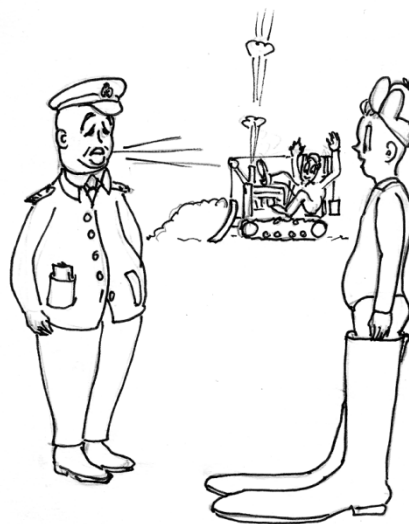
Fredag den 8. vendte Sydosten tilbage med temperaturstigning fra minus 20 grader til plus 6 grader indenfor en halv time. Denne voldsomme temperaturændring på så kort tid var mere end vi umiddelbart kunne klare, og alle følte sig utilpas. Stormen bragte regn med sig, og det blev hvinende glat overalt. Allerede Lørdag aften, da stormen kulminerede, var det meste af to til tre meter sne smeltet væk, og smeltevandet forårsagede store ødelæggelser. I vejen ned til havnen fra stationen havde vandet gravet en 1 meter dyb og halvanden meter bred fure, samtidig med at halvdelen af beskyttelsesvolden omkring olietankene er skyllet væk. Tømrershoppen og kraftværkskontoret står under vand, og gymnastiksalen er undermineret af en strid vandstrøm. Det ser underligt ud med en hel elv strømmende ud af et hus. Overalt ligger der ituslåede døre og vinduer, og en masse kabler og lamper er blæst ned, men det værste er, at kanalerne til vores dampopvarmning af bygningerne står under vand, så vi ingen varme har.

Mandag den 11. Jeg blev enig med tømmershoppens formand om at de stoppede arbejdet, indtil jeg havde fået efterset og tørret deres oversvømmede maskiner, men det skulle jeg aldrig have gjort, for det skete før jeg havde informeret min løjtnant. Han var åbenlyst misfornøjet med, at han ikke selv havde tænkt på det og ville vist helst have hele tømmershoppen til at bryde sammen. Måske fordi tømmershoppen er næstkommanderendes kæledægge, og der råder en misstemning mellem næstkommanderende og nogle af de andre officerer. Jeg overhørte en bemærkning fra min nærmeste chef, der udtalte, at de elektromekanikere er der s'gu altid vrøvl med. Det er ærlig talt nedslående at få et sådant prædikat, når man bestræber sig på at yde sit bedste, og efter det har jeg lovet mig selv, at det er sidste gang, jeg tager noget af mig selv, om så også hele møget ryger i luften. Heldigvis er der da også oplivende momenter som her ved mønstringen, hvor stationsmesteren kom med en sarkastisk bemærkning om 1½ volts elektrikerens enorme gummistøvler. "Det var da nogle elegante støvler. Hvor har de fået dem fra? Er de sikker på, at de er store nok?"

Jeg er åbenbart ved at få prædikat som stationens kunstneriske medarbejder. Alle der har været på Grønnedal får et diplom før de rejser hjem, og dette vil de gerne have mig til at farvelægge, så i øjeblikket går en stor del af mine nattevagter hermed.

Jamsekogeriet.

Beklædningsmagasinets små finurligheder.

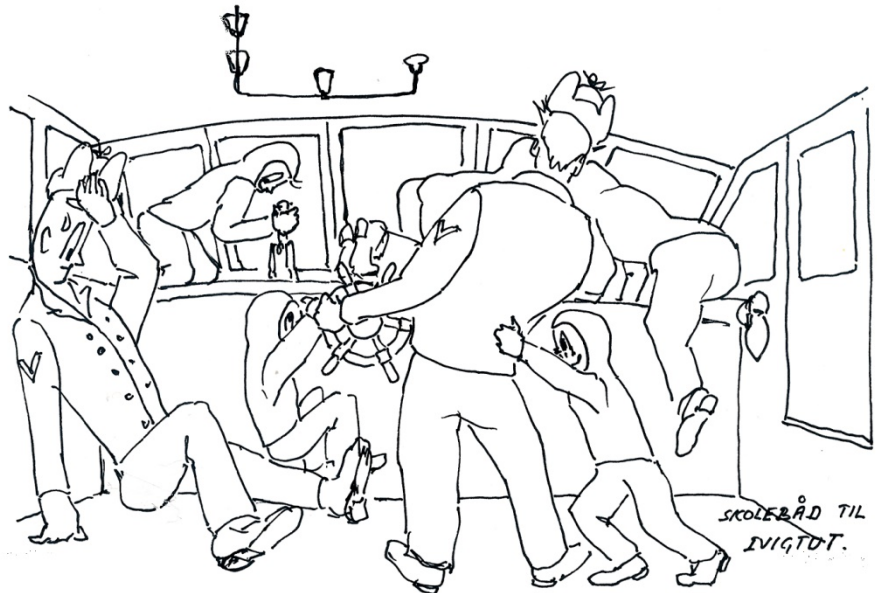
I øvrigt bliver kosten stadig ringere, i går fik vi halvfordæret fisk med uspiselig kartoffelmos til, og i dag en karrysuppe så stærk, at man skal være galvaniseret indvendig for at få den ned. Oven på suppen fik vi den samme rædselsfulde kartoffelmos med rigt blævrende flæsk til. Fortsætter det, hænger jeg en tegning om kostforplejningen op i morgen. Jeg færdiggjorde min lille model af Knud Rasmussens gamle ekspeditionsskib Søkongen, som jeg

påbegyndte i Julianehåb. Det meget smeltevand har gjort fjorden så fersk, at den er begyndt at fryse til.

Lørdag, den 16. Jeg kom dog til Ivigtut med skolebåden, en motorbåd med en 100 hk motor og på størrelse med Ørn. Den pløjede sig igennem nyisen og rystede og larmede, så man følte sig hensat til en sporvognskørsel i Odense, hvor hjulene som bekendt er ottekantede. Det er synd og skam at bruge de motorbåde som isbrydere, men det er de eneste vi har, der kan gå igennem.

Kutteren Ternen måtte hjælpes ind til stationen af motorbåden, da den lå uhjælpelig fast. På grund af isen var båden forsinket et par timer, og jeg spiste i kantinen i Ivigtut, hvor jeg nød en lækker bøf. Der er rigtig gang i kunstafdelingen. Jeg har fået bestilling på en tegning af Rederiet Hetlands Axel Carl og endnu en af fregatten Niels Ebbesen. Mandag nat havde vi total måneformørkelse. Vejret var pragtfuldt med en strålende klar

stjernehimmel og meget kraftigt nordlys. Hvad mere kan man forlange.

Tirsdag den 19. kunne jeg endelig hente ankeret til sirenen i Ivigtut, hvor det var blevet lakeret. Det var sjovt at se vand og isklumper kure hen af isen foran båden. Men sikken en flok uvorne unger. Tegningen fortæller nok mere end en lang forklaring.

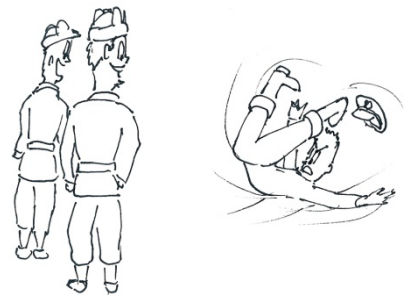

Først Don Pedro

Onsdag, den 20. Vores skydetræning genoptoges om formiddagen. Den foregik på den isglatte rampe til vandflyverne, og Don Pedro blev nedlagt hele 2 gang dog ikke af vores pistoler. Det samme overgik næstkommanderende den næste dag, da vi trænede håndgranatkastning.

En af kasterne tabte sin afsikrede granat og stod og fundere over, om han skulle samle den op eller løbe væk. Instruktøren

oversergent Valentin, handlede resolut, kastede sig over manden og rev ham med over på den modsatte side af beskyttelsesvolden, og der skete dem heldigvis ikke noget, men hvilken forskrækkelse. Flere granater udløste ikke på grund af frosten og måtte sprænges væk, et farligt job for de implicerede. Midt under træningen startede en snestorm.

Dernæst Grauballemanden.

På mindre end fem minutter rejste der sig en voldsom blæst, og det var en flok vaklende sneblinde individer, der kæmpede sig vej tilbage til basen. Om aftenen fulgte vi i radioen kutteren Skarvens anstrengelser for at finde Ternen og lodse den ind gennem renden til stationen i den kraftige snestorm. Ternen havde været i Julianehåb efter vores post, og da kutterne endelig kom ved 22 tiden, var der postemik.

Postemik.

Lørdag den 23. Straks efter udskejning hentede jeg mine pakker og stuede det dyrebare gods af vejen, hvorpå turen gik ned på havnen for at tegne nogle skitser af kutterne, men en ny snestorm hindrede mig i at gøre skitserne færdige. Om aftenen var der stort bingospil i gymnastiksalen med mange fine præmier, dog tilsmilede heldet mig ikke, som så ofte før i spil.

Mandag, den 25. Her om Mandagen var der præmieskydning. Her lavede jeg noget værre møg, og alligevel havnede jeg i den bedste halvdel af deltagerne.

Onsdag, den 27. Om eftermiddag arbejdede jeg nede ombord i inspektionskutteren Mågen.

Maskinisten inviterede mig med på turen, som kutterne sejlede hver fjerde time for at holde sejlrenden åben over til Ivigtut, og min foresatte gav mig tilladelse til at deltage. De skulle sejle ved 3 tiden men kom ikke af sted før godt 4, da skibet var frosset fast, og vi måtte alle i gang med økser og save, før den kom løs. Chefen Kaptajnløjtnant Illum, kutterchauffør af Guds nåde og Forsvarsministeriets uudgrundelige fejltagelse, ville ikke garantere, at vi kom hjem igen foreløbig. Og der var måske noget om snakken, for turen til Ivigtut tog knap 2 timer, og i den tid havde jeg rig lejlighed til at følge livet ombord. De kutterfolk har det som blommen i et æg. Disko var ankommet til Ivigtut lige før os, og vi vendte rundt tværs af den, dog uden at komme i kontakt med nogen ombord, for vi havde travlt med at komme hjem igen, da udturen havde været så langvarig.

Torsdag, den 28. Alt tegnede til at det ville blive en rigtig sort dag. Postmanden var som sædvanlig sur og tvær, og jeg sagde ham min mening om ham rent ud, hvorpå Don Pedro gav mig et møgfald. Min forstrækning kunne jeg ikke få, da den skulle være afhentet i går, medens jeg var ude med Mågen, så sur blev jeg også og lavede ikke dagens gerning resten af formiddagen, men underholdt mig med mændene fra motorbåds shoppen. Efter middag landede Catalinaen på den isfri del af fjorden på den anden side af Ivigtut, og Teisten var ude for at hente post. På tilbagevejen medtog de 9 ny marinere fra Disko, her iblandt en af mine gamle kammerater fra Arresødallejren fra samme kompagni og deling.

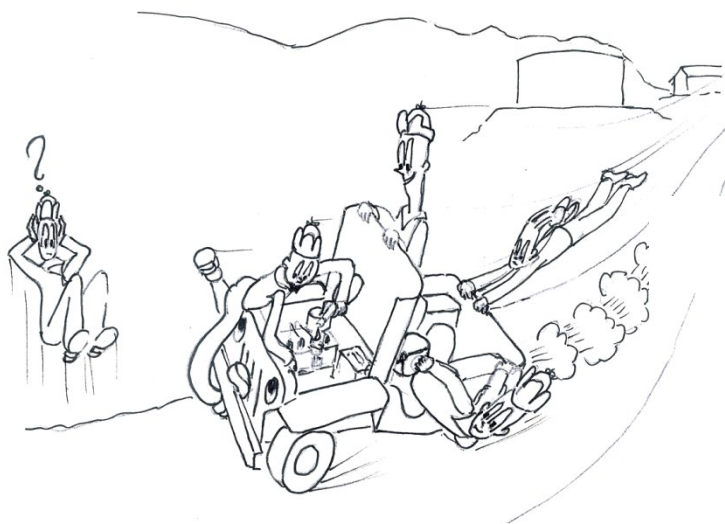
Jeg drømmer om stabler af breve.

Fredag, den 29. Ved middag sejlede Teisten igen til Ivigtut for at aflevere andre 9 gaster, der skulle med Disko hjem. Den gnavne skipper Coulet Svendsen kaldet Koteletten på Disko nægtede dem adgang til hen på aftenen, og de måtte alle spise ombord i Teisten.

Søndag, den 31. På grund af kraftigt snevejr holdtes morgenmønstringen indendørs. Jeg lavede en ny tegning af Mågen, en bestilling til maskinisten, og gik ned ombord med den samt en til Mågens skipper. Da sidstnævnte så den anden tegning bestilte han omgående en mere, og gnisten ombord ville også have en, så der bliver pludselig travlt i kunstsalonen på Fjeldly. På vejen op til stationen så jeg Umanak runde pynten ovre ved Ivigtut, og nu drømmer jeg om stabler af breve hjemmefra.

Februar.

Mandag, den 1. sejlede alle fire kuttere over til Umanak efter post og gods. Vi nåede dårligt nok at åbne posten, før der kaldtes til mønstring for at udstikke mandskab til lossemik. Vi fra maskinen slap heldigvis, men modsat dæksfolkene har vi jo også 3 timers nattevagt. Onsdag kørte jeg i Jeep fra havnen til "Halv Tolv" som vores radiostation kaldes. Det var min værste køretur indtil dato, for hele vejen lå der store snedriver, og vognen kørte med fuld knald på hele tiden for at komme igennem. Flere gange blev vi slået ud af kurs og ramte det "Autoværn", som bulldozeren har lavet under snerydningen, pyh ha!

Efter køreturen.

Om eftermiddagen arbejdede jeg nede ombord i Ternen hos "Arme og Ben", et øgenavn føreren af kutteren har fået på grund af sin specielle gangart. Mit arbejde blev ikke færdigt, så næste dag fortsatte jeg nede ombord, medens Ternen sejlede til Arsuk med Kребsefar og Kребsemor.

Efter at have afleveret skolebørnene i Ivigtut fortsatte vi indenom Arsuk øen, men isen havde fuldstændig lukket sundet, og vi måtte hele vejen udenom øen. Arsuk har ingen læge, så Kребsefar er normalt på øen en gang om ugen, og hans kone ledsager ham for at indkøbe husflidsarbejder.

Jeg afsluttede mit arbejde klokken 14.30 og kunne derfor opholde mig i styrehuset under hjemturen og følge navigeringen gennem isen, der en stor del af vejen var 35 cm tyk. Det havde været mit håb at få nogle billeder fra Arsuk, men der blev jeg snydt, for det var rasende koldt, blæsende med tæt snefog.

"Arme og Ben".

Lørdag, den 6. Der var mere arbejde til mig ombord i Ternen, og jeg var med kutteren til Ivigtut med skolebørnene, Så snart de var læsset af, lagde vi os ud i iskanten, og besætningen gik på jagt og skød nogle fugle. Børnene blev hentet, og på den første del af hjemturen fik jeg jobbet som rorgænger. Fornemmelsen var noget anderledes end i motorbåden, for her rystede det hele, og skruen trak konstant båden styrbord over. Resten af hjemturen underholdt jeg mig med en af skoledrengene, sønnen af skipperen fra Skarven. Vi snakkede om tegning af skibe, flyvemaskiner og biler, og enden på det blev, at jeg fik en invitation til en kop kakao hos ham om aftenen. Ingen af forældrene var hjemme, så vi to hyggede os med vores fælles interesser. Det var rart at tilbringe en aften i et privat hjem, for det er noget, man kan savne, når man dagen lang er tvunget til at omgås hundrede støjende mennesker og en radio, der hele tiden kværner for fuld drøn med den mest rædselsfulde amerikanske cowboy musik.

Mandag den 8. fik alle fri klokken 10, på grund af en vel overstået lossemik. Der var forbud mod at bevæge sig ud på isen, da en truende Sydost kunne få isen til omsider at bryde op. Vejret var fint og næsten hele stationen var ude at luften skiene. Mine udfoldelser på ski var lige så horrible som sidste gang, men det var jeg ikke alene om, og vi fulgte alle let måbende og lidt misundelige vores kammerat Erik, der fik det hele til at se så legende let ud. Dertil må lige siges, at Erik i adskillige år har dyrket skisport i Alperne, medens jeg kun en eneste gang tidligere havde været på ski i Rebild Bakker.

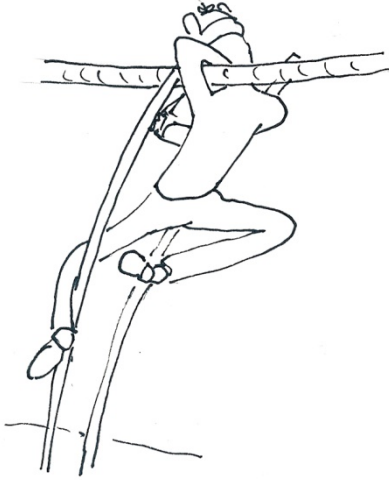
Tirsdag, den 9. Ja, det var alt for godt til at være sandt. Oven på en hviledag vækkede en infam klokkeringning os ved et tiden om natten, brandøvelse. Alle for udenfor barakken til mønstring i hvad de nu stod og gik i, og det var knageme koldt. Ved morgenmønstringen skældte Don Pedro ud over en manglende rengøring af vores skaffegrej. Ordret sagde han: Og så er der nogle, som ikke vasker deres skaffegrej af i kabyssen, men går og slikker det af på vejen over til barakken. Det er sikkert sådanne personer, der skriver til Ekstrabladet om manglende hygiejne i Marinen. (Det er Marinens store skræk at blive hængt ud i aviserne for sådan noget). Men hvis i så det opvaskevand, vi skal benytte, ville i sikkert forstå, hvorfor vi ikke bruger det. Der er kun tallerkener til en tredjedel af mandskabet, og det vil sige, at matherne og konstablerne er de eneste, der får rene tallerkener. Vi andre må vaske deres snavsede tallerkener af, hvilket i øvrigt ikke er uoverkommeligt, hvis bare der var noget rent vand hertil, men der er kun en vask med møgbeskidt fedtet vand, og der er lukket for det varme vand, så tallerkenerne ikke kan skylles af bagefter. Det bedrede ikke på mit humør, at maskinløjtnant Jørgensen meddelte mig, at min ansøgning om et baseophold ikke kunne efterkommes, da ingen fra maskinen kunne undværes. Han lovede dog at støtte en ny ansøgning, og bad mig om at skrive en.

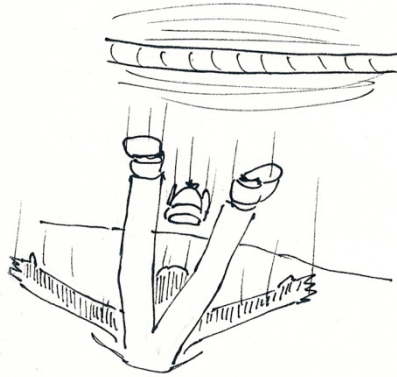
Jumbo hygger sig på dæksbanjen.

Onsdag, den 10. afleverede jeg 2 tegninger nede i Mågen om eftermiddagen, og om aftenen hyggede Jumbo og jeg os med kaffe og ristet franskbrød på dæksbanjen. Brødet havde han neglet i kabyssen.

Fredag den 12. var en tosset dag. Vores udendørs varmerør til værkstedet var frosset i løbet af natten og skulle tøs op med en svejsetransformer, men for at kunne gøre dette, måtte jeg til vejrs og skære isolationen af. Røret var at ganske små dimensioner og kun understøttet af et par tynde brædder, så det gyngede fælt, da jeg krøb op for at udføre jobbet. Resultatet udeblev da heller ikke. Tyngdeloven gælder også for mig, og jeg endte nede i en godt to meter høj snedrive. Jørgensen kikkede overrasket på mig, da jeg entrede motorbådsshoppen og spurgte måske velbegrunder men en anelse spydigt, hvor i alverden jeg havde været henne.

Højt at flyve.

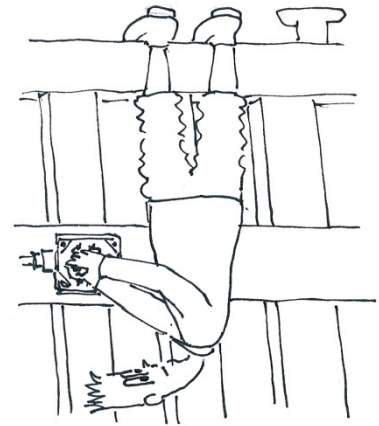
Dybt af falde.

"Hvor har de været?"

Som en værdig afslutning på en helt igennem uheldig dag, blev jeg sat til at udskifte nogle bundskruer i en sikringskasse, der uhyre praktisk var anbragt langt nede på bolværket. Joh, der var en vellykket dag.

Lørdag, den 13. Næste dag fortsatte ubehagelighederne. Hen på eftermiddagen brækkede jeg nemlig min ene ski efter et fantastisk styrt, så nu er det altså sket med mere skisport i år. En enestående solnedgang, hvor himlens farver gik fra rødt til okker, gult og grønt, blå og violet, og fra toppen af Cognacen, der stod som en lyseblå silhuet mod himlen, føg de nysseligste skyer af sne.

Udskiftning af sikringsselement.

Så skete det igen.

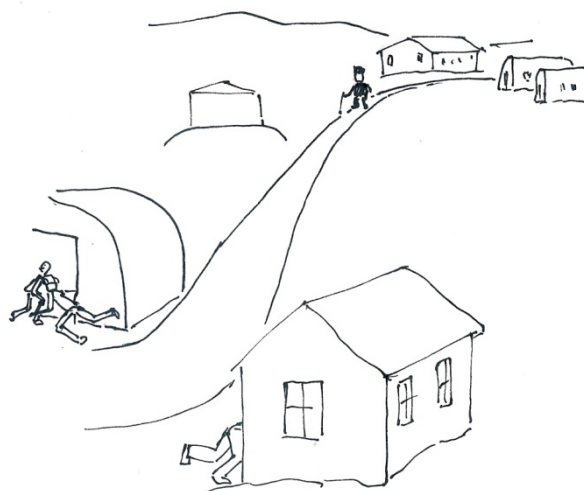
Og afslutningen på dagen blev endnu bedre, for lige før vagtafløsningen inviterede mine to nærmeste foresatte på nattevagterne, Just og Børge (Spåmanden) mig til at spise med i deres lukaf, hvor vi fik aspargessuppe og ristet hamburgerryg, og endelig afsluttede vi orgiet ved at slægte en dåse pærer, så en dum dag endte rigtig godt.

Søndag, den 14. Kort før middag blev jeg hentet af vagtassistenten, med besked på at melde mig til næstkommanderende. Alle tanker fløj gennem mit hoved. Hvad søren havde jeg lavet, men der var ikke noget galt. Alt hvad han ønskede af mig var, at jeg skulle dekorere bindet af en bog, hvori han havde samlet diverse viser. Over middag travede jeg en lang tur i omegnen af stationen med mit kamera i det skønneste vejr med sol og blå himmel. Ski kunne jeg af gode grunde ikke bruge, og det kunne seks andre heller ikke denne weekend. Jeg er altså ikke den eneste kløvning. Problemet er, at sneen er tøet en smule på overfladen og har dannet en isskorpe, og hvis en ski løber ned under islaget, står den og støvlen fast, medens resten af skiløberen fortsætter.

Mandag den 15. ventede vi utålmodigt på Admiralens ankomst, ikke fordi vi var specielt interesserede i ham, men fordi flyveren samtidig medbragte post. Der var hele fem breve til mig, dejligt. Jeg præsenterede mit skitseforslag for næstkommanderende, og det faldt i god jord, så nu må jeg se at få det tegnet over på omslaget.

Tirsdag, den 16. fik vi snestorm, og sneen væltede ned. I løbet af den halve time, vi skaffede, var der kommet driver på godt en meter. Jeg tog en rask beslutning og vovede mig ud i sneen og ned til vaskeriet, hvor vores lokale barbersalon holder til, men jeg var nær ikke kommet tilbage til banjen. Det er ganske rart at ligge lunt inden døre og høre stormen pibe. I øvrigt er jeg begyndt at læse Winston Churchills "De unge år".

Onsdag, den 17. I løbet af natten stilnede stormen en smule af, for dernæst at vende tilbage med lige så stor styrke, men nu fra nordvest. Det har været en streng dag, hvor jeg har kæmpet mig frem mod sne og vind, og så har jeg haft en del udendørs arbejde i dag fordi en torskedum buldozerefører på trods af alle ordrer kørte ud på havnemolen og sprængte kabler, stikkontakter og elektriske varmeblæsere, som jeg med møje og besvær havde rigget til dagen før. Men der er nok ikke noget at sige til det, for det er det samme klummerhoved, der parkerede en stor international lastvogn udenfor garagen uden at trække håndbremsen. Jeg var på vej hjem fra shoppen og så bilen rulle baglæns ud mod havnen. Det lykkedes mig at entre bilen og bremse den, inden den forsvandt i havnen, men det ene sæt baghjul var allerede ude over kanten. Ugen efter smadrede han en anden vogn ved at lade den køre halvvejs ned på stranden. Uha!

Første glimt af kontraadmiralen.

Torsdag den 18. Ved 11 tiden fik jeg omsider et glimt af Admiralen. Jeg befandt mig i motorbådsshoppen, da en maskinist kom farende ind og meldte Admiralens snarlige ankomst. Hver formiddag går han en inspektionsrunde i hele lejren. Da jeg kiggede ud af vinduet, kunne jeg se, hvordan alt personel forsvandt ud af syne og ind i bygningerne eller skibene.

Har De ikke lært at hilse?

Admiralen gik imidlertid ind i de fleste bygninger, og kom også ind i varehuset, som motorbådsshoppen er bygget sammen med. Igennem sprækker i væggen kunne vi kigge ind i varehuset, og her fik jeg det første glimt af ham, en bistert udseende lille kraftig person iført en stor kavaj og en russer hue. Udenfor varehuset stod en gast på hovedet nede under den åbne motorhjelme. Admiralen prikkede manden på skulderen med sin stok, og den forfjamskede mand kom frem i dagslyset, men til Admiralens utilfredshed undlod gæsten at hilse, og Admiralen spurgte brysk. "Har de ikke lært at hilse"! "Jooooo". "Så gør det da"! Den scene er ikke til at yde retfærdighed på skrift, den skulle ses. Admiralen stod med et satanisk grin og vippede på futterne, og bassen lod stor tyk og rød i hovedet hånden fare op til huen med en fart, som kunne gøre enhver jetjager misundelig. Jeg fik bagefter at vide, at Admiral Kjølens faktisk er basseven, bare vi husker at hilse.

Fotografering med stativ.

Fredag, den 19. faldt en mand ned fra buldozeren og blev frygtelig læderet af larvefødderne, men i betragtning af, hvad der kunne være sket, slap han overordentlig billigt med flænger i pande og hage og et brækket ben. Overlægen manglede vist noget at tage sig til, for han var helt overstadig og sagde, at det nok skulle blive hurtigt klaret. På min vagt om aftenen forsøgte jeg at fotografere maskinerne i kraftcentralen. I mørket og uden stativ var der noget af en udfordring. Som stativ benyttede jeg to stole fra kontoret, en papirkurv, et vandfad og en mindre værktøjskasse, men det havde nu været ulige nemmere med et rigtigt stativ.

Lørdag den 20. oprandt dagen for den store parade i anledning af Admiralens officielle tilbagekomst til basen. Klokkeren 1015 stod samtlige befalingsmænd og menige opstillet på række og geled, og klokken 1030 rullede to Jeeps ind på paradepladsen med Admiralen og Obersten.

Admiralen holder tale.

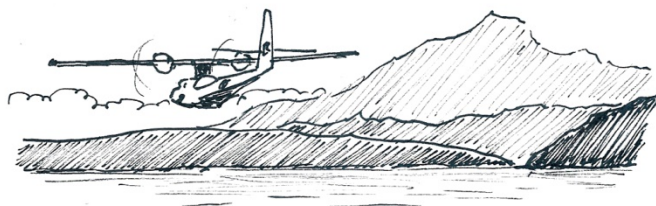
Efter at Chefen havde overdraget stationen til Admiral Kjølens, holdt denne en lille tale og oplæste et telegram fra Hans Majestæt Kongen. Kong Fritz, som han udenfor hørevidde bliver omtalt, så skæg ud da han stod og læste telegrammet op, samtidig med at han kæmpede en hård kamp for at få sin monokel til at blive siddende. Da talen var læst af, skridtede han fronten af fulgt af en lang række officerer. Sikken et cirkus, og det varede i næsten en time, hvorunder vi alle stod og hundefrøs.

Dejlig tur i høj sne.

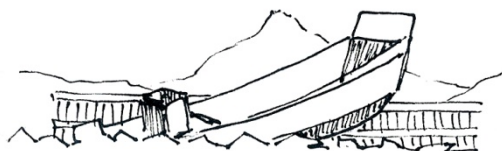
Over middag gik Jumbo og jeg en dejlig tur i retning af Ivigtut. Solen skinnede og det føltes næsten varmt, men i guder, hvor var det trættende at vade igennem den høje sne. Tilbage på banjen efter 2½ times tur varmede Jumbo vand til te og hentede wienerbrød hos bageren, en hyggelig afslutning på en god tur. Klokkeren 19 var der efter admiralens ordre udskænkning af punch, og da jeg havde konsumeret min portion, fandt jeg min køje.

Søndag, den 21. om formiddagen skulle vagtskvarteret, som jeg var en del af, gøre rent i gymnastiksalen, men da vi indfandt os derovre, var alt rengøringsgrejet låst inde, så min hjælper og jeg tog os et parti bordtennis i stedet. Med ”rengøringen” vel overstået tog Lille John, Mogens og jeg på en lille skitur. Et godt stykke ude brækkede min ene binding, og vi måtte vende om.

Catalinaen efter air drop.

Om aftenen bad Milton fra vores band mig om at lave nogle forsider til deres nodestole. Jeg var lige nået over til filmforevisningen i gymnastiksalen, da jeg blev hentet ned til havnen, hvor en af LCM'erne var ved at synke, men det var slet ikke mig, der var brug for, men den vagthavende maskinist, der stod for læsepumperne.

LCM'eren skruet ned af isen.

Landgangsbåden var frosset fast i isen, selvom isen blev savet væk rundt om båden en gang i døgn.

Med lavvande hængte båden fast i isen, og da vandet forsvandt under isen og denne pludselig knækkede, faldt båden 3 meter ned og isskopperne slog hul i

skroget. Nå det var ikke min sag, så jeg styrtede tilbage til filmen om komponisten Weyse, noget forfærdeligt bras. Halvvejs igennem filmen, gik jeg fra forestillingen, for jeg kunne ikke længere holde ud til at se den midaldrende smækfede kropdue til Edith Oldrup spille rollen som en forelsket 18 årig pige. Tilbage på banen erfarede jeg, at landgangsbådens maskinrum stod under vand, trods brandvæsenets anstrengelser for at holde den lænset, og at Chefen og 1.

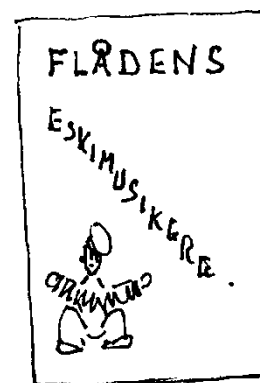
maskinmester, der stod og skyndte på brandfolkene havde fået sig en ufrivillig overspuling, da en af slangerne sprang lige hvor de befandt sig.

Ærgerligt, at det er sket igen, for det samme hændte for 14 dage siden.

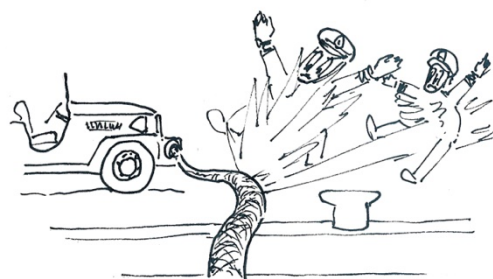
Tirsdag, den 23. Midt under rengøringen hentede næstkommanderende fire af os maskinfolk, for at vi kunne hjælpe til med bjergningen af den halvvejs sunkne landgangsbåd. I nattens løb havde man uden held forsøgt at sprænge isen for at kunne hale båden på land. Ved at tage os fire maskinfolk fra rengøringsholdet til at agere arbejdsmænd, i stedet for at bruge sine egne dæksfolk, har næstkommanderende overskredet sin kompetence, og han får ballade med første mester, fordi vi i forvejen ikke kan overkomme vores arbejdsopgaver. Opgaven om formiddagen bestod i at bringe en motorpumpe ud på isen ved siden af landgangsbåden, et tungt og vanskeligt job, da pumpen skulle fires ned af skråningen og ned på isen og dernæst skubbes igennem snedriverne på isen.

Jeg har en aftale med en anden basse, der også har knækket en ski, om at vi deles om resterne, således at vi låner hos hinanden og dermed kan stå på ski hver anden weekend. Under min eftermiddagsvagt, havde vi air drop, og om aftenen var der post hjemmefra, dejligt!

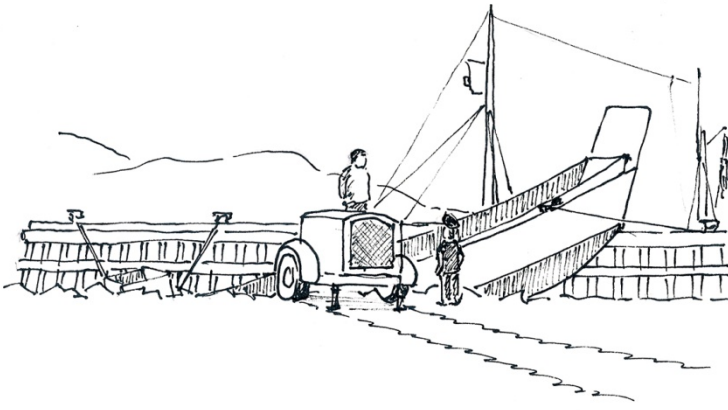
Mandag, den 22. Under skafningen

Oplæg til nodepult.

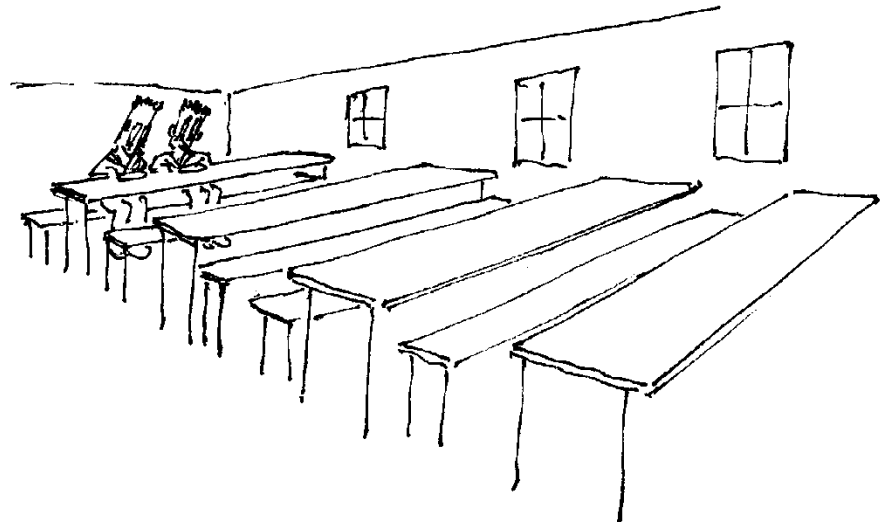
Mindre uheld under bjergningen.

De 3½ meters tidevandsforskel gør ikke opgaven nemmere. I bestræbelserne på at redde båden, (der blev reddet), er en brandbil, en motorpumpe, en lastbil og en buldozer samt en elektrisk pumpe havareret, så nu får vi alle travlt. Vi har jo ingen reservedele, og hver gang noget skal repareres, må vi ud på Dumpen (lossepladsen) og lede efter dele i amerikanernes skrottede maskiner. Om aftenen underholdt jeg mig med Mogens i vores ny radiostudie. Inden

for en måned skal der sendes et fast program med presse, musik og eventuelt samt "Hvem Ved Hvad" konkurrencer.

Onsdag den 24. vil gå over i historien som den dag, da vi fik det værste hundedeade til dato, noget vandgrødslignende noget uden smag og så fordærvet klipfisk. I kabyssen, der normalt er stopfuld, sad der i dag kun to mand.

Begrænset fremmøde til aftenskafningen med fordærvet klipfisk.

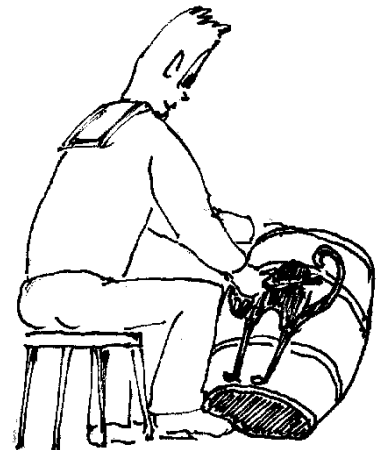
Min træning om eftermiddagen i maskinpistolskydning blev aflyst, da jeg blev tilkaldt for at lave nogle installationer i stand nede på havnen, og om aftenen boblede jeg, eller rettere klarede en storvask.

Storvask.

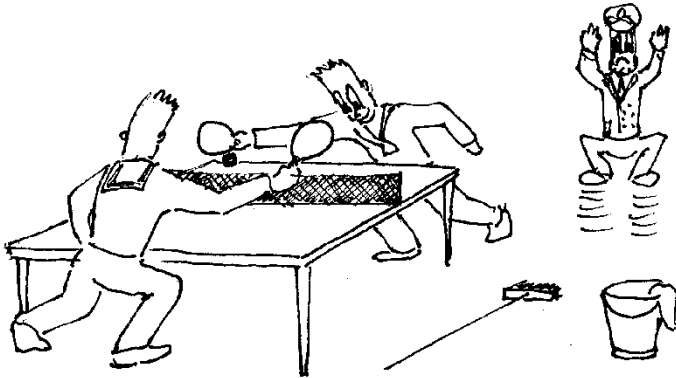
Torsdag den 25. Så var der igen brug for kunstneren. Jeg blev changhjet til at dekorere 2 tomme smørdritler, der skal bruges til tøndeslagningen på Fastelavns Mandag. Jeg fik til opgave at male katte på tønderne, og sikken nogle katte. Selv har jeg i hvert fald aldrig set katte med det udseende, og det har heller ikke nogen andre fra malershoppen. Før biograftid færdiggjorde jeg nogle af orkestrets skilte.

Fredag, den 26. afsluttede jeg jobbet med skiltene. Dem skulle orkestret medbringe på deres tur Lørdag til Ivigtut, hvor de var inviteret til at spille til karnevallet derovre. Yderligere to timer gik med at lave diplomer til kattekongen og kattedronningen. Man skulle tro, jeg var maler og ikke elektromekaniker.

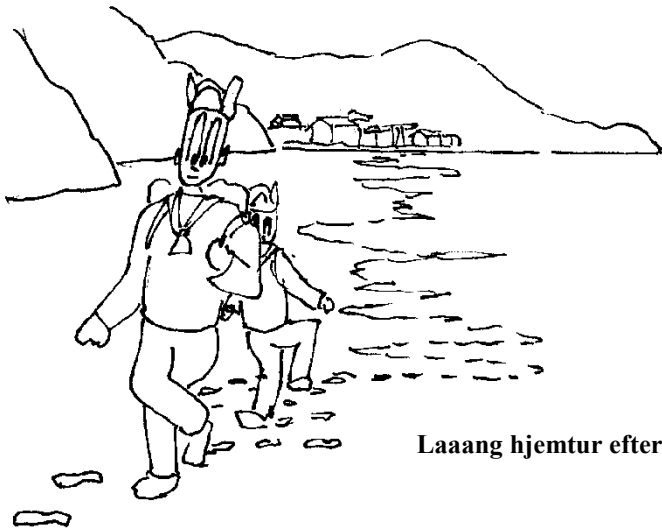

Kunstmaleren på arbejde

Lørdag, den 27. Om morgenen vågnede vi op til tø, regn, slud og blæst, kort sagt en ny mindre Sydost. Efter overstået rengøring i gymnastiksalen tog vi os et parti bordtennis til oversergentens store forargelse. Han faldt dog hurtigt ned på jorden igen, da han ikke havde noget andet at sætte os til.

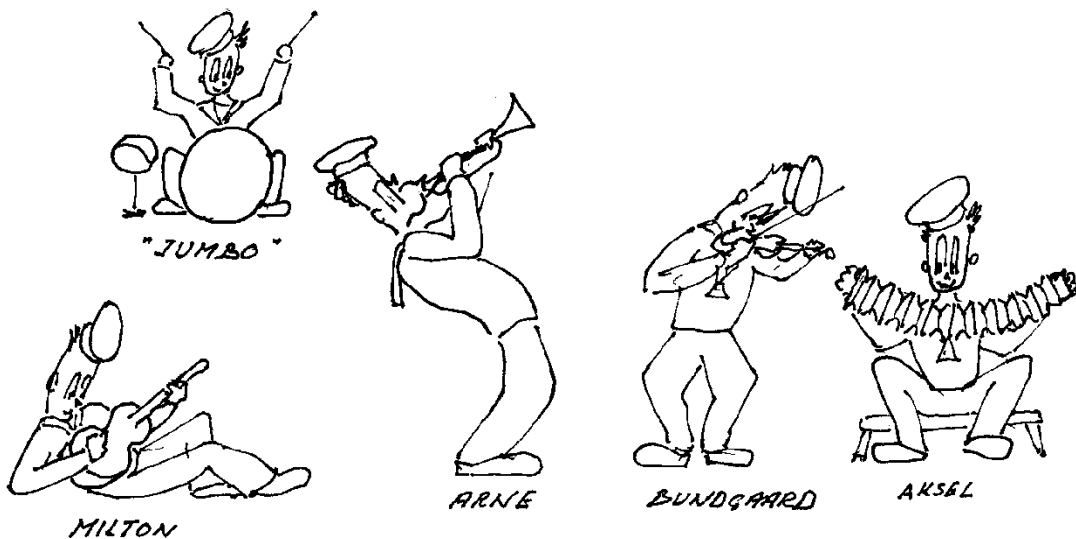

Klokken 14 startede de 21 mand, der skulle af sted til Ivigtut. Den eneste måde at komme dertil er at spadsere turen over isen. Jeg gad nok vide, hvordan de ser ud ved ankomsten med al den regn.

Søndag, den 28. Det var næsten som at være hjemme i Danmark her Søndag morgen, gråt, sne, sjaap, is og regn. Kort før middag vendte de 21 mand hjem fra Ivigtut. Det havde vist været en god fest, for deres fodspor afslørede, at hjemvejen blev cirka tre gange længere end udturen.

Laaang hjemtur efter en god fest i Ivigtut.

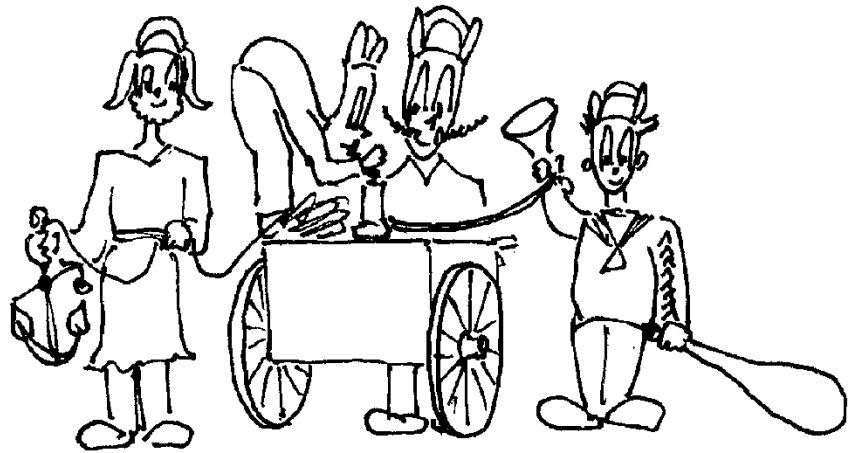
Sådan omtrent kom forsiden af nodestativerne til at se ud.

Marts.

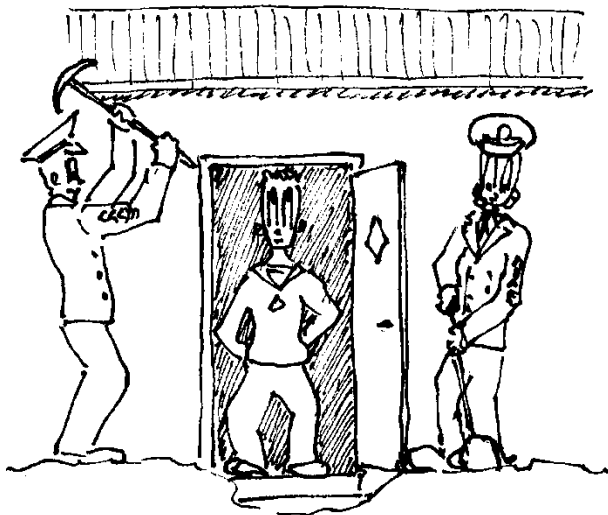
Mandag, den 1. Her på månedens første dag var gårsdagens triste vejr afløst af fint vejr med kun en smule morgentåge. Jeg ærgrede mig over ikke at have fået apparatet med om morgenen, for Cognacen var utrolig smuk, solbelyst med et tågebælte hen over midten. Det billede måtte jeg have, og klokken ni for jeg op til barakken efter apparatet, men ak. Da jeg kom ud med Retinaen, var panoramaet forsvundet i en modbydelig tyk tåge, der holdt sig resten af dagen.

Klokken 14 startede tøndeslagningen under behørig overvågning af Admiralen, Stabschefen (en oberst fra flyvevåbnet), stationschefen og næstkommanderende.

Kutterbesætningerne havde klædt sig ud og gjorde stor lykke. Fra et eller andet sted havde de fremtryllet en gammel pølsevogn, som de havde læsset med et stort anker, et tågehorn og en kølle lig dem, vildmændene fra det kongelige våbenskjold står med

Kutterbesætningen

Fenrikkerne på snerydning under Bennys overvågning.

Én havde fyldt sit ene ærme op med alle sine distinktioner og havde nogle enorme kludesko på fødderne, en anden havde fremtryllet en kolossal skægvekst, og Ternens styrmand var iført en besynderlig kjole og havde håret redt ned til begge sider. Konkurrencen afsluttedes, Perletand kronedes til Kattekonige, hvorpå alle samledes til kakao og fastelavnsboller i kabyssen. Medens vi stod i kø og ventede på serveringen, kunne jeg igennem vinduet følge med i, hvad der foregik udenfor. udenfor fenrikmessen lige overfor var to fenrikker i gang med at skovle sne, medens messegasten Benny stod i døren med hænderne i lommen og nød synet af dem udføre hans arbejde. Det var i øvrigt den samme messegast, der ganske kvikt reagerede, da han blev foreholdt ikke oftere at invitere sin kammerater til te slabberas i messen, ved at svare.

Jamen hvorfor i alverden skulle jeg gøre det, så længe vi har rigtig kaffe i huset. Om aftenen havde jeg vagt fra klokken 19 og blev derfor snydt for punch og bingospil, men det generede mig faktisk ikke, for jeg plejer alligevel aldrig at vinde noget.

Tirsdag, den 2. Efter snevejret og frosten i nat, blev det det dejligste solskinsvejr om Tirsdagen, og jeg gik hele dagen uden stortrøje. Ham messegasten Benny fra i går kom i dag med en spy bemærkning til Don Pedro. Gulvet i fenrikmessen var netop blevet lakeret, og i nogle dage havde benyttede af messen måtte hoppe på nogle udlagte brædder. Disse brædder var netop fjernet, da Don Pedro trådte ind og sagde let henkastet til Benny. Nå, det var da rart, at man igen kan gå på gulvet, hvortil Benny med et misbilligende blik på stationsmesterens snavsede støvler svarede. Ja, det kan man, hvis man da ellers har rene støvler! 3 – 0 til Benny. Den rappe bemærkning slog Don Pedro helt ud, og han formåede ikke at sige et ord mere.

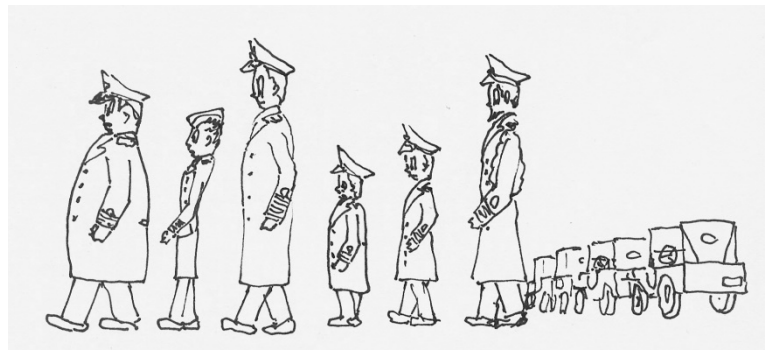
Onsdag, den 4. gentog historien med Cognacen sig. Under middagspausen hørte jeg lyden af en Catalina. Alle styrtede

Bent sætter Don Pedro på plads.

udenfor for at konstatere, om der var post med, og vi så flyveren droppede en lille undseelig postsæk. Det forventede brev fra Tove var ikke med, men jeg fik et fra JensO, hvori han fortalte, at de savnede mig til te slabberas, hvor smigrende.

Igen **Fredag, den 5.** skulle Catalinaen komme, og denne gang ville den lande ovre ved Ivigtut. I middagspausen sad vi udenfor i strålende sol og ventede flyverens ankomst. Omsider så vi den komme og kredse over fjorden en halv snes gange, før den endelig landede. Årsagen hertil var store mængder drivis i fjorden. Eftermiddagen gik med maskinpistol teori og eksercits, og endelig kunne vi styrte over til banjen, hvor skipatroljen opholdt sig, lige hjemkommet fra Ivigtut, og her fik vi den nedslående meddelelse, at der kun havde været tjenestepost med, æv.

Lørdag, den 6. I dag ville Admiralen inspicere den resterende del af stationen, herunder vores værksted. Vi havde derfor benyttet fredag formiddag til den helt store oprydning, og formiddagens første 1½ time sad vi bare ned uden at foretage os noget fornuftigt, for ikke at lave rod i værkstedet. Klokken 1000 stod vi renvaskede i vores paradetøj og afventede Admiralens ankomst, men han besøgte alle andre værksteder end lige vores. Fra vores position kunne vi følge alle de høje herrer gå rundt i hælene på Admiralen under inspektionen, akkurat som havde det været en stuegang på et hospital. Inspektionen trak ud, og vores mad var blevet kold, inden vi nåede op til kabyssen.

Admiralen Chefen 1. Mester
Obersten Næstkommanderende Adjudanten

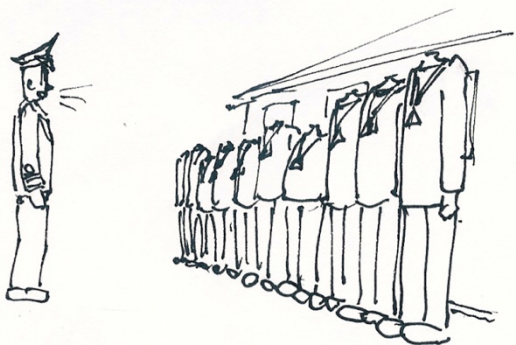

Vitalius og Lille John.

Vejret var umådelig fint, og Henning, Jumbo og jeg bestemte os for at gå en tur. Lige udenfor barakken mødte vi vagtchefen Don Pedro og hans kone (den sekstencylindrede), og denne humørdræber forlangte, at vi omgående klædte om i daglig blåt, en aldeles u hensigtsmæssig påklædning i det fine vejr. Henning og Jumbo måtte parere ordre, medens han ikke kunne røre mig, da vi fra maskinen havde tilladelse til at benytte arbejdstøj i weekenden. Bare de to havde taget gamasher på, som om vi skulle på fjeldtur, så havde alt være i orden. Med humøret ødelagt trak vi os tilbage og spillede en omgang bordtennis i stedet for traveturen. Om aftenen delte Lille John og jeg en dåse syltede pærer.

Søndag den 7. Dagen derpå fik vi en gevaldig opsang til morgenmønstringen. På sin sædvanlige flabede måde skældte Don Pedro ud over vores påklædning og beordrede os alle til at gå i daglig blåt. Hvilken tortur at gå rundt i det tykke tøj i det fine vejr. Alle, der ikke var på tur og dermed borte fra stationen, skulle bære denne påklædning, selv skiløberne flagrede rundt i daglig blåt med stribet krave. (I løbet af dagen blev der ødelagt fire par bukser). Vores tillidsmand opsøgte chefen for at få denne urimelige ordre ændret, men uden resultat. Det drejede sig om et regulativ, som skulle følges, selvom det ikke havde været praktiseret i vores tid på stationen, altså måtte vi bide i det sure æble og følge ordren. For ikke at få humøret yderligere beskåret gik Jumbo og jeg en tur i krakemutterne, hvor vi var sikker på ikke at møde den eddikesure Don Pedro, og vi fik en fin tur i det dejlige solskin, der endog tillod os at tage en times solbad.

I dag startede i øvrigt en radiosender her på stationen, som sender musik og nyheder. Et kvarter efter den var gået i æteren med et grammofonprogram, kom der et telegram fra Ivigtut med ønsket om at høre en bestemt plade, og selvfølgelig fik de deres ønske opfyldt.

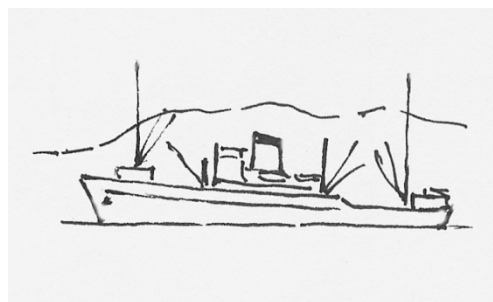

Mandag, den 8. var den gal igen, denne gang var det næstkommanderende (Grauballemanden) der harcelerede over de mange mere eller mindre tjavsede skægstumper. Jeg vil ikke længere se sådan en flok mere eller mindre usøgnede personer. Enten skal de have fuldskæg eller også være renbarberede. De, der ikke kan få fuldskæg skal være barberet, ellers bliver både det og hovedet klippet! Jeg håber da ikke, han vil klippe hovedet af os.

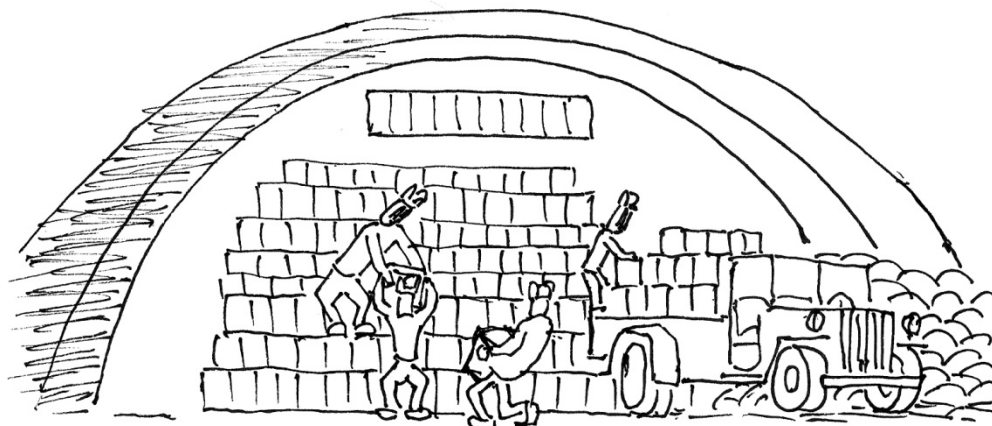
Mon det var det, Grauballemanden mente?

Tirsdag, den 9. Næste formiddag lykkedes det at færdiggøre reparationen af en slibemaskine til "Kraften". Det var et møjsommeligt arbejde uden værktøj og måleinstrumenter. Lakeringen blev foretaget med gulvlak, og tørringen af lakken med en almindelig varmeovn, bestemt ikke tilfredsstillende.

Onsdag den 10. I løbet af natten var Umanak ankommet til Ivigtut, og siden ved ti-tiden har den forsøgt at bryde isen. Det er frustrerende at se den fare fra den ene side af fjorden til den anden, vel vidende at vores post suser med rundt derude. For at hjælpe med isen changhajede vagtchefen 6 mand til at hjælpe med sprængninger. De forsøgte sig i fem timer, men uden større resultater end nogle små huller i isen. Umanak kørte på hele døgnet, tog tilløb ude fra det isfri og skar den ene skive is af efter den anden. Klokken 8 næste morgen blev morgenrensningen annulleret og alle mand beordret til at hjælpe med losningen. Alle 6 køreklare lastbiler blev sat ind og mandskabet fordelt. Sammen med fem andre arbejdede jeg i den store garage, hvor vi i løbet af formiddagen

M/S Umanak.

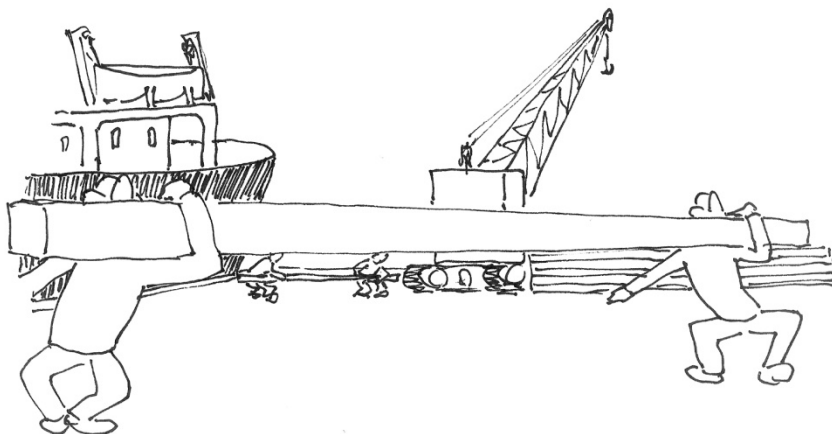
Lossemik i den store garage.

aflæssede 400 kasser hvidtøl, 600 sække mel og sukker, 100 kasser tømælk, og 10 tons kød blev bragt op i kølehuset. Da kødet ikke måtte stå udenfor, fik vi middag en time senere end normalt. Til gengæld serveredes der en pragtmiddag bestående af

fiskeboller i tomatsauce og vandgrød, en underlig slankekur ovenpå en virkelig hård formiddag. Til gengæld snød vi os til at hente vores pakker og forstrækning, som vi ellers først skulle have haft dagen derpå, men når man en gang er blevet snydt, ønsker man jo ikke en gentagelse.

Eftermiddagen forløb med losning af kartofler og løg samt nogle mægtige containere på trekvart og op til 2 tons. Uden hjælpemidler var det nogle tunge djævløse at få vippet af vognen, og hvor meget, der herunder gik i stykker, har jeg ingen anelse om, men karakteristisk var det, at de befalingsmænd, der ledede losningen i garagen glimrede med deres fravær, hver gang der virkelig skulle tages fat.

Straks efter maden var slugt, måtte vi på den igen med krum hals, denne gang skulle vi losse tømmer. Vores mobile kran var ude af drift, så alt arbejdet foregik med håndkraft. Da tømmeret endelig var kommet i land, regnede vi med, at nu var vi færdige, men så forlangte det lille gnom til næstkommanderende, at alt tømmeret skulle stables i den modsatte ende af kajen. På dette tidspunkt havde vi knoklet i 13 timer uden pause, og der blev en hel del mudder i geledderne, men arbejdet blev fuldført, selvom vi vaklede noget til slut.

Lossemik på havnen.

ordre begyndte at gå lidt trægt, blev vi lovet varm kakao og franskbrød, når arbejdet var fuldført, men alt hvad vi fik var en baljefuld kold kaffe, som jeg godt kunne være foruden. Jeg tog et bad og gik til køjs. Eneste lyspunkt den aften var det mest strålende Nordlys, jeg nogensinde har set. Tykke og tynde bæltter, meget stærkt lysende i hvidt, grønt, rødt og lilla for hen over himlen, andre dele lå fuldkomment stationært. Jeg ærgrede mig over, at jeg havde ladet fotografiapparatet blive oppe på banjen. På et tidspunkt slyngede fire parallelle og kraftigt lysende striber sig hen over Ivigtut, og i 3 – 4 minutter lå de næsten stille, et utrolig flot syn.

Torsdag, den 11. I dag er det Kong Frederiks fødselsdag. Igen brillerede Næstbejzen med sin mangel på lederevner. Først beordrede han os til at aflevere vasketøj og derpå at vi skulle starte rengøringen, så vi alligevel ikke kunne aflevere vasketøjet. Men det er ikke første gang. Da han forestod rejsningen af vores radiomaster, der væltede under Sydost stormen i Januar, lykkedes det at få den ene rejst, men den anden er væltet to gange, og nu har vi ikke materialer til at udbedre skaderne igen. Kongens fødselsdag betød fridag, men hvilken fridag, når man er dødtræt, har hovedpine og ondt i benene og ikke har hud tilbage på hofter og skuldre efter at have slæbt tømmer. Og så skulle vi i tilgift stille til parade i gala klokken 1140 for at overvære salutten for Kongen. Da Admiralen havde skridtet fronten af, kunne vi omsider få noget at spise. Så var det brevene og pakkerne det gjaldt, og jeg svælgede i fotografier, breve og pakker det meste af eftermiddagen.

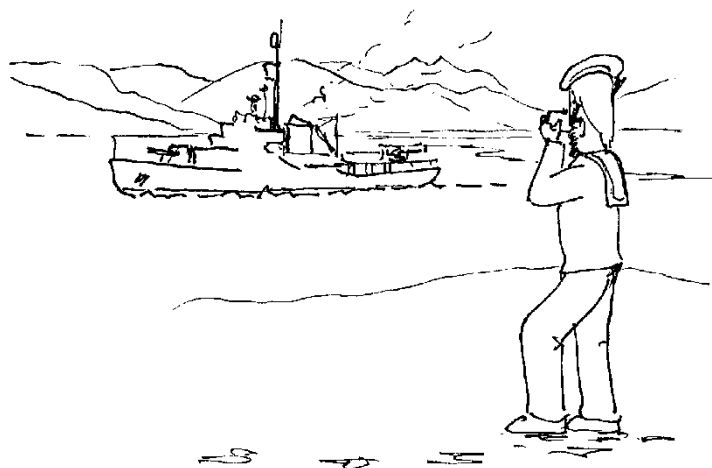
Pakkemik, uhm!

Pludselig forlød det, at den amerikanske isbryder, der skulle have banet vejen for UMANAK omsider var på vej ind i fjorden, og Lille John og jeg styrtede ned af bakken og ud på dumpen (lossepladsen) for at fotografere. Flådeisbryderen EDISTO blev fornemt modtaget, først af adjudanten og i kraft af øverstbefalende for Grønland også af Admiralen i Nato uniform og med skansevagt op bådsmandspiber. 75 af den amerikanske besætning blev inviteret op på basen, og postmanden måtte sørge for det, da det lille pjok til næstkommanderende ikke talte engelsk. Vi havde intet at byde på til de forvante amerikanere, ikke andet end den punch, vi skulle have haft i anledning af Kongens fødselsdag.

Jeg havde taget rigtig fat lige fra om morgenen, for jeg var interesseret i at komme tilbage til banjen og se min post, men det her var lige et nummer for meget, og jeg lovede mig selv, at det var sidste gang jeg ville knokle sådan indenfor Marinen. Hen på aftenen bad jeg om noget at drikke, og vores sjak blev lovet nogle kasser hvidtøl, men der kom ingen hvidtøl. Da arbejdet efter

Grauballemandens sidste

Fredag, den 12. Om formiddagen startede EDISTO med at rydde op i isen på fjorden, og Søkongen anløb Grønnedal. Der var en tøffen og snurren i luften hele tiden, da isbryderens helikopter var i luften. Ved at bilde min nærmeste foresatte maskinløjtnant Jørgensen ind, at jeg blev nødt til at kontrollere et relæ ombord i vores postbåd Splash, kom jeg med over til Umanak i Ivigtut. Fru Schjødt fra Godthåb var ombord, og jeg fik lejlighed til at tale med hende en halv times tid. Om aftenen var jeg blandt de 50 mand fra basen, der var inviteret ombord i EDISTO, og det blev en stor oplevelse. For dem, der var interesserede, viste man film i kabyssen, men jeg var mere nysgerrig efter at se skibet end en film, jeg havde set to gange tidligere.

USN Edisto rydder is i Arsukfjorden.

Edisto havde 6 stk. 20 cylindrede hovedmotorer hver på 2000 hk som trak dynamoer på 1530kW. To fremdrivningsmaskiner på 5000 hk trak hver en agterskrue. Der havde tidligere været en skrue i stævnen, men den var demonteret, da den blev beskadiget, når de arbejdede i meget svær is. Topfarten var 14 knob, og den kunne sejle gennem 15 fod fast is. Satte den sig fast i isen, kunne de vrikke den løs ved indenfor et minut at pumpe 2600 gallon vand fra side til side. Fremdrivningsmaskineriet var for 900 volt jævnstrøm medens resten var vekselstrøm. Efter jeg havde set maskinrummet, viste en radiomekaniker mig resten af skibet, banjerne, radiostationen, plotterrummet, radarrummet og broen, asdicanlæg og et anlæg, der kunne modtage telefoto. Her modtog de hver dag vejrkort fra Washington.

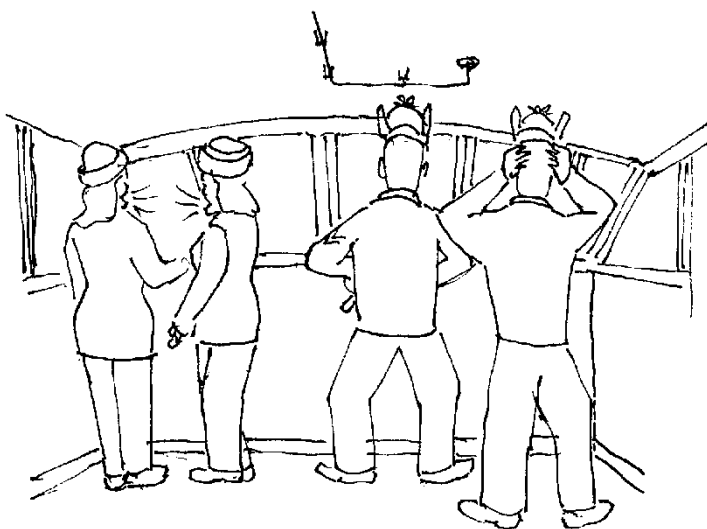
Efter yderligere at have set mandskabets opholdstue, elektrikerværkstedet og arsenalet endte vi i et lille lukaf, hvor to andre radiofolk opholdt sig. Jeg tilbragte et par timer sammen med dem, hvor vi diskuterede biler, sprog og dialekter, skibe, fritidsinteresser og fotografering. Alle tre var ivrige fotografer, to af dem havde et amerikansk Argus, et tungt og klodset apparat og den tredje et dejligt Leica med en masse ekstraudstyr til, men deres dyre udstyr taget i betragtning var det nogle ringe billeder, de kunne præstere. Det var en hyggelig aften, hvor jeg havde rig lejlighed til at prøve mine ringe engelskkundskaber. De, der så film, fik efter filmen serveret en slags sandkage og noget rædselsfuldt saftvand, de kalder Coca Cola. Den servering blev jeg snydt for, men jeg havde haft en god aften.

Lørdag, den 13. gik med rengøring i gymnastiksalen, storvask, vagt og med at gennemgå alle breve og fotografier endnu engang. Edisto sejlede ved 15 tiden og om aftenen oplæstes et takketelegram fra dem i radioavisen.

Søndag, den 14. fik vi atter en sydost med regn, slud og tøjap. Mærkeligt den slags vejr altid skal komme i weekenden. Jeg havde aftalt med min makker fra akkumulatorværkstedet, at vi skulle på fjeldtur sammen for at fotografere, men det blev der altså intet ud af. Om aftenen valgtes det ny fritidsudvalg, og meget mod min vilje, blev jeg valgt ind. Jeg kan ikke fordrage at beskæftige mig med noget, der ikke har min fulde interesse, men valget af mig er vel en følge af alt det malerarbejde, jeg har lavet indtil nu.

Mandag, den 15. Sydosten fortsatte. Jeg havde middagsafløsning på el-værket og fik skrevet et brev til Tove. Det ærgrede mig, at jeg endnu ikke havde fået nogle farvebilleder med sne, og nu var sneen tøet, men i løbet af eftermiddagen faldt temperaturen, og vi fik 30 centimeter nysne, så nu har jeg chancen. Min 20 – 24 vagt forhindrede mig i at se filmen ”Bright Victory”. Klokken 22 kom Børge over på Fjeldly fra forevisningen, og vi fik os en kop kakao sammen, medens han fortalte om filmen.

Tirsdag, den 16. Værktøjsmaskinen til ”Kraften” er allerede i stykker igen, men når den løber 25000 omdrejninger og kun er lakeret med almindelig gulvlak, der bliver blød allerede ved 60 grader, er det vel kun naturligt. Jeg sagde til min chef maskinløjtnant Jørgensen, at jeg blev nødt til at tage til Ivigtut med den, og sammen med et par officersfruer sejlede vi derover ved 11 tiden. Elektromekanikeren Jens ankervikler inviterede mig på middag, og jeg spiste sammen med ham og hans arbejdskammerater i deres barak. Her boede de 12 mand sammen, hver havde et hyggeligt værelse, der var spisestue og en dejligt møbleret dagligstue samt stort køkken og entre. Maden blev leveret fra kantinen, og en husalf serverede og klarede opvasken. I hele

Nogle meget snakkesalige damer.

middagspausen diskuterede vi fotografering, for alle i Ivigtut er vilde med fotografering. Næsten alle derovre har Exacta kameraer. De arbejder 11 timer i døgnet og uden overarbejde er en almindelig håndværkerløn på 1800 kroner, så de har masser af penge mellem hænderne og kun få fornøjelser. Pengene går til deres dyre hobbies og til sprut. Sidstnævnte konsumeres der uanede mængder af.

Da arbejdet genoptoges fulgte jeg med Jens i elevatoren ned i bruddet. Vi kom dog ikke ud i selve bruddet, kun ned i pumperummet hvor fire store pumper med en kapacitet på ½ million liter vand i timen sender vandet 70 meter op til havoverfladen og dermed sørger for at

En søvrig Sørensen tørrer til.

Onsdag den 17. kom Catalinaen for at hente de seks mand, der skulle til de amerikanske baser. Samtidig var der post til os, og jeg fik 9 breve, dejligt. Til middag satte jeg farvefilm i kameraet, jeg turde ikke vente længere, da jeg gerne ville have nogle billeder af området med sne. Om aftenen afleverede jeg noget bordpynt, der skulle bruges ved admiralsfrokosten i fenriksmessen til Påske. Da jeg havde 0 – 3 vagten gik jeg tidligt til køjs, men Lille John vækkede mig i utide for at vise mig sin nyanskaffelse, en Ikophot belysningsmåler. Vi snakkede og tiden løb, så jeg først faldt i søvn 2315. En halv time senere blev jeg purret, og

bevæbnet med en dåse pærer, skaffegrej og tegnesager begav en meget søvrig Sørensen sig på vagt.

Torsdag, den 18. forløb stille og roligt bortset fra, at vi fik besked om, at ingen fik noget at spise før de var iført daglig blåt med stribet krave. Det krav finder jeg besynderligt eftersom vi ingen lejlighed har til at træffe andre mennesker. Men man prøver på alle måder at køre os i strammere og strammere tøjler, og jeg er bange for, at det hele meget snart ramler sammen, ligesom det var tilfældet for nogen tid siden, da der var optræk til åbent mytteri. Det er håbløst at forsøge at holde så hårdt på disciplinen, når vi mangler næsten alt og selv de mindste ting volder stor irritation. Som en demonstration mod de skærpede bestemmelser ventede alle med at spise til 1750, en time senere end normalt.

Medens jeg sad i jamsekogeriet (kabyssen) forsvandt kabyspersonalet for en kort bemærkning, hvilket foranledigede et værre cirkus. Årsagen hertil var, at der stadig stod nogle få appelsiner under bordet. Om aftenen så vi Knud Rasmussens film Palos bruddefærd, en dejlig film som viste livet på Grønland som det levedes for 30 år siden. Efter filmen slagtede Henning og jeg en lækker fed dåse syltede pærer.

Høflig selvbetjening i "Jamsekogeriet".

Fredag den 19. gik med brevskrivning, og for at nå min omfattende korrespondance måtte arbejdstiden holde for. Om Lørdagen slap vi for paraden, da chefen er i Thule.

Brevskrivning i arbejdstiden.

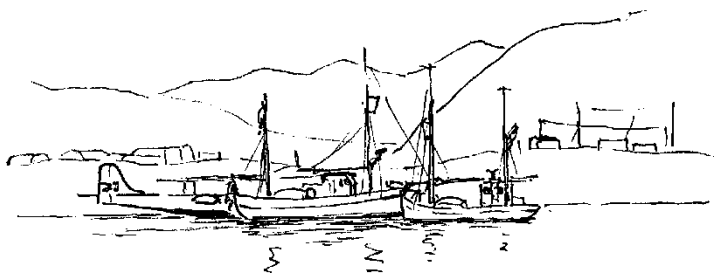
Søndag den 21. havde jeg formiddagsvagt, men om eftermiddagen var jeg sammen med 3 andre på en illegal krakemut tur for at fotografere. Vejret var solrigt og varmt, men en let dis forhindrede fotograferingen. Til gengæld fik vi en herlig tur med mange sjove episoder, blandt andet susede vi ned gennem en snæver kløft på vore respektive bagdele. Godt trætte ovenpå turen trængte vi til noget at stramme os op med. Jumbo fremtryllede en dåse pølser (Ringst

ed) samt et par grape tonic, Lille John serverede et par stykker sandkage til hver, og jeg supplerede med en pakke chokoladekiks. Et besynderligt måltid, men det smagte godt. Efter dette æde orgie kunne vi ikke spise noget til aften, men senere på aftenen vendte appetitten tilbage, og Henning og jeg delte en dåse pærer. Han havde ikke kunnet deltage på turen, fordi han er begyndt som speaker ved Grønvedals radio og skulle tage sig af grammofonprogrammet.

Hurtig nedtur.

Mandag den 22. over middag var jeg igen med Splash til Ivigtut. På vejen passerede vi Catalinaen, Skarven og Mågen som alle tre lå i iskanten. Catalinaen ankom i går middags for at flyve Ivigtuts førstestemester til Danmark, for at han kunne blive opereret for mavesår, men da de var kommet i luften, kunne han ikke tåle at flyve, og de måtte lande her igen, da Narsarsuak lufthavnen var lukket på grund af dårligt vejr. Hele formiddagen har vores motorbåde fragtet benzin ud til Catalinaen for at den kan komme af sted, inden det dårlige vejr rammer os. Lige efter vi havde fortøjet Splash i Ivigtut fik vi en forsmag på den kommende Sydost i form af nogle kraftige pust. Om aftenen var der en frygtelig meddelelse i pressen. Disko, der var på vej op til os, er kollideret med en svensk båd. Det betyder endnu en forsinkelse for de, der skulle have været hjemsendt for en måned siden.

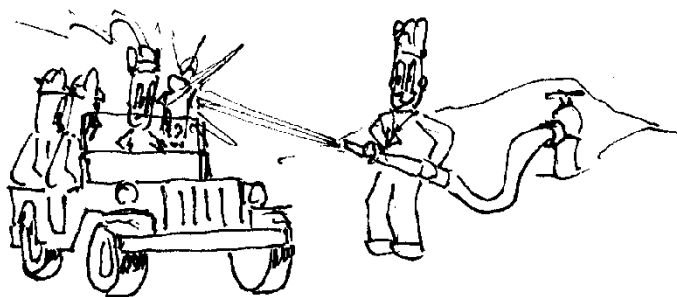

Catalinaen, Skarven og Mågen i iskanten.

Tirsdag den 23. Så kom sydosten. Sikken et held at Catalinaen kom af sted i går, for havde den ligget i iskanten i dag, var den uden tvivl blevet skruet ned. I den stærke blæst rev en mægtig isflage sig løs og begyndte at drive over mod klipperne ved Christianshavn på den anden side af fjorden. Indefrosset i flagen lå en landgangsbåd, og Skarven blev omgående sendt ud for at skære den ud og slæbe den tilbage til stationen. Skarvens skipper regnede ikke med at kunne få landgangsbåden fri uden brug

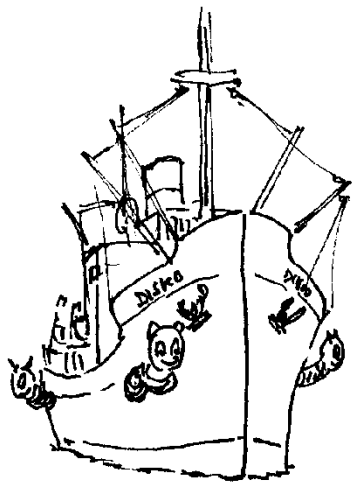
af sprængstof, og den båd, jeg skulle have været med til Ivigtut, sejlede en time tidligere end fastsat for at hente sprængstoffet. Min tur blev derfor udsat til om eftermiddagen, men lige over middag satte en voldsom snestorm ind med så ringe sigtbarhed, at al udendørs færden aflystes. Om aftenen modtog jeg bestilling på billeder fra min film nr. 2. Interessen var så overvældende, at jeg modtog bestilling på 298 billeder. Om aftenen talte jeg med Thomsen, en tidligere værnepligtig, der senere er blevet math, og nu skal hjem på skole. Han har været her på stedet i 3 år og kender forholdene. Jeg vil savne ham, for han har på alle måder været mig behjælpelig og har altid vist et smittende godt humør.

Onsdag den 24. oprandt med det skønneste vejr. Da jeg havde morgenvagten kunne jeg følge gryningen indtil vagten sluttede ved 8-tiden, og jeg glædede mig til at få nogle fine farvebilleder, når jeg kom over til Ivigtut ved middagstide, men som så ofte før blev jeg snydt. Allerede klokken 9 skyede det over, og om eftermiddagen kom der igen et heftigt snefald. Da vi kørte op til udskejning overspulede en skummel person os med en brandslange. Han får det vist ikke ret godt i den kommende dage.

Han får det vist ikke godt i de kommende dage.

Torsdag, den 25. Når informationerne er få og utilstrækkelige svirrer rygterne. Ifølge programmet skulle Umanak afgå hjemmefra i dag Torsdag, men det er spørgsmålet om det også er tilfældet, for indtil nu har Disko snydt os 4 gange, og de basser, der skal hjem med den, er blevet udsat for så mange drillerier, at de ikke ville tro, at Disko var kollideret med et andet skib. Ja der er nok intet sted i verden, hvor rygterne svirrer så hurtigt omkring, og der er snart ingen,

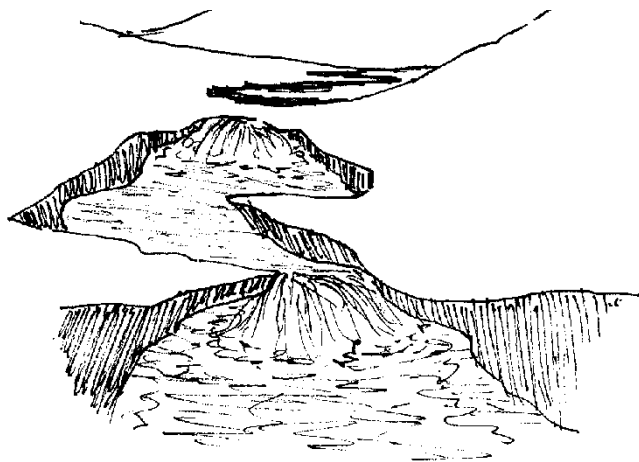

Stålmorm i Disko?

endelig at vinde over vindtrykket, og de fik skubbet flagen bort.

Fredag den 26. startede på skydebanen, hvor en iskold nordenvind gjorde opholdet til en pine, for kulden trængte igennem vores tykke tøj, og vi døjede med at holde på maskinpistolernes stål. Modsat de første gange gik skydningen imidlertid aldeles perfekt. Jeg havde således 25 træffere i min skive på trods af kun 24 patroner i magasinet.

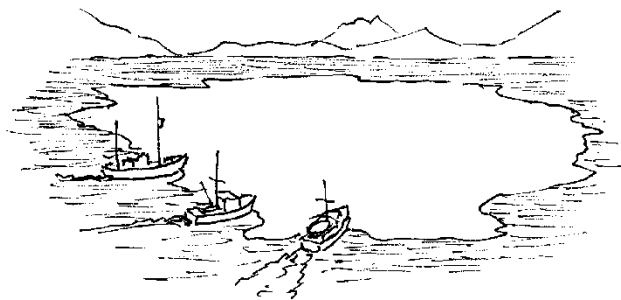
Tilbage i lejren modtoges vi med den herlige meddelelse, at der ville komme luftpost ved middagstid, og efter udskejningen fik vi vores breve.

Paradiset ved Bryggerelven.

der tror på noget som helst af, hvad der bliver fortalt. For eksempel Disko. Først fik vi at vide, at den var kollideret med et andet skib, så at den var sunket, hvorefter det slet ikke tilfældet, men at den var kollideret med Umanak. Den skulle på værft, men så gik rygten, at værftsarbejderne strejkede, og sidste nyt var, at der var gået stålmorm i skibet. En hel anden og rigtig information er, at storisen, der sædvanligvis kommer rundt Kap Farvel om 2 – 3 måneder allerede ligger udenfor fjorden og spærrer for indsejlingen.

Her inde i fjorden rev en kraftig nordenvind en mægtig isflage løs fra den indre del af fjorden. Flagen drev hurtigt over mod de skibe, der ligger fortøjet ved vores fortøjningsbøjer, og to motorbåde og en kutter blev sendt ud for at puffe den bort. Ork som de arbejdede, men efter to timers hårdt slid lykkedes det dem

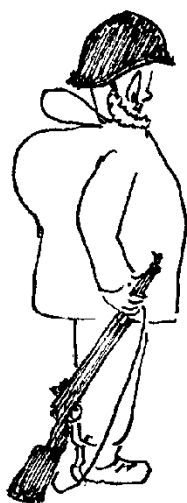
Isflage på afveje.

Jeg modtog hele 9 breve, en del af dem sendt som almindelig skibspost. Et brev fra Far var dateret den 22, altså kun fire dage før jeg modtog det. Årsagen til den lynhurtige post var den Catalina, der lige havde været en tur i Danmark. Om aftenen hyggede Henning, Jumbo og jeg os med en pakke kiks og nogle sodavand, jeg havde fået for arbejdet med dekorationerne til fenriksmessen.

Lørdag den 27. En del af dagen tilbragte jeg ombord i Splash, hvor vi brød is i det skønneste solskin. Fjorden er nemlig igen dækket af is med en tykkelse af et par tommer. Det må være det meget smeltevand i forbindelse med den vedvarende frost, der er årsag hertil. Da jeg om eftermiddagen gik ned mod elven for at fotografere, mødte jeg Admiralen og talte med ham et stykke af vejen til elven. Han ville vide, hvilket apparat jeg fotograferede med og hvor jeg kom fra. Det fortalte jeg ham, og at jeg kom fra Aalborg, men at jeg havde boet i Nakskov. Da han hørte det, fortalte han, at han havde været på Øllingsø mange gange, idet godset tilhørte hans kones familie. Admiralen fortsatte sin spadseretur, og jeg gik ned til elvens munding. Nej, hvor var der kønt dernede. På begge brinker langs elven lå sneen højt, og flere steder dannede sneen broer over den hurtigt løbende strøm. Vandet var så klart, at man kunne se bunden lige så tydeligt, og sneen omkring havde de fineste lysegrønne nuancer, som kun sne kan have. Jer tror aldrig, jeg kan blive træt af at se på rindende vand. Mange gange har jeg stået og betragtet springvand, men det her var mange gange bedre, for det var ren natur. Jeg kommer vist til at tilbringe mange timer i selskab med den elv.

Søndag den 28. havde vi planlagt en krakemut tur uden tanke for, at det var Dronningens fødselsdag, og at vi derfor skulle stille til parade. Næstbejsen valsede rundt i gummistøvler og hvide handsker og dummede sig som sædvanlig. Da vi var stillet op, spurgte torsken, om der var nogle, der ville fotografere. Jeg meldte mig straks, bare for at få at vide, at det var for sent. Hvorfor hulen spurgte han så den klovn? Over middag gik Jumbo og jeg en tur langs elven og sluttede af med en kop kaffe og wienerbrød. Senere stillede vi borde og stole op til hjemsendelsesfesten om aftenen, mit første arbejde i fritidsrådet. Festen var kun for de oldbasser, der skulle hjem med Disko, så den oplevede jeg ikke. Til gengæld var der uro og larm overalt, og det umuligt at finde et sted hvor jeg uforstyrret kunne skrive nogle breve. Til slut havde jeg set mig rigtig godt gal på det hele og gik en lang tur, og under denne oplevede jeg det hidtil kraftigste nordlys. Her besluttede jeg mig for at købe et Retinette kamera, så jeg har et apparat til både sort-hvid og farve.

Mandag, den 29. Fordi Søndagen blev delvis ødelagt af parade og fordi vi skal have krig i morgen, fik vi en halv fridag i dag. Om formiddagen reparerede Ib og jeg hoveddynamoen i Splash. Herunder eksploderede en sikring i hånden på Ib, der fik hånden slemt forbrændt, og jeg måtte gøre arbejdet færdigt. Ved middagstide sejlede jeg med over til Ivigtut for at sende penge hjem til Tove til køb af Retinetten, for vi kan nemlig ikke sende penge hjem fra stationen, og bestiller vi noget her oppe, varer det tre måneder inden vi modtager det bestilte. Filmen om aftenen, Mød mig på Cassiopeia, var både festlig og fornøjelig.

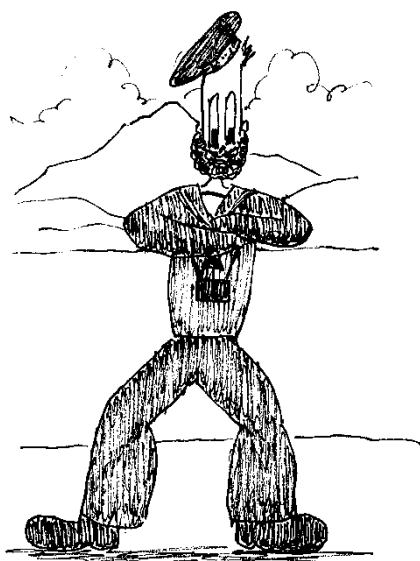

Fuld feltmæssig udrustning.

Tirsdag, den 30. Så fik vi vores lille private krig. Til morgen var der instruktion i gymnastiksalen, og klokken 10 begyndte øvelsen. Ti mand blev sendt ud som sabotører, og vi andre skulle vogte stationen mod dem. Alle fik udleveret overtrækstøj og sikke nogle figurer, der kom ud af det. Jeg var udtaget til rydningskolonnen og havde derfor ingen større andel i noget som helst, men alligevel erfarede jeg et og andet. I løbet af dagen blev 8 sabotører fanget, hvilket viste angreb af den art om dagen er umuligt. Klokken 17 blev de frigivet for at prøve igen om natten, og her lykkedes det dem at trænge ind i lejren og sabotere en del på trods af de mange vagter. Klokken 3 om natten afblæstes øvelsen og en time senere sov alle sødt.

Onsdag, den 31. På grund af det sene tidspunkt, vi kom til køjs på, purrede vi først klokken 11. Resten af dagen forløb på almindelig vis. Jeg talte med min foresatte maskinløjtnant Jørgensen og

foreholdt ham det urimelige i, at jeg som medlem af rydningskolonnen skulle klippe strømførende ledninger ned med en uisolereet boltsaks og bare næver og spurgte ham om, hvor mange ledninger, han troede, at jeg kunne kappe medens jeg endnu var i live. Den detalje, at jeg ville have brug for gummihandsker til sådan et job, havde han slet ikke tænkt på.

April.

Torsdag, den 1. En begivenhedsløs dag til om aftenen, hvor jeg for første gang deltog i et møde i fritidsudvalget. Senere vist den engelske film, ”De syv slør” og endelig afsluttedes dagen med at Henning, Jumbo og jeg delte en dåse syltede pærer.

Fredag, den 2. Om formiddagen kom førstemester ind på mit værksted for at se på vores akkumulatorer. I den senere tid er han blevet helt besat af akkumulatorer, og selvom vi normalt kun lader på dem om natten, fik vi ordre på at lade dem op hele dagen, men det medførte katastrofale følger for os, der opholdt os i det lille lukkede rum. Om aftenen kunne jeg næsten ikke være til. Min næse var et stort sår indvendig efter at have indåndet syredampe i hele arbejdstiden. Om natten tog jeg 7 timers vagt på kraftcentralen for at have tid nok til at farvelægge de hjemrejsendes grønlandsdiplomer.

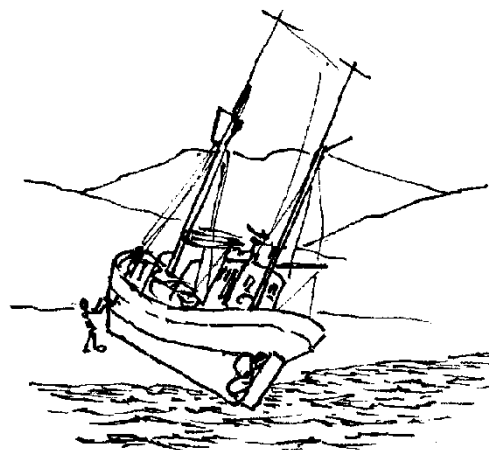
Lørdag den 3. Jeg indledte dagen med at blive rigtig godt sur på det lille gnom til næstkommanderende. Medens jeg var i færd med at hjælpe Jørgensen med at starte motorbådsshoppens jeep Pløk, kom chefen forbi og gav et nap med. Herunder indfandt

næstkommanderende sig og spurgte om noget angående paraden, hvortil chefen svarede, at der ikke skulle være nogen parade. Og om så ikke den lille satan fik overtalt chefen til alligevel at holde parade med den begrundelse, at basserne ikke havde været omklædt i fjorten dage. Af bare arrigskab herover sagde jeg til Jørgensen, at det nok var bedst, om jeg tog med Splash til Ivigtut, så jeg kunne holde øje med opladningen, og på denne måde undgik jeg at deltage i paraden.

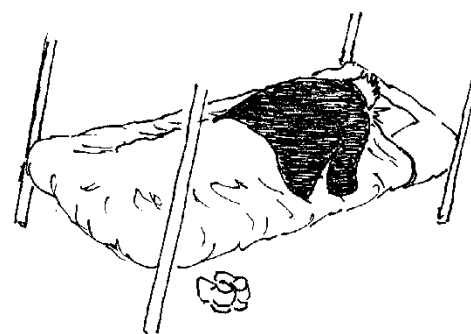
Måger på gyngende grund.

På turen over morede vi os over mågerne, der standhaftigt forsøgte at blive siddende på de gyngende isflager. De dovne fugle ville hellere klamre sig fast til isen i stedet for at lette, og det så sørne sjovt ud. Da vi kom tilbage til stationen lå Mågen på tørt land oppe på stranden for at blive kølhalet på den gode gammeldags facon. Vi har en kraftig tidevandsforskel, der her ved springflod er på ca. 3,5 meter. Eftermiddagen gik med fortsat at farvelægge diplomerne. Ved køjetid kom 3-4 mand kanonfulde ind på banjen, hvor de skabte sig, brækkede sig og lavede en masse larm. Føj for søren, hvor er det ledt, at de sådan drikker sig fra sans og samling, sviner banjen til og så forventer at andre tager deres vagter. Min næse havde det værre til aften, selvom jeg har været på hospitalet og fået den behandlet.

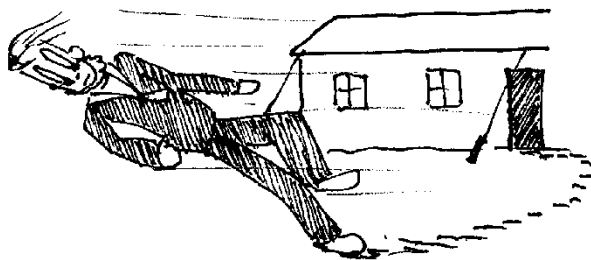

MÅGEN kølhales

Søndag den 4. Åh som de fulderikker skabte sig i går aftes. Klokken blev godt et, før de faldt til ro, så det blev ikke til megen søvn den nat. Allerede klokken halv fire var jeg igen vågen. Der var så koldt på banjen at jeg frøs, selv med tre tæpper over mig. For at få en smule varme i kroppen igen, satte jeg mig en times tid ned i den bageste opholdsstue, før jeg igen gik til køjs, denne gang med alt tøjet på og med stortrøjen over mig. Jo jeg kan garantere, det kan være koldt på Grønland. Om morgenen kunne jeg forstå, at alle på banjen havde frosset, og senere opklaredes fænomenet. En af matherne havde arbejdet med varmtvandssystemet og havde glemt at åbne for ventilerne igen, da han var færdig. Hvad der venter ham bliver vist ikke sjovt. Vejret indbød ikke til udendørs aktiviteter i dag, for vi har igen fået en sydost, og de stakler, der var på telttur i weekenden, vendte forkomne hjem allerede ved 10 tiden. Nå vejret betød ikke så meget for mig, for jeg havde fortsat mange diplomer at farvelægge og brugte hele eftermiddagen og det meste af aftenen med dette arbejde.

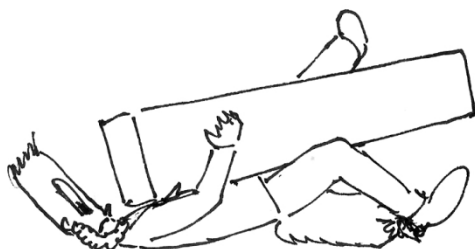
En iiiiskold nat!

Lettere Sydost.

Mandag, den 5. Næste morgen vågnede vi op til en orkanagtig snestorm. Umanak lå lige udenfor havnen, men turde ikke gå til kaj i den stærke blæst og ringe sigt. Først ved 10-tiden var den fortøjet, og over middag begyndte lossemikken, stadig i et forrygende snevejr. Denne gang fulgte jeg min beslutning fra sidste lossemik om ikke at tage for hårdt fat, og meget bekvemt blev jeg afhentet en halv time efter vi var startet for at lave en defekt lænsepumpe. Posten hentede jeg efter aftensmaden og ved 20 tiden kunne jeg afslutte mit arbejde, tage mig et bad, og da de andre kom tilbage fra lossemikken, lå jeg for længst i køjen.

Tirsdag den 6. Vi fik lov til at sove til klokken 8 på grund af lossemikken. Om aftenen vistes to film, udlånt fra Umanak, to styk på samme aften fordi de skulle leveres tilbage næste morgen. Selvfølgelig havde jeg aftenvagt og mistede derved den første film "Vi der går køkkenvejen", men det var ikke nogen større katastrofe, for filmen var i en sørgelig forfatning. Til gengæld så jeg den næste, "Den kloge mand" med Carl Alstrup, en helt igennem fin film. Jumbo, Henning og jeg afsluttede dagen med at dele en dåse pærer.

Uheldig flyttemand.

Onsdag den 7. Endelig skulle Disko ankomme med de ny basser. Lige fra morgenstunden gik vi i gang med at flytte rundt på køjerne. Det gjaldt jo om at redde sig de gode pladser, der blev ledige. Under transporten af mit og Ibs skab kom jeg galt af sted, idet jeg snublede over en køjesæk og lagde mig så lang jeg var med skabet ned over mig, til stor jubel for alle de andre. Min egen jubel over dette glansnummer var dog

mere forbeholden, for jeg slog min albue nederdrægtigt. Heller ikke på arbejde gik det særlig godt. Jeg reparerede en lænsepumpe, som maskinisterne havde druknet, og arbejdet med at renovere den varede lige til klokken 20. Herefter måtte vi flytte landgangsbåden, der skulle lænses over til pontonbroen for at kablerne kunne nå. Under flytningen fik den kraftige vind alvorlig fat i landgangsbåden, som klemte bugserbåden ind på grunden med en uhyggelig knagen. Medens vi kæmpede med problemet anløb Disko med den ny stabschef, vores ny stationschef og alle de ny basser. Grundet den meget sene ankomst, blev der ingen lossemik den aften, men posten kom i land. Der var ingen breve til mig, kun 3 adressekort på pakkerne med de mange kameraer, jeg havde bestilt. Nå, nu må jeg ikke klage, for vi lige har modtaget luftpost, og der var der 7 breve til mig.

Desperat mangel på stuveplads.

Torsdag den 8. Grundet overarbejdet i går fik vi lov til at hente vores pakker om formiddagen, dejlige pakker til mig. Der gik to timer med intens omstuvning af mit skab inden det lykkedes at få alt stuvet af vejen i skabet. De følgende dage vil nok gå med at udforske skabets indhold for at finde ud af, hvad jeg egentlig har fået. Der skulle komme flyver i dag, så jeg for i blækhuset og skrev hjem til for at lade familien vide, at pakkerne var ankommet i god behold. Stor var skuffelsen, da jeg mødte op med brevene og fik at vide, at maskinen ikke tog post med.

Min aftenvagts på kraftcentralen forhindrede mig igen i at overvære

biografforestillingen, virkelig ærgerligt, for filmen "Eskimo" var fantastisk flot, optaget i Canada med Knud Rasmussens medvirken.

Ham derovre med skægget.....

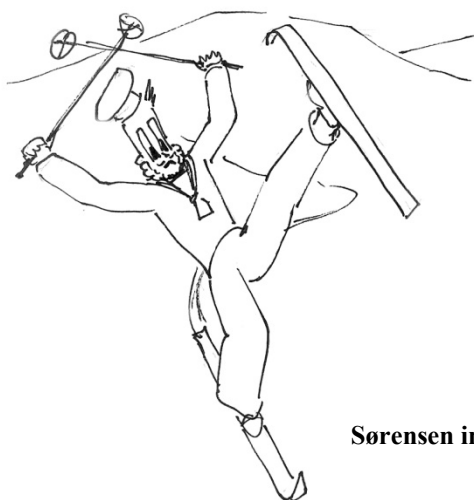
Dette fortalte Henning og Jumbo mig, da de efter filmen kom over til mig på maskinbanjen til pæremik. Så fuldt som mit skab er, var der ikke plads til dåsen, hvorfor vi blev enige om at aflive den. Henning fortalte mig også, at Don Pedro havde været meget fortørnet over, at basserne havde bestilt fotoapparater udenom ham, så han gik glip af en fortjeneste på 60 kroner pr. apparat. Ih, hvor har han godt af det, den lede karl, for hvorfor skulle han have en fortjeneste på os. Vore indtægter er ikke så store, at vi godvilligt giver ekstra for vores indkøb. De ny bassere kom op på stationen i formiddags, og sikken en masse løgnhistorier de blev fyldt med. Blandt andet hørte jeg en af oldbasserne fortælle de ny, idet han pegede på mig. Ham derovre med det røde skæg har været heroppe i hele 11 måneder, og staklerne troede på det. Disko returnerede til Ivigtut for at losse gods dertil, men vendte tilbage her til aften, og i morgen bliver vi purret klokken 6 for at kunne begynde lossemikken tidligt.

Fredag, den 9. Og vi var tidligt oppe her til morgen, uha. Under mønstringen klokken 7 blev vi udstukket til lossemikken. Til stor fortrydelse for de andre fra maskinen slap jeg igen for at deltage. Lige før vi skulle i gang, blev jeg tilkaldt for at reparere endnu en lænsepumpe. Jeg var dårligt begyndt herpå, da jeg blev hentet af maskinisterne til et endnu mere presserende job ombord i Splash. Arbejdet her blev lavet på en tur til Ivigtut, og herovre oplevede jeg den hidtil største sprængning. Kryolitstykker fløj fra sprængningsstedet de tre hundrede meter helt over til bådehavnen, hvor Splash lå fortøjet. Klokken 1630 afsluttede jeg arbejdet og kunne vinke farvel til gutterne ombord i Disko, der dampede af sted på dette tidspunkt.

Lørdag den 10. Efter vores sidste oplysninger skulle Kryolitselskabets Jutho gå hjemmefra i dag. Det er spændende, om den har mit ny Retinette med. Formiddagen gik med rengøring i orlogshjemmet. Vi var tre gamle, en ny samt en ny oversergent til at overvåge os. Det var sjovt at se, hvilken respekt der vist mig fordi jeg gik rundt og lignede en rigtig oldbasse med det store fuldskæg. Hver gang den usikre lille oversergent ville spørge om noget, var det mig, han henvendte sig til. Nu da skægget har haft sin virkning, kan det godt falde, dog venter jeg lige til jeg kan få et par farvebilleder af det. Da jeg lavede det perfekte portræt af mig selv, kom jeg i tanker om de ny bassers enorme polarhuer. Alle har fået udleveret nogle, der er mindst fire numre for store, og de stakler ser faktisk komiske ud. Ved mønstringen skulle chefen tale til de ny, hvorfor vi oldbasser kunne træde af. Ork, hvor vi nød det, da han kommanderede: De gamle bassere – træd affff! Det er skønt ikke længere at tilhøre de ny. Om aftenen efter udskejningen var der møde i fritidsudvalget for at vi kunne diskutere bingospillet i morgen. Det fritidsudvalg tager alt for megen fritid, men så længe jeg sidder i det, er det nødvendigt at lave noget. Jeg glæder mig til at kunne trække mig tilbage om 3 måneder, når min tårn er ovre.

Upassende størrelse polarhue.

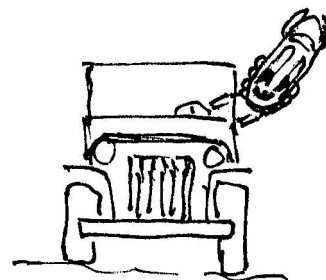

Sørensen indhenter det forsømte.

Søndag den 11. var jeg en lille tur på ski. Efter de gamle er rejst, blev der et par ski ledige til mig, og nu forsøger jeg at indhente det forsømte, medens der endnu er sne tilbage. Senere på dagen stillede vi borde og stole op til bingospillet, der begyndte klokken 20. Vi i udvalget havde en del arbejde med dette arrangement. Jeg passede kontroltavlen, og ved spillets afslutning var jeg helt skør i tagregionen af at kigge på tal. Der var præmier til en værdi af 350 kroner og her i blandt mange gevinster, jeg gerne ville have vundet, men som

arrangør kunne jeg ikke deltage i spillet, og alt hvad jeg fik ud af den aften var 3 pølser i pausen. Nå, det havde selvfølgelig mindre at sige, hovedsagen var, at bingospillet var en succes.

Mandag, den 12. var dødkedelig lige indtil klokken 15. På dette tidspunkt befandt jeg mig på førstestemesters kontor ivrigt studerende lærebøger om akkumulatører, da Jørgensen ankom med to maskinister, som han indstillede til køreprøve. Her på basen må man nemlig ikke føre motorkøretøj uden at være i besiddelse af et specielt grønlandskørekort. Af hensyn til et eventuelt baseophold, som Jørgensen havde stillet mig i udsigt, havde jeg flere gange bedt ham om at få et sådant kørekort. Medens Jørgensen stod og talte med førstemester, fik han øje på mig og indstillede mig sammen med de to andre. Efter en latterlig lille køretur, skulle kørekortene udfyldes, og herunder fastholdt Jørgensen, at den ene maskinist skulle have ret til at føre vogn over 2500 kg, og

Prøve til Grønlandsførerbevis.

Ananas, uhm!

så ved jeg ikke om førstemester syntes det var synd for os andre, at vi skulle nøjes med det lille. I hvert fald fik vi alle tre det store, der gav os ret til at føre alle basens køretøjer. Under køreturen var der skytrulle for at alle de ny kunne få anvist deres pladser ved alarmering. Vi morede os over næstkommanderendes desorienterede ansigtsudtryk, da han så os komme kørende. Aftenens film var en gammel Diana Durbin film, og fra midnat havde jeg vagt på "kraften". Det kneb åbenbart for min afløser at komme ind i rumlen, for han var mere end en halv time forsinket.

Tirsdag, den 13. om aftenen delte jeg de bestilte billeder ud, men ellers har dagen været dødtrist.

Onsdag den 14. lykkedes det endelig at fravryste førstemester nogle nødvendige måleinstrumenter. Det tog mig fire måneder at få ham til at bestille dem og få dem herop. Vi satte en lås på vores skab, hvor de skal opbevares. Straks efter udskejning lavede jeg plakater til vores påskefest på Lørdag, og de blev lige færdige, inden der blev vist en film med Maurice Chevalier. Som en værdig afslutning på dagen delte Henning, Jumbo og jeg en dåse ananas.

Skærtorsdag, den 15. På denne fridag startede Henning og jeg på vores hidtil bedste krakemuttur. Velforsynet med proviant gik vi i det herligste solskin op på fjeldet Brattekleve, og her oppe fra toppen kunne vi se ikke mindre end fire isbjerge ud på havet, det største formodentlig omkring 60 km væk. På den stejle nordside ned mod Laksebunden forsøgte vi at kure de 200 meter ned på vores bagdele, men selvom stigningen flere steder var på 60 grader, lykkedes det ikke. Nattens snefald standsede os hver gang, vi forsøgte. Nede i Laksebunden søgte vi hen til hytten, men nordenvinden gjorde det alt for koldt at spise der, så vi fandt i stedet en solrig kløft, hvor den medbragte mad fortæredes. Herfra gik vi langs bredden over på nordsiden af Laksebunden, tværs over isen, der var $\frac{3}{4}$ meter tyk, og ind i bunden, hvor vi stoppede op ved den mest nuttede lille kilde, man kunne tænke sig. Vi nød solen og vandets klukken en times tid før vi klavrede over

Der er vist højt ned!

krakemutterne ned til fjorden og fulgte kysten hjem. En pragtfuld dag, fri for disciplin og mønstringer, reglementeret påklædning og sure befalingsmandsminer. Ved 17 tiden var vi tilbage, dødtrætte og med en farve i ansigterne, så en overmoden tomat ville skamme sig i vores selskab. Et hurtigt bad og lidt aftensmad kvikkede gevaldigt op. Senere på aftenen morede nogle af maskinbanjens indvånere sig med at lægge arm. Jeg stod og fulgte med i kraftprøverne og blev opfordret til at være med. Til min egen og sikkert også de andres store overraskelse lagde jeg samtlige ned på stribe. Det må være mit arbejde, der gør det.

Langfredag, den 16. syntes uendelig lang. Åbenbart kan knoglestativet ikke klare sådanne fjeldture, for det var kun med besvær, jeg kunne bruge mit højre ben her til morgen. Derfor har jeg holdt mig hjemme, passet mine vagter, læst lidt og syet en køjesæk af det lærred, jeg fik sent op. Om aftenen opstillede vi borde og stole til påskefesten i morgen aften. Da vi lå i køjerne, kom en af de ny oversergenter og beordrede køjelysene slukket. Sådan en torsk. Han kommer åbenbart lige fra Arresødal lejren og trænger til lidt opdragelse.

Sørensen med sytøjet.

Lørdag, den 17. På stationen har vi to motorbåde GLM 1 og 2. De er søsterskibe, og det mærkelige er, at får den ene en skavank, melder den sig omgående på den anden. Således sket det også her Påskelørdag hvor der var vrøvl med nogle relæer, og det gav mig nok at lave. Over middag gik fritidsudvalget i gang med at stille en scene op og hænge flag op. Fra klokken 18 skar vi kage ud og satte fade på bordene, hvorefter vi var klar til at festen

kunne begynde. Aftenens program var som følger: Klokken 20 kaffebord og velkomst af FTU's formand, hvorpå chefen overrakte vinderne af bordtennis turneringen deres præmier. Herefter fulgte fællessang, tryllekunster udført af Roland og Fakiren, en Ivigtutter der tidligere havde optrådt i Cirkus Miehe, derpå uddeling af punch og endelig sluttedes aftenen med 1 øl pr. mand og flutes, flot lavet af kokkene med sild, leverpostej og rullepølse, skinke og ost. Festen sluttede klokken 2330, men inden der var ryddet til side og jeg var blevet vasket var klokken blevet 2, altså ikke megen søvn den nat.

Fakiren.

Roland klarede trylleriet fint. Vi der har været sammen med ham, kendte hans numre, men de ny gjorde det ikke, og hans optræden vakte vild jubel. Fakiren var noget helt for sig selv. Først stak han nåle gennem kroppen, lagde sig ned på et sømbrædt med en mand stående på brystkassen, dernæst knuste han et par ølflasker og hoppede rundt på skårene, hvorpå han hypnotiserede en af vores kokke til at tage sko og strømper af og lod ham gå rundt i skårene. Som næste nummer hypnotiserede han sig selv i et spejl og faldt i trance, hvorefter han blev lagt ned i en kasse med et lagen over sig. Herpå hældtes tre sække savsmuld ud over ham, så han ikke kunne trække vejret, og kassen blev sømmed til. I et kvarter lå han sådan før kassen blev rejst op, vendt mod publikum og åbnet, hvorpå Roland vækkede ham. Nummeret var vældig godt lavet. Hvorvidt det var svindel eller ej, aner jeg ikke. Det var ikke muligt at opdage noget, selvom jeg gik rundt om kassen og lurede. Som sidste nummer halshuggede Roland ham meget dramatisk med en brandøkse. Fakiren anbragte hovedet på en kasse, og Roland dækkede det med et tæppe. På en eller anden måde fik han sit hoved ind i kassen og erstattet det med et hvidkålshoved. Alle gispede højlydt, da øksen skar gennem kålhovedet, men åndede lettet op, da fakiren rejste sig op med hovedet i behold. Alligevel var det gået galt, for Roland svingede øksen med vel megen kraft og gav manden en let hjernerystelse samt en ordentlig bule i nakken. Hele

Fakirens bule.

aftenen gik det slag i slag, og der var almindelig tilfredshed med arrangementet. Da chefen brød op udtrykte han, at det havde været langt den bedste underholdningsaften, der havde været på stationen.

Men så var der oprydningen tilbage. Imidlertid optrådte formanden for FTU med en eventyrlig frækhed, idet han uden at fortrække en mine bekendtgjorde, at det var skik og brug at de nyankomne hjalp til med oprydningen, hvorpå han opfordrede 3 mand fra hver banje til at melde sig frivilligt til jobbet. Ja, der skal en utrolig frækhed til at påstå noget sådant uden at grine, men formanden Bent (en af gasterne fra styrbord agter) er ikke for ingenting tjener af profession og kan optræde med et pokerfjæs, når det passer til situationen.

Vi havde inviteret 10 arbejdere fra Ivigtut med til festen, 10 af dem, der af og til inviterer basser på weekend og dem, der i øvrigt hjælper os mest. Selv om vores arrangement og servering nok var noget spag sammenlignet med, hvad de præsterer i Ivigtut, syntes de ti gæster at befinde sig udmærket. De er jo godt klar over, at vi ikke kan yde det samme som dem med de begrænsede midler, der er til rådighed for os. Der deltog ingen funktionærer fra Ivigtut af den simple grund, at disse regner sig selv som en overklasse, der dårligt nok besvarer en hilsen fra en basse. Arbejdere og funktionærer lever skarpt adskilt, men fra arbejderne møder vi altid kun den største imødekommenhed.

Søndag, den 18. om formiddagen var der gudstjeneste i orlogshjemmet forrettet af vores værnepligtige teolog, som var kommet op med Disko. Ud over kirkelige handlinger havde han til opgave at ordne og passe biblioteket. Gudstjenesten blev overværet af alle officerer med Admiralen i spidsen samt 35 basser. Jeg ville gerne have deltaget, men blev straks fra morgenen kaldt ned ombord i GML 2 for at klare en reparation, og den varede til godt 12. Om aftenen vist en meget flot Italiensk Fransk film Fabiola og forfølgelserne af de kristne i Rom.

Gudstjeneste.

Mandag, den 19. Henning, Jumbo og jeg havde planlagt en krakemuttur anden Påskedag der var fridag, men en Sydost i nat med regn havde forvandlet sneen på fjeldet til et lag af is. Først hen på eftermiddagen travede vi tre en kort tur på stationens område og sluttede denne med at hygge os med en dåse pærer suppleret med kaffe og kiks, en rigtig driverdag.

Før

og

efter

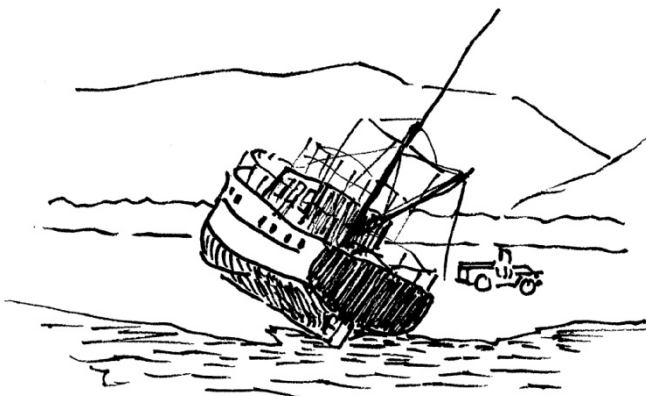
Tirsdag den 20. var det igen arbejdsdag, og medens jeg arbejdede nede ombord i bådene, fik vi at vide, at der ville komme flyver i dag. Årsagen til dette uventede besøg var to værnepligtige, der skulle udskiftes på grund af uheldig opførsel på den amerikanske base Narsarsuak. I fuldskab havde de to kørt om kap på landingsbanen og var havareret med den ene bil. Mærkeligt nok har en af afløserne slet ikke ansøgt om at komme af sted, medens vi er 40 mand, der har indsendt ansøgning om et baseophold. Her har vi igen et udslag af den strålende velorganiserede og dygtigt ledede marines besynderlige dispositioner. Maskinen, en amerikansk Albatros kom imidlertid ikke, og jeg, der var taget med ud på fjorden med lille motorjolle for at fotografere denne for mig ukendte type fly, fik intet ud af sejlturen. Om aftenen fik jeg en hårdt tiltrængt klipping.

Onsdag den 21. var jeg med en landgangsbåd til Ivigtut, idet der skulle leveres en del tomt returgoods til Disko. Jeg ordnede mit ærinde i en fart og fik derved lejlighed til at få en snak med de gamle basser, der her på hjemturen havde været en dejlig tur rundt Frederikshåb og Sukkertoppen. Om eftermiddagen forsøgte jeg igen at få taget et billede af vandflyveren, men heller ikke denne gang lykkedes det. Vejret var gråt i gråt med lavthængende skyer, og piloten turde ikke lande.

Heller ingen flyver i dag.

Den ny fenrik, som i begyndelsen skabte gode forhold i kabyssen, er begyndt at gøre sig grundig forhadt, og alle venter kun på en passende lejlighed til at klage over ham. Da han tiltrådte skaffede han renlighed i kabyssen, hvilket var hårdt tiltrængt, men siden har han nægtet os, der skal på vagt noget at spise før 1145 mod tidligere 1135. Det betyder, at vi kun har 10 minutter til at sluge maden, da vi skal afløse 5 minutter før vagten begynder. Her til morgen lavede han et nyt nummer, idet han pludselig ikke ville lade os få mere smør, selv om der ikke var mere på bordene. Heldigvis for ham gav han sig, men han vil sikkert søge gennemført, at vi max. får 7 gram smør om dagen. På alle måder skærer han rationerne ned, og siden hans ankomst har vi ikke set skyggen af et æg. Heller ikke havregryn og mælk har vi set noget til, men det er nok godt det samme, for den tømælk, vi tidligere har fået, smager hæsligt. Jeg kan se på mine tænder, at jeg mangler mælk, for tænderne bliver mere og mere gennemsigtige. Nej hvor må det være skønt at opholde sig på en af de amerikanske baser, hvor de hver dag har frisk mælk, fløjet ind fra Staterne.

Splash kølhales.

Torsdag den 22. Nej hvor er jeg splitterravende tosset i dag. Motorbåden Splash er blevet kølhalet, og de kraftidioter til maskinister glemte at lukke et køje i maskinrummet, med et resultat, at da tidevandet kom ind, løb vandet ind gennem køjet før Splash kunne rejse sig, og hele maskinrummet med hovedmotor, hjælpemotor og akkumulatorbatteri har været under vand. Ved oversvømmelsen blandedes vandet med olie og syre, så det er umuligt at stå fast, og alt metal er tæret og ætset. Ib og jeg fik overdraget arbejdet med at demontere el-motorer og akkumulatorbatteriet på 110 volt, et vanskeligt arbejde, da båden lå krænget over på siden, og vi måtte løfte akkumulatorerne op gennem skylightet. Vi var ikke færdige før klokken 20. Møgbeskidte gik vi direkte i biografen og så en engelsk film, og det var herunder at rygget bredte

sig, Jutho (Kryolitselskabets Julius Thomsen) var ankommet, hvilket betød postemik klokken 2230. Jeg modtog mange breve og to pakker samt mit ny Retinette, og hvor har jeg nydt det hele. Heller ikke i dag kom flyveren.

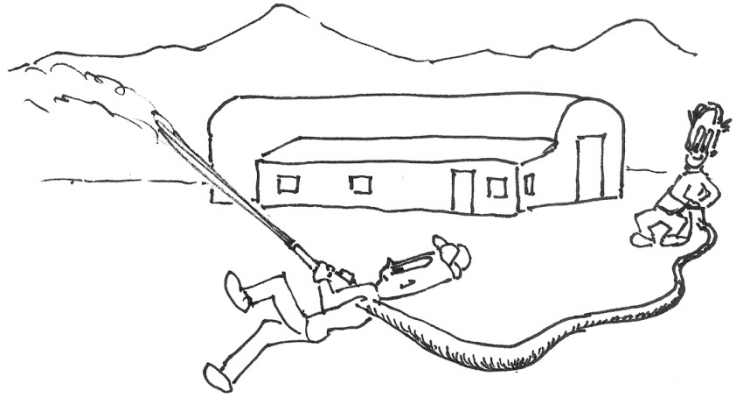
Maskinløjtnant
Jørgensen

lov et det. Her til morgen havde jeg ballade med ham, jeg skulle have afløst, og nu har jeg lovet mig selv ikke at arbejde over mere.

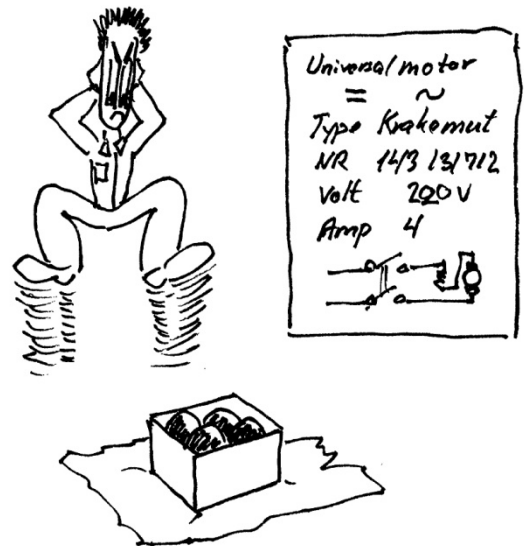
Formiddagen gik med at reparere en af GLM'ernes tudehorn og eftermiddagen med at rense og spule akkumulatorene fra Splash. Spulingen foregik med en brandslange, og vi fik os et billigt grin da Ib en lukkede op for brandhanen, nok en smule for voldsomt, for den maskinist, der holdt slangen for os, mistede balancen og satte sig på enden.

For resten lavede vi grin med en maskinkonstabel i går. Denne enfoldige person kom ind til os på værkstedet, og efter at have kigget sig nysgerrigt om, ville han have at vide, hvad der var i de kasser, der var solidt indpakket i papir og voks. De indeholdt ukurante relæer, men vi bildte ham ind, at det var små motorer. Hans øjne strålede, da vi svarede ja, på hans spørgsmål om han måtte få en. Aftalen blev, at vi ville lægge pakken under trappen til værkstedet, hvor han så kunne hente den om aftenen, for det ville jo være lidt uheldigt, hvis en af maskinløjtnanterne så ham gå rundt med den. Endvidere bildte vi ham ind, at motoren ville suge fugt og være ubrugelig, hvis han åbnede pakken, inden han kom hjem. Så såre han var forsvundet, åbnede vi meget forsigtigt pakken, fjernede relæet og erstattede det med fire grønlandske sten samt et lille diagram, der viste, hvordan han skulle forbinde "motorerne". Herefter lukkede vi pakken, smeltede paraffinen til og anbragte pakken under trappen. Da vi mødte frem i morges, var pakken væk. Nu er jeg spændt på, om han kan lade være med at åbne pakken inden afrejsen hjem. Holder han sig i skindet, bliver han nok godt overrasket, når han opdager at han har slæbt noget af det grønlandske fjeld med hjem. Jeg kan lige se ham for mig, når han åbner pakken og ser indholdet med vedlagte seddel.

Fredag, den 23. Sådan ser min chef maskinløjtnant Jørgensen ud i sin sædvanlige arbejdsstilling. Jeg kan ikke sige andet, end at han har været all right overfor mig, men i dag er jeg rigtig arrig på ham. For det første har han ikke ret meget begreb om, hvad han har med at gøre, og for det andet er han slet ikke sin stilling voksen som arbejdsleder. Det kom til udtryk i går, da han glemte at sørge for vagtafløsning for mig i går aften, da jeg arbejdede over for ham, og det skønt han havde

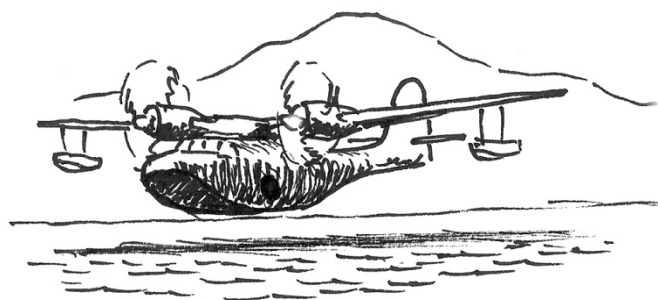

Overtryk på brandslangen.

Specielle krakemut motorer.

Lige før middag kom flyveren endelig, og den havde post med til mig, breve samt en fremkaldt Kodak farvefilm. Det er helt ovenud sådan at få post to på hinanden følgende dage. Sent på aftenen lånte vi en projektor og i orlogshjemmet fremviste de farvediapositive, der er taget indtil dato, for alle interesserede. Endelig afsluttede Henning, Jumbo og jeg dagen med at konsumere en lækker dåse blandet frugt.

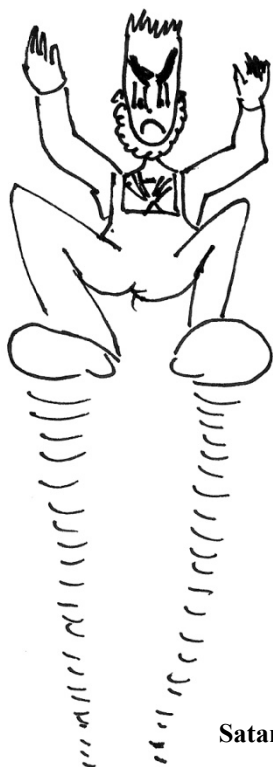
Endelig lander USAF Albatrossen.

Lørdag, den 24. gik jævnt kedeligt med rengøring og vagter. Om formiddagen afleverede jeg mine ski, for der er ikke længere skiføre, og skiene skal alligevel afleveres på Tirsdag. Først om aftenen skete der noget særligt. En på maskinbanjen fyldte år og trakterede i denne anledning på lagkage og solbærrom.

Søndag, den 25. På denne vores fridag havde Henning, Jumbo og jeg besluttet at tage på en krakemuttur, men selvfølgelig fik vi en ny Sydost, og enhver tanke om en fjeldtur var omsonst. I stedet stred vi os ud til radiostationen "Halv tolv" og derfra til lossepladsen i den anden ende af stationen for endelig at afslutte spadsereturen i klubben, hvor vi delte en dåse pærer.

Mandag den 26. Sydosten med en rigtig modbydelig regn fortsatte hele dagen. Vi sled med påfyldning af syre på akkumulatorene. Om aftenen var der film "Cafe Paradis" men selvfølgelig havde jeg vagt på det tidspunkt, filmen blev vist. Jeg trøstede mig med en kop te og en kiks med smøreost.

Tirsdag den 27. Omsider har foråret meldt sig. I morges sneede det stygt, men her til aften brød solen igennem, og med den kom varmen. Om aftenen havde vi indledende møde i fotoklubben. Mødet åbnedes af chefen med en kort redegørelse for den tidligere klub arbejde. Herpå fulgte valg af bestyrelse under chefens ledelse og efter hans forslag. Mødet forløb efter en nøje udtænkt plan, og bestyrelsen kom hovedsagelig til at bestå af befalingsmænd, så jeg kunne ikke se, hvad jeg havde at gøre der.

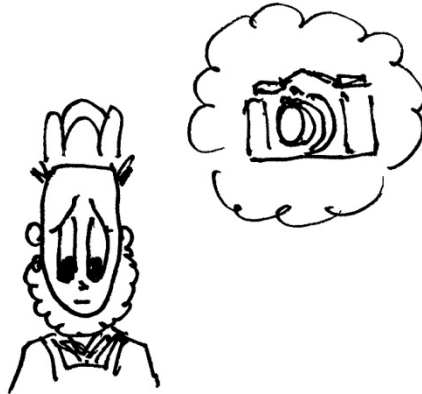
Onsdag den 28. Hvorfor kommer jeg altid galt af sted? Med Jørgensen som chauffør kørte vi ud til autoværkstedet, og på vejen kørte han vognen fast i en smeltevands rende i islaget. Herpå forlod han bilen og overlod det til mig at få vognen fri. Medens jeg puklede med vognen kom førstemester forbi og stillede mig spørgsmålet, om jeg havde ført vognen? men inden jeg nåede at svare og retfærdiggøre mig, fortsatte han med en bemærkning om, at han ikke ville se mig lave ulykker med de vogne, jeg kørte. Og der stod jeg med håret ned af nakken. Men det blev kun værre.

Så højt sprang jeg, da jeg hørte, at de infame klodsmajorer til maskinister havde gentaget fadæsen med Splash, bare med den forskel at denne gang fik de den til at falde til den anden side, så strømtavle, omformer til radioen, lysmaskinen med starter, dynamo og relæer har været under vand. Det rod skaffede os endnu en times overarbejde og gav os et rigtig skidt humør. Men vi er vist ikke de eneste med bekymringer i dag, for i nat forsvandt en uforsvarligt

Satans maskinister!

fortøjet landgangsbåd, og først ved middagstid vendte de tre eftersøgningsfartøjer tilbage med den efter næsten 8 timer forløb. Jo, det går sandelig godt i Grønnedal.

Torsdag den 29. Jeg lider af ulykkelig kærlighed til det ny Contaflex og har gået og vejet for og imod et køb af et sådant, men er kommet til det resultat, at apparatet kun kan blive min store drøm. For det første er det andet skal der meget telelinse. Ingen Retina dele er ikke nemt at få det fjollede I arbejdstiden forsøgte vi uden Admirals motorbåd startet autoværkstedet, og om aftenen Valentino, ”Den store elsker”, uægte farver og i øvrigt noget

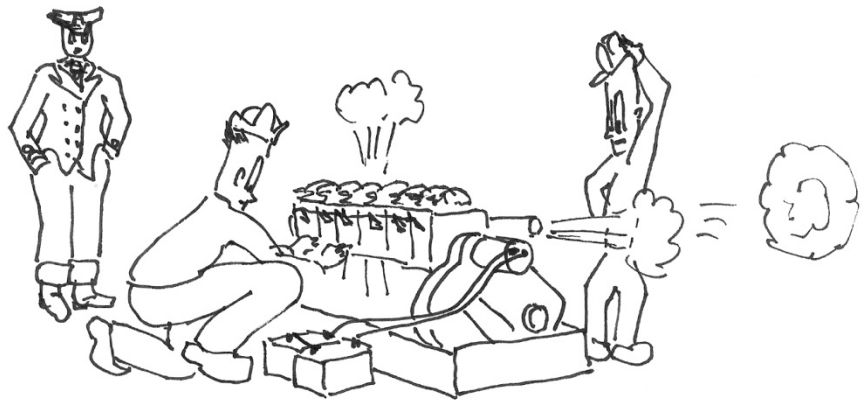

rasende dyrt, og for det ekstratilbehør til såsom passer dertil, men det apparat ud af hovedet. held at få motoren til efter en overhaling på så vi filmen om Rudolf en farvefilm med være bras.

Fredag den 30. oprandt med varme, næsten forår, og det forsvundet. Formiddagen

det skønneste vejr, sol, meste af sneen er

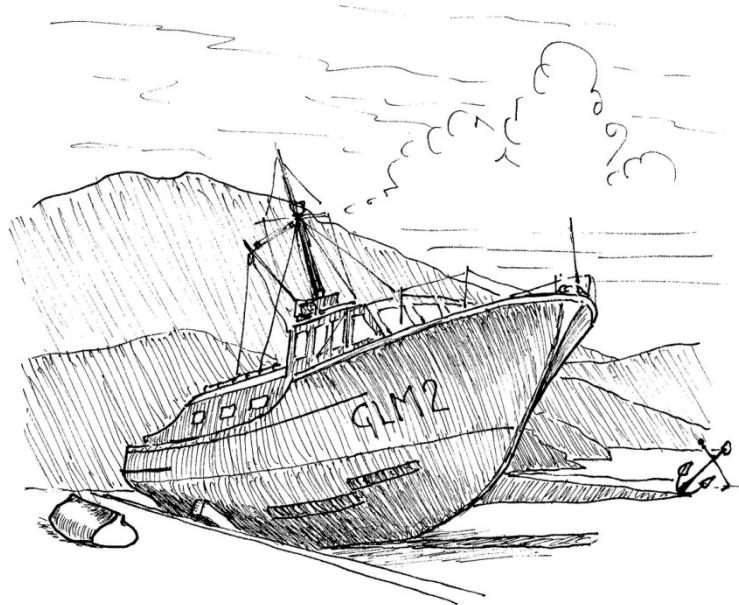
gik med ny startforsøg med Admirals motor. Vi masede og sled med den, men alt hvad den sagde var, fut, pyt, knald, og så var der gået en toppakning. Under arbejdet med motoren indfandt en nysgerrig og noget enfoldig matrosmath sig på værkstedet og tilbød sin

Startproblemer.

hjælp. Ingen anede, hvad de skulle sætte ham til, indtil en af maskinisterne rakte ham en stor rørtang og bad ham om at skrue hornet af ambolten. Det forsøgte han så uden større held. Ikke helt efter reglerne har vi nogle grønlænderhunde her på stationen, og deres gøen om natten har generet Admiralen, så den sidste nat har der været anbragt vagtposter omkring hans hus for at holde hundene på afstand, og en af hundene er blevet skudt i bestræbelserne på at skaffe nattero.

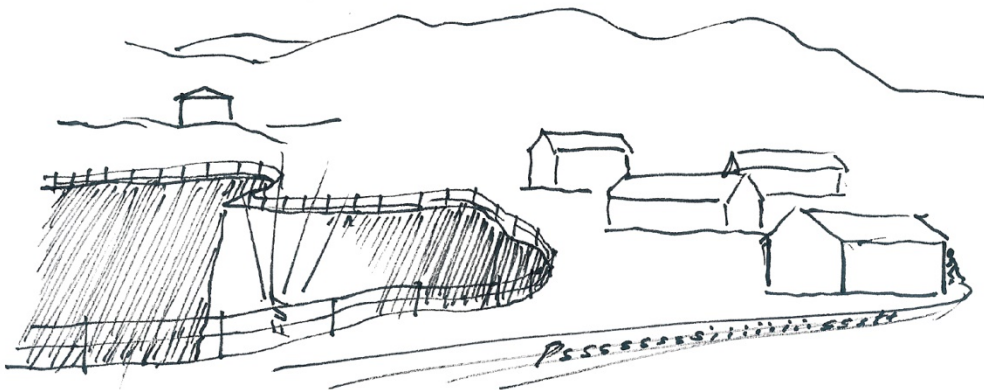
Og så har Don Pedro fået den ide, at motorbådsshoppens bil ”Pløk”, stationens mest benyttede, fremover skal stå til rådighed for officerer uden vogn. Efter den genistreg kan han være sikker på, at der slet ikke bliver lavet noget. Ingen af os ønsker at slæbe 40 kg tunge akkumulatorer de to hundrede meter fra havnen og op til værkstedet, og det er noget der gennemsnitlig sker 4 – 5 gange om dagen. Næstkommanderende har givet mig tilladelse til at få et tegnebræt, en stump møbelplade, som jeg kan benytte på mine nattevagter. Aftenen gik med 4 timers bordtennis.

GLM 2 på bedding i Ivigtut for reparation efter is skader.

Maj.

Lørdag, den 1. Så er det sommer, i hvert fald ifølge Marinens kalender. Sammen med stortrøjerne lægges pelshuerne væk, og de hvide huebetræk tages frem. Og vejret har sørme fulgt Marinens kalender, for vi har vi haft det dejligste varme solskinsvejr. Jeg tilbragte hele dagen i

Ikke varslet sprængning i Kryolitbruddet.

Ivigtut og slap derfor for paraden. Medens jeg ventede på at blive hentet af båden, begyndte de pludselig og uden varsel at sprænge nede i bruddet, og jeg sprang som et forsinket lyn om bag det nærmeste hus. Her stod jeg og tænkte på, hvor heldig jeg havde været ikke at blive ramt, da jeg opdagede, at

Ivigtutterne gik ganske uforstyrrede rundt langs randen af bruddet. Der havde kun været tale om små ufarlige sprængninger ned i bunden af bruddet. Men ganske kort tid efter hylede sirenen, og nu skal jeg love for, at alle kom af vejen i en fart. Et øjeblik efter kom sprængningen, et ordentligt skrald så husene rystede og sten dryssede ned rundt omkring. Bagefter kunne jeg ikke lade være med at grine af mig selv over den fart, jeg kom af vejen i, men på den anden side, når man en gang har set sten på et halvt hundrede kilo komme flyvende, skal man nok sørge for at komme i ly.

Turen tilbage til Grønnedal var en sand nydelse i det fine vejr.

Undervejs passerede vi Catalinaen, der om formiddagen var kommet med post, og nu lå den fredeligt fortøjet ved en bøje. Der var to breve hjemmefra, og da de var læst, gik jeg i gang med den store operation, fjernelse af fuldskægget. Medens det var bidende koldt, havde det gjort gavn, men nu i det varmere vejr, var det kun til gene. For at lave lidt grin med operationen, barberede jeg i første omgang den styrbords halvdel væk og tog et billede, så man kunne se forskellen. Hen på eftermiddagen gik Henning og jeg en tur langs den hyggelige pludrende Bryggerelv, og vi besluttede os for at tilbringe morgendagen nede ved ”de små fald”. Om aftenen var vi i klubben, hvor mit manglende skæg vakte opstandelse. Jeg traf her en skibstømrer fra Strandby, som lige var kommet op med Catalinaen. Ham kendte jeg i forvejen fra Frederikshavn, og på min sidste orlov i Danmark, havde jeg rejst hjem over Hundested Grenå sammen med ham.

Med halvt skæg.

Søndag, den 2. lå der om morgenen en tyk tåge over stationen og fjorden, og jeg regnede allerede med, at vi måtte aflyse vores planlagte krakemuttur, men ved middags tide brød solen igennem og en time senere havde vi fint vejr, og det blev en mægtig tur langs elven. På vejen fra ”Halv Tolv” til faldene vadede vi i høj sne, hvorfor Jumbo foreslog, at vi gik igennem skoven. Det lyder mærkeligt at kalde det krat og lyngplanter, der knap er en meter høje for en skov, men det er det nærmeste man kan komme en skov i Grønland. Ved faldene rastede vi et par timer, tog solbad og delte en dåse pærer. Medens vi lå og slangede os, kom Erik Sie til, og han fulgte med os på resten af turen, hvor vi to gange krydsede elven, inden vi gik over den sidste bro inde i dalen, en pragtfuld tur.

Skal vi gå gennem skoven?

Mandag den 3. måtte vi atter i gang med motoren til Admiralens motorbåd. Den nægtede fortsat at

starte, selvom vi prøvede alt muligt. Det blev diskuteret, om den gik den rigtige vej rundt, og meningerne var delte herom. For at gøre en ende på alt kævlet prøvede jeg starteren, og til min og alle andres store overraskelse, gik dieselen i gang. Tikerak var ankommet om morgenen, og vi undrede os over, at vi ingen post havde fået.

Tikerak.

Årsagen hertil viste sig at være et tilfælde af mæslinger ombord, og Kребsefar skulle først give tilladelse til, at posten kom i land. Først om aftenen modtog vi posten, hvor jeg fik en dejlig pakke og breve hjemmefra. Herefter så vi den danske film ”24 timer”, og da vi gik fra forestillingen annoncerede Jumbo pludselig, at det var hans fødselsdag, og at vi skulle have kaffe og lagkage. På denne hyggelige måde sluttede vi dagen og gik stopmætte til køjs.

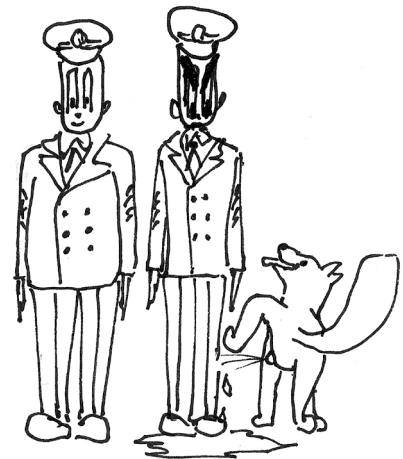
Tirsdag, den 4. Ved 10 tiden fik de 20 civilarbejdere, der havde været med ombord i Tikerak omsider lov til at komme i land, og det til trods for mæslingerne. Tilladelsen blev formodentlig givet fordi vi ingen grønlandere har på stationen, for sygdommen er fatal for grønlanderne. Ved et møde i fotoklubben om aftenen blev der forevist Ferrania og Kodak lysbilleder, skidt og kanel imellem hinanden.

Onsdag, den 5. Sandt at sige, er der ikke sket meget i dag. I formiddags modtog jeg en farvefilm, som en af bådfolkene havde købt til mig i Ivigtut. Film er nemlig udsolgt her på stationen. Om aftenen skrev jeg breve hjem til, og herunder sad jeg og spekulerede over, hvad jeg skulle bede familien sende. Jumbo havde siddet og iagttaget mig, og åbenbart syntes han, jeg så for spekulativ ud til, at jeg burde være alene om det, for han spurgte mig om, hvad der var i vejen. Da jeg fortalte ham det, grinede han højt og sagde, at det var lige som dengang, jeg skrev hjem om vores elendige kost, og straks sendte de mig pølser, dåser med leverpostej, ost og spegepølse, nøjagtigt det samme, som jeg har fræset i mig det sidste halve år. Det var unægtelig kun til at grine af, at han skulle få lige netop det, vi har fået hver eneste dag siden ankomsten til Grønnedal.

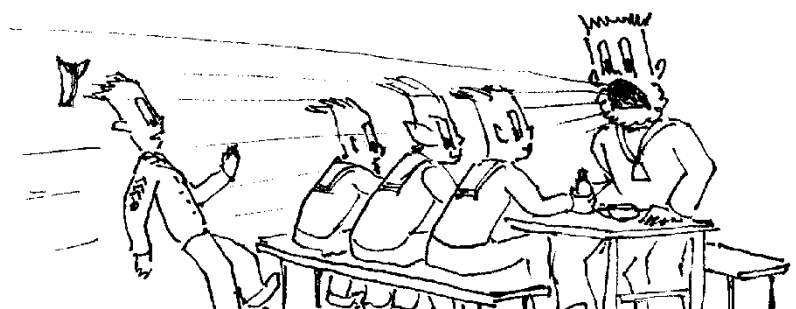
Breskriveri!

Torsdag, den 6. Chefskiftet skulle finde sted i dag klokken 1600, og over middag eksercerede vi i 1½ time for at være klar til våbenparaden, der var et vigtigt led i overdragelsen. Basserne blev stillet op i to geledder iført paradetøj med stortrøje og rund hue, og alle med gevær og bajonet. Foran gelederne stod befalingsmændene i kappe og med forkromede sabler, alt vældig flot. Cheferne ankom, lidt senere Admiralen og Stabschefen hvorpå forestillingen kunne begynde. Den gamle chef indledte med en kort tale, meldte derefter fra hos Admiralen, så var det den ny chefs tur til at tale og meddele Admiralen, at han havde overtaget stationen, hvorpå de to chefer skridtede fronten af. Som afslutning holdt Admiralen en kort tale, hvorefter vi fik lov til at træde af. Efter særlig tilladelse fotograferede Erik elektriker, også kaldet "1½ volts Trikeren" og jeg hele forestillingen. En fornøjelig episode opstod medens alle stod ret. Her lettede "Buldozeren", en af vores grønlanderhunde, ben op af oversergenternes fløjmand. Staklen måtte affinde sig med den pinlige situation lige til der blev kommanderet rør. Næppe var denne ordre givet, før der lød et hyl fra "Buldozeren", som fik et velfortjent spark. Mærkeligt nok havde grønlanderhundene aldrig lettet ben på samme måde som danske hunde. Det havde de lært kun få dage før af den ny Stabschefs schæferhund, der praktiserede denne naturlige funktion for øjnene af de måbende grønlanderhunde, og fra det øjeblik blev det også

Buldozeren på afveje.

standard procedure for dem. Klokken 19 var der punch i kabyssen og en time senere et amerikansk lystspil, "Jo værre jo bedre" og endelig sluttede Henning, Jumbo og jeg dagen med en gang blandet frugt.

Jumbo henstiller.

Fredag, den 7. Jumbo brillerede under aftenskaftningen. Vi sad i den tætpakkede spisesal, da den vagthavende oversergent trådte ind uden at tage kasketten af. Det er blevet os indprentet lige fra Arresødal, at man aldrig bar huen indendørs, og straks ved oversergentens ankomst begyndte stemmer rundt omkring i lokalet at sige: ”Huen af”. Skønt stemmeniveauet hævedes betydeligt, hjalp det ikke noget, ikke indtil Jumbo brølede: ”Se så for helvede at få huen af”! Men så røg topsejlet prompte. Dertil må lige anføres, at Jumbo har en temmelig kraftig stemme. Han er nu ikke den eneste, der laver skæg. Nogle af de yngre officerer har lavet en mere grovkornet spøg med adjutanten, idet de pr. telegram har bedt intendantens forlovede om at komme herop, så de kunne blive gift. Først tre uger senere fik den stakkels mand det at vide, og nu skal der i nærmeste fremtid være en romantisk vielse i den lille kirke i Arsuk.

Lørdag, den 8. I dag blev jeg godt snydt, under oprydningen fik vi at vide, at vi kunne holde udskejning, når rengøringen af orlogshjemmet var overstået, men i stedet blev jeg kaldt på arbejde og måtte pukle resten af formiddagen. På vejen ned til mit arbejde på havnen så jeg nogle lyse hoveder havde brugt resten af malingen fra en af bådene og smurt det på et stykke lærred, hvorefter de havde udstyret det pragtværk med et skilt med teksten. ”Til salg”! Sign. Jacobi. Jacobi er et af disse mærkelige individer, der kom op med det sidste hold. Sammen med Chopin, en anden besynderlig størrelse, der har fået dette tilnavn efter at han har fortalt, at der kun spilles lødig musik i de kredse hvorfra han kommer, diskuterer Jacobi malerkunstens mysterier på et for os andre almindelige dødelige aldeles uforståeligt sprog. Begge har medbragt staffelier og begge maler noget forfærdeligt møg med grusomme farvesammensætninger, medens de taler åndrigt om den store dybde, som de ikke helt har fået frem. Man korser sig, når man hører deres affekterede sprog. Forhåbentlig kommer de ned på jorden igen inden tjenestetidens udløb, for ellers når de det vist aldrig. En tredje forunderlig størrelse fra samme hold er Chabeso, der har fået navn efter hine højhalsede flasker, som han deler facon med. Jeg begriber ikke, hvordan tøjet kan blive hængende på ham.

Chabeso.

Søndag den 9. Vores søndagstur skulle have været startet 930, men den måtte udsættes, da Henning fik overdraget radioens middagsudsendelse. Styringen af denne radio er lige så rodet som alt andet her i cirkus Marinen. I stedet tilbragte Jumbo og jeg hele formiddagen nede ved de små fald. Efter middag kunne vi tre starte på vores tur. Vi fulgte vejen ind i dalen, og fortsatte fra broen videre langs elven. Det var det skønneste vejr, og området langs elven var langt smukkere, end jeg havde drømt om.

Selvfølgelig tog jeg en masse billeder, for så snart, jeg havde eksponeret, viste der sig et andet og meget bedre motiv længere fremme. Elvens smukkeste del fandt vi omkring det store ca. 50 meter høje vandfald. Turens endepunkt blev en fjeldtop inde i bunden af dalen. Her var det fortsat sne, og vi kurede omkring 250 meter nedad på vores dertil indrettede, hvilket resulterede i 3 stk. gennemblødte buksebage. Vores vellykkede tur afsluttedes med et

varmt brusebad og afslapning resten af aftenen, hvor vi lyttede til en ”hvem ved hvad” konkurrence i radioen mellem to hold, hver bestående af en officer, en fenrik, en oversergent og en menig. Et af spørgsmålene lød: Hvad er navnet på Danmarks største cirkus? Svaret, som dommerne gav 3 points for lød kort og godt, Cirkus Marinen!

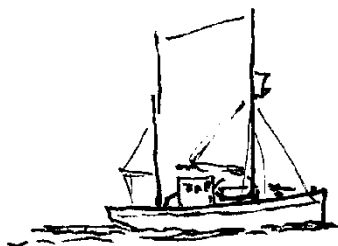

Amerikanske jettere.

De to dommere var henholdsvis stabschefen og en menig. Ved halv otte tiden om aftenen passerede 8 amerikanske jetbombemaskiner hen over lejren. De fløj meget hurtigt og trak de fineste hvide kondensstriber efter sig.

Mandag, den 10. Intet at berette bortset fra, at der var en dansk film om aftenen, ”Det sande ansigt” og at barakvagten glemte at purre mig, så jeg kom en time for sent på vagt. Hvordan det kan ske, fatter jeg ikke, men ærgerligt er det nu.

Tirsdag den 11. Så skred den gamle chef omsider. Ved 15 tiden stod samtlige officerer samt skansevagten marcheret op ned på havnen. Efter at have sagt farvel til Admiralen og officererne entrede han GLM 1 medens der blev pebet faldereb. Sikken en komedie.

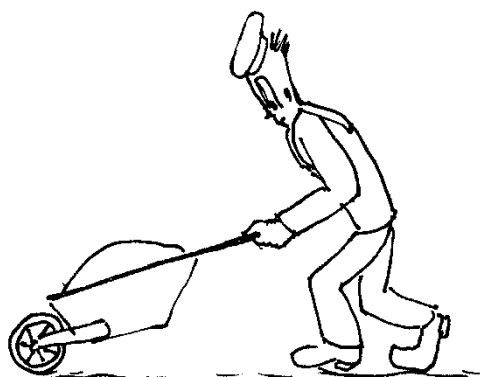

Ternen.

Onsdag den 12. Der findes stadig på ny øgenavne på stationen. På grund af sin fremskredne alder bliver Førstemester ikke kaldt andet end Bror Kalk, og Niels, skriveren på maskinkontoret, Lille Kalk. Næstkommanderende hedder nu ikke andet end Grauballemanden, vel nok fordi han ligner og ind imellem opfører sig mere som en formand for et vejarbejdersjak end lige en Næstkommanderende. Ved 17 tiden vendte Ternen hjem fra Narsarsuak medbringende 5 mand, der havde været på brandslukningskursus på basen. En time senere fik vi posten. Aftenen forløb med et møde i fotoklubben, og emnet var mørkekammerarbejde. I begrænset

omfang bliver det nu muligt at lave vores billeder selv, men min interesse for sagen er ret begrænset, da der skal arbejde 6 – 8 mand samtidig i det lille mørkekammer. Det kan kun blive noget kludder.

Torsdag den 13. En uheldig dato, dagen startede da også med, at vi ved morgenmønstringen fik en ordentlig overhaling. Årsagen var, at man havde fundet 7 skarpe patroner i skraldespanden, en utilgivelig dumhed, for alt affald brændes, og var patronerne ikke blevet opdaget, kunne det være gået rent galt. Den tankeløse person opfordredes til at melde sig, men selvfølgelig skete det ikke. Til middag fik vi den næste balle, denne gang fordi havnevagtens kikkert var forsvundet. Hvorvidt den er dukket op i løbet af dagen, aner jeg ikke. Hen på eftermiddagen så jeg en sløv basse slæbe af sted med en trillebør og kom uvilkårligt til at grine, for sikken en ”lighed” med alle de forskellige hverveplakater med teksten: ”Det herlige friske mandfolkeliv i Flåden”. Det virkede akkurat lige så forkert som det, der forleden stod i vores program fra Grønnedal Radio. Et programpunkt lød: ”Dagligt lig i Flådens motortorpedobåde”. I biografen vistest Gunnar Wangels kongefilm fra Grønland, en temmelig håbløs film med rædselsfulde unaturlige farver, den ene halvdel underbelyst medens resten var håbløst overbelyst. Oven på denne udgydelse trøstede vi os inde på Jumbos banje med kaffe og en hvede, organiseret fra officerernes beholdning.

Det herlige friske liv I Flåden.

Fredag, den 14. Det er mærkeligt, at Dronningens kvarter altid har vagt på helligdagene. Således havde jeg formiddagsvagt i dag, og i Pinsen har jeg igen to dages vagt. For resten var

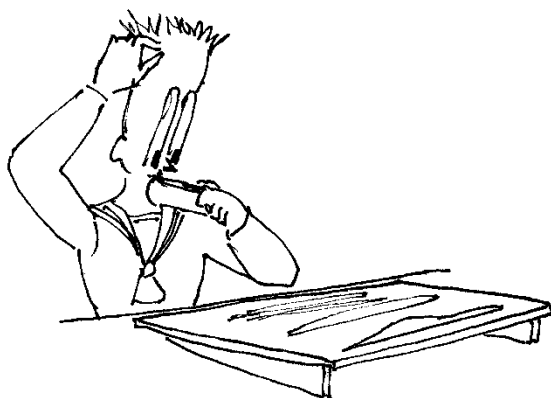
Admiralen på fisketur i en motorjolle kaldet Listerbåden, opkaldt efter fabrikatet af motoren. Hans egen båd er endnu ikke sejlkklar. Med ham var matrosmathen og en maskinist. Godt ude i fjorden hev Admiralen, også kaldet Kong Fritz, sin snøre ud og gav derpå allernådigst de to andre ombordværende tilladelse til at de kunne hive deres snører ud. Admiralen fik ikke bid, men det gjorde matrosmathen, og han fik vældig travlt med at ryste fisken af igen, for det gik jo ikke an at ødelægge Admiralens humør ved at få en fisk på kroen før ham. Nu fik kong Frits til gengæld lejlighed til at forklare besætningen, hvor forkert de bar sig ad, og på denne måde klaredes den pinlige situation med humøret i behold.

Lørdag den 15. I dag er det lige præcis 6 måneder siden, vi tog hjemmefra. Vi tre sammensvorne skulle have været på tur igen, men vi besluttede os for at vente indtil vi havde modtaget vores post. Den skulle have været der før middag, men flyveren var forsinket. Denne gang gik turen i retning af Ivigtut til Løjtnantens elv og lang kysten tilbage. Selvom vejret var gråt i gråt med støvregn i starten, blev det til en god tur, og om aftenen fejrede vi jubilæet med en dåse pærer.

Den manglende flyver.

Søndag, den 16. Vejret gråt og trist og indbød ikke til nogen formiddagstur. I stedet snittede jeg lidt på en model af "Kronprins Frederik" før min eftermiddagsvagt. Her lavede jeg linietegninger til en Nordisk Krydser, som jeg har i sinde at lave en model efter. Der var igen bingospil om aftenen, og som sædvanlig vandt jeg ikke noget, men havde alt besværet med at opstillingen og bagefter vrøvlet med de utilfredse, som altid findes. Godt der kun er en måned tilbage med dette utaknemmelige arbejde. Som et plaster på såret fik vi posten fra Umanak lige efter bingospillet.

Sørensen konstruerer på vagten.

Mandag, den 17. I dag skulle vi have haft besøg af en amerikansk general, men besøget blev udsat på grund af det dårlige vejr. I middagspausen nåede jeg at skrive et par breve og sende dem i håb om, at de vil komme med flyveren. Et middelmådigt amerikansk lystspil, "Spøgelset flytter med" blev vist i biografen om aftenen.

Tirsdag, den 18. Så blev det altså til et afslag på min ansøgning om et 3 måneders ophold på en af de amerikanske baser. Medens vi var i Arresødallejren blev muligheden herfor stillet os i udsigt. Alle der opførte sig ordentligt, ville have en chance, men virkeligheden er en ganske anden. Marinen disponerer besynderligt i dette tilfælde, for vi har opdaget at en af dem, der har været på Søndre Strømfjord har været i spjældet 2 gange, maskinfolkene boycottes totalt, og endelig sender de en mand af sted, som slet ikke har søgt om derom. Det bliver mere og mere klart, hvor råddent foretagendet er. Jeg glæder mig snart til at slippe ud af denne bule så jeg åbenlyst kan grine af den flok idioter. Her over middag kom Jørgensen og fortalte, at Lille John og jeg var udtaget til baseopholdet, men at han havde fået det forpurret, da han ikke kunne undvære os. At en mand kan være så falsk, går over min fatteevne. Igennem de sidste fire måneder har han gang på gang hævdet, at han ville gøre alt, hvad der stod i hans magt for at vi kunne komme af sted, og så sent som i forgårs sagde han til Ib, at jeg havde meget store chancer for at komme af sted. Og så går han hen og laver sådan en genistreg, uden at jeg har givet ham

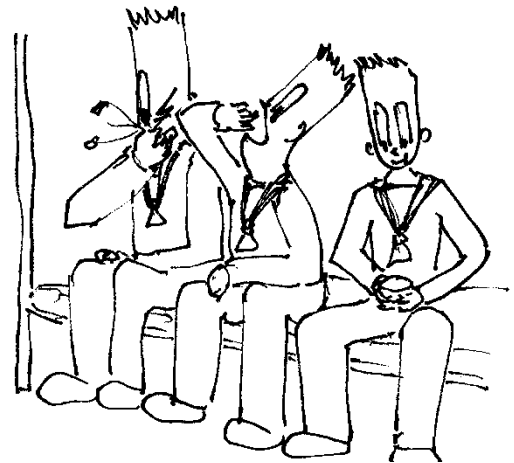
Brev hjemmefra.

nogen grund til det. Fra nu af laver jeg intet, hvis jeg overhovedet kan undgå det, og jeg har til hensigt at sabotere ham på alle områder. Til aften tog jeg vagten hele aftenen for at kunne tegne, men det blev ikke rigtigt til noget med det humør, jeg var i. I øvrigt startede en ny Sydost ved middagstid, hvilket forårsagede at Disko først kunne anløbe ved 22 tiden. Da jeg kom tilbage til banjen lå der brev hjemmefra, hvilket fik humøret til at stige enormt.

Onsdag den 19. Så såre posthuset åbnede, hentede jeg mine pakker og åbenbarede herlighederne, og jeg skal love for, at det var superpakker, som jeg allerede er i gang med at nyde indholdet af. På arbejde håndhævede jeg min beslutning om ingenting at lave og gik min vej, når Jørgensen indfandt sig. Her til aften delte Jumbo,

Henning og jeg en grapefrugt og hjalp jumbo af med et par af hans appelsiner. Sydosten har raset hele dagen med hårde pust og megen regn. For første gang, siden vi er kommet herop, føler jeg mig sløj med ondt i halsen. Ellers har skavankerne været begrænset til benene, når jeg er skovlet over mine egne skanker.

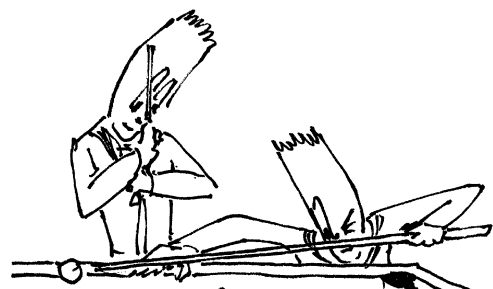
Torsdag, den 20. Fortsat regn og blæst, og mit humør er lige så gråt og trist som vejret. Intendantens bryllup kommer også til at gå ud over os. Under rengøringen af gymnastiksalen i morges blev vi kommanderet til at tage mørklægningen ned og det seks dage før selve brylluppet. På grund af mæslingeepidemien er vi blevet isoleret fra de grønlandske samfund, så kirken i Arsuk kan ikke blive rammen om brylluppet, som oprindeligt bestemt. I stedet skal gymnastiksalen holde for, og det bliver pastor Høegh fra Frederikshåb, der skal forrette vielsen. I forvejen har civilarbejderne taget salen i brug, så vi hverken kan spille billard eller bordtennis. I øjeblikket kan vi faktisk kun opholde os på banjerne i vores fritid, for klubben er også lukket på grund af reparation. På arbejde lavede jeg intet udover mit fusk. Jørgensen viste sig gudskelov overhovedet ikke på værkstedet hele dagen. På vagten om aftenen fik jeg skrevet nogle breve, så de kan komme med Umanak hjem, og endelig prøvede Henning, Jumbo og jeg at sætte lidt kulør på den grå hverdag ved sammen at aflive en dåse pærer.

Hygge på Dæksbanjen.

Fredag, den 21. I dag var der ingen rengøring i orlogshjemmet, så jeg fik lov til at trække mig tilbage til "arbejdet". I løbet af dagen vovede Jørgensen sig ind til mig og spurgte, om jeg var gået i strejke, (den fede maskinist må have sladret), hvortil jeg svarede, at det var ikke meget løgn og gik min vej. Jeg troede ikke, man kunne blive forkølet på Grønland, men det er jeg, og jeg gik tidligt til køjs.

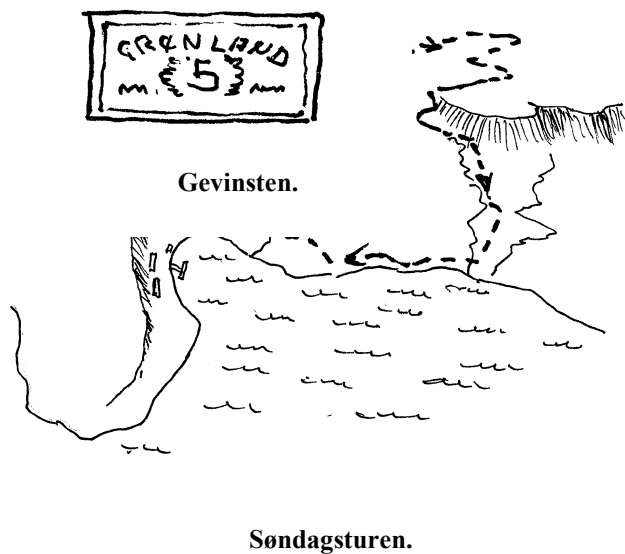
Lørdag, den 22. I Krebsfars konsultationstid før mønstringen gik jeg over til ham og fik dommen, en lettere influenza. Han stak mig en stribe Magnyler og besked om stille hos ham igen

Rengøring i Orlogshjemmet.

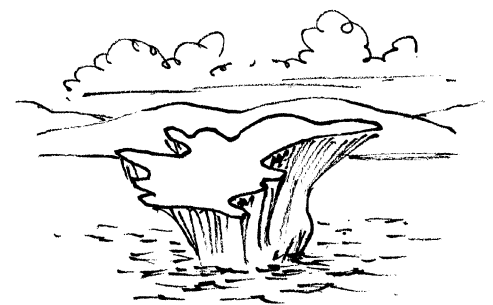
Mandag. På grund af konsultationen kom jeg for sent til udstikningen til rengøringen og opsøgte i stedet "Pastoren" i biblioteket. Her fandt oversergenten mig og spurgte med mistænksomhed, om ikke jeg tilhørte rengøringsholdet mere. Jeg fortalte som det forholdt sig, og "Pastoren" klarede situationen ved at sige, at han gerne ville have min assistance til rengøringen. Således slap jeg for et eller andet dumt job, og "Pastoren" og jeg hyggede os med billardspil de sidste to timer af rengøringstiden.

Paraden var sløjftet og tiden nærmede sig udskejning, da Catalinaen pludselig ankom. Vi styrtede fra billardet ned efter fotobøssen og nåede ned på rampen, netop som Catalinaen kørte op fra vandet. Foran os stod Admiralen for at modtage sin kone Elaine (udtales Eliiiiine). Jeg knaldede en del billeder af, også alt for mange og studerede maskinen nærmere. Den er meget større end man tror, når man ser den ude på vandet. Over middag kravlede jeg en tur op i krakemutterne for at få nogle farvebilleder, men det blev kun til en optagelse, for de ønskede farver var ikke til stede. Aftenvagten gik med at tegne videre på min nykonstruktion af modelsejleren.

Søndag, den 23. Det kneb lidt med at få vejret på grund af forkølelsen, men jeg kravlede alligevel op i krakemutterne samme sted som i går, nød turen og det gode vejr og fik brugt de sidste billeder af Kodakcromen. Ovenpå en rædselsfuld middag, startede Henning, Jumbo og jeg på vores fælles krakemuttur. Vi havde dårligt nok forladt banjen før Store John sluttede sig til selskabet, og sammen startede vi den noget anstrengende opstigning. Kortet viser vores rute. Vi gik ind gennem dalen, klatrede op over Rypefjeldet og fortsatte herfra til Solfjeldet, videre langs Løjtnantens elv ned til vandet og herfra hjem. Vejret var ikke med os, udmærket til traveturen

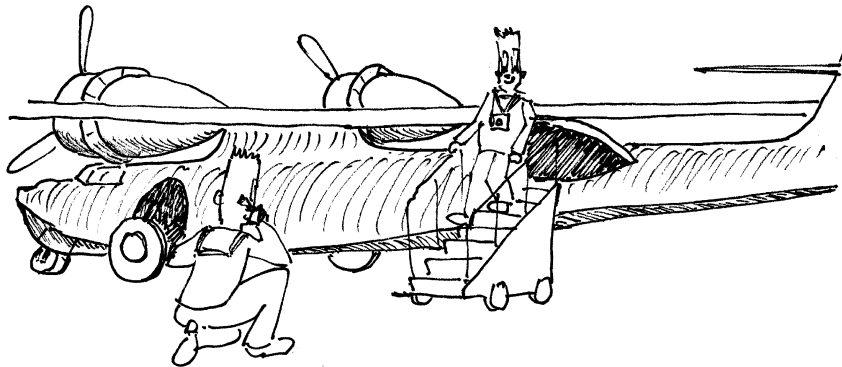
men fotografmæssigt dårligt. Trods gråvejret tog jeg en del sort-hvide billeder, da jeg ikke regner med at komme så højt op igen. Til optagelserne brugte jeg belysningsmåleren og orange filter for at bortvejre det lette slør. Oppe fra Solfjeldet var der en pragtfuld udsigt til alle sider, Cognakken mod vest, Arsukfjorden med stationen og indlandsisen i det fjerne mod nord, mod øst Langesø, en højtliggende sø, bryggerens elv og et storslået landskab, og mod syd Arsukøen og havet, der var fyldt med isskoster. Engang imellem dukkede et par fjantede skyer op og fattede forbi nedenunder os. Sjovt at se det hele lidt fra oven. På hjemvejen langs vandet stødte vi på en meget smuk lille isskosse der var strandet tæt ved bredden. Den havde form som en sønemone og farverne var grønne og blå, og jeg kunne ikke modstå fristelsen til at spendere et farvebillede på den. Aftenen gik med allehånde diskussioner, og en af dem endte med et væddemål, som jeg vandt.

Mandag den 24. Store ting er sket i dag. Ved morgenmønstringen blev det bekendtgjort, at Juliskolen og korporalerne ville komme på en rundflyvning i løbet af formiddagen. Da Catalinaen ankom, forlod jeg værkstedet og ned til rampen for at fotografere den. Det lykkedes at få nogle billeder af maskinen og af en start oppe fra bakken, hvorpå jeg vendte tilbage til rampen. Catalinaen fløj med 15 mand af gangen, og da jeg kom tilbage, var det tredje og sidste gang den fløj. Ligesom jeg stod også Jumbo på rampen og snejede den. Da mandskabet ikke var fuldtalligt, fik Jumbo og jeg chancen, og vi var ikke sene til at tage den. Lynhurtigt entrede vi maskinen inden den vraltede ud i vandet. Var den klodset på land, flød den som en svane på vandet, da hjulene et godt stykke ude kom op, motorerne blev gasset op, og det var ligesom maskinen blev suget ned i vandet. Så føg vandet op over motorerne og haleroret, Catalinaen løftede sig fri af vandet eftersom farten steg, og med et ophørte bruset fra kølen og vi var i luften. Turen gik først ud over havet, derpå ind i bunden af fjorden og tilbage til Grønnedal. Efter en tur rundt om stationen landede vi igen, en stor oplevelse rigere. Vejret var godt og udsigten formidabel. Vi fik set indsejlingen til fjorden, isblinken og alle de steder, vi havde været på vore traveture. Med fotograferingen var det straks værre, for der var kun et lille hul i hver side uden glas, og dette hul skulle 6 mand deles om. Da vi var tilbage på rampen, fik jeg Jumbo til at

Catalinaen letter.

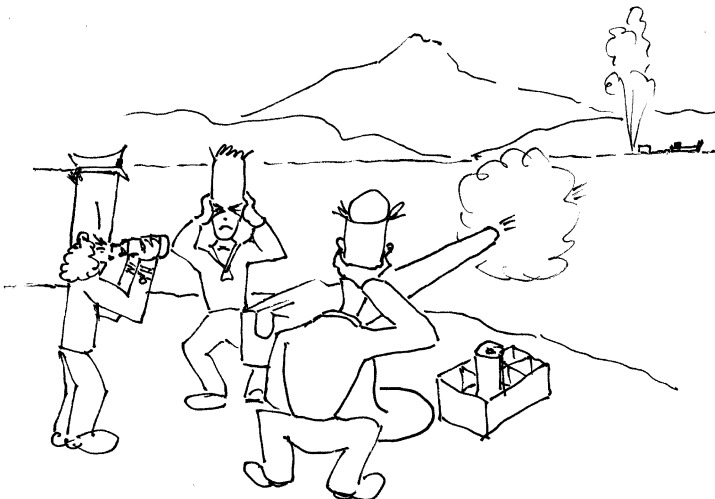

Polarflyveren vender tilbage.

fotografere mig, ligesom jeg kom ud af maskinen, mit bevis på, at det ikke bare er "løvn", hvad jeg skriver.

Over middag var der skydning med de gamle salutkanoner, der i sin tid havde stået på St. Thomas. Jeg havde fire billeder tilbage i kameraet, og dem brugte jeg i et forsøg på at optage selve affyringen.

Sikken en komedie at se på. Hele kanonbesætningen stod enten og holdt hænderne for ørerne eller med store totter tvist stoppet i ørerne. Ganske vist knaldede "hyldebøssen" også en del, så der var god grund til at beskytte sine ører.

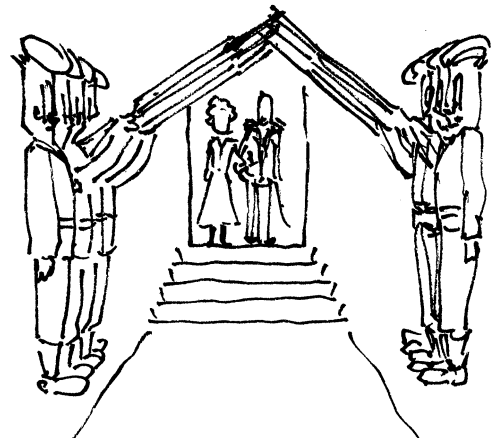
Grønnedals artilleri.

Tirsdag den 25. Catalinaen kom igen i dag. Det var meningen at resten af mandskabet skulle en tur op, men en indbyrdes strid mellem nogle af officererne bevirkede, at ikke alle kom op at flyve. Godt at jeg snød mig til den tur i går. I øvrigt er Jørgensen begyndt at fedte for mig. Han er godt klar over, at han har trådt i spinaten, og at jeg ikke glemmer hans slyngelstreg lige med det samme. På arbejdet forsøgte han

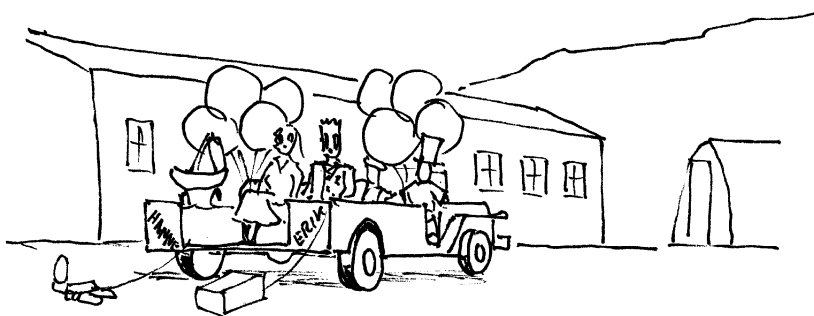
tilnærmelser, og her til aften, ville han have Jumbo til at køre en af de store lastvogne, lige netop som vi stod for at skulle ud på en travetur sammen. Han var hurtigt klar over situationen, spurgte om vi to skulle på tur og forsvandt så omgående for at finde en anden chauffør. Af de dumme undskyldninger, han kom med, forstod jeg, at han ikke ønskede at tirre løven yderligere ved at ødelægge vores aftentur. Det blev en fin tur langt ind i dalen og aftenen sluttede med at vi drak te sammen med Henning og Store John. Her til aften modtog jeg tre breve, som var kommet hertil med Fyr og Vagervæsenets ny skib Narsak.

Onsdag den 26. Så blev Intendanten omsider gift. Ved morgenmønstringen blev det bekendtgjort, at der var udskejning klokken 16, og at de, der ønskede at overvære brylluppet skulle være på plads i Orlogshjemmet inden klokken 17 og iført paradeuniform. Om formiddagen fik jeg vores lille Listerbåd til at gøre en tur ud af havnen, for at jeg kunne fotografere Narsak. Lige efter vi var tilbage bag molen ankom Mågen fra Frederikshåb medbringende pastor Høegh, der skulle forrette vielsen. Orlogshjemmet er nydeligt indrettet til formålet. Den ene endevæg havde man dækket med en kunstig skillevæg, og denne såvel som de andre vægge var pyntet med grønne krakemutpalmer og Dannebrogssflag.

Pænt vasket og nyfriseret og iført paradetøjet sad jeg fra klokken 1630 og afventede de forskellige honoratiories, der indfandt sig lidt efter lidt. Officererne mødte op i jakke og fruene ankom i lange og nogle i korte selskabskjoler. Også direktøren for Ivigttut ankom ledsaget af sin kone, der var iført en lang elegant småblomstret kjole og en hvid pelscape. 1650 indfandt Intendanten sig ledsaget af Chefen, begge i galla med guldstriber på bukserne, ”wienerbrød” og trekantet hat. Ti minutter efter indfandt Admiralen sig i gala med ordener og tingeltangel sammen med bruden, der bar en smuk $\frac{3}{4}$ lang hvid kjole af et taftlignende stof og et kort slør. Jeg aner ikke, hvad sådan noget stof hedder. Efter vielsen trak brudeparret sig tilbage, medens mindst 50 fotografers blitz lynede, mit indbefattet.

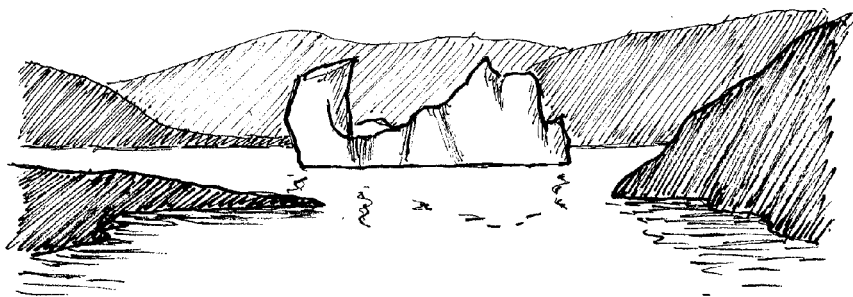
Hanne og Erik Brandts bryllup.

Brudekaretten.

Hen på aftenen uddeltes punch. Medens vi sad og nød punchen, kom brudeparret indenfor og hilste på os. De blev transporteret rundt på stationsområdet på brandstationens åbne lastvogn, en vogn, der var udsmykket med store malede balloner fra vejrstationen, en sofa til brudeparret, en vugge og meget andet godt, medens chaufføren var iført diplomatjakke og høj

hat. I dagens anledning havde man ændret brandstationens skilt til Brandts station, fordi Intendanten hedder Brandt.

Isskosse i Arsukfjorden.

Torsdag, den 27. Fridag. 0930 startede Henning, Jumbo og jeg på en krakemuttur. Vi gik langs kysten ind i Laksebunden og fulgte elven videre ind i dalen. Det var anstrengende at hoppe rundt på stenene i elven og mase sig gennem krakemutpalmerne, men vejret var godt med strålende solskin og belønningen for vores slid

var et stort isbjerg i fjorden og et meget smukt vandfald kaldet Brudesløret. Jeg forsøgte mig også med stereoskopbilleder, kun i sort hvid, da der var modlys og en del slør. Efter en tur på 15 kilometer vendte vi stagtrætte tilbage til stationen med ankomst der klokken 1715. Efter skafningen badede vi og hyggede os derpå sammen med en kop kaffe. Aftenens film, ”Alle tider sportspige”, havde ingen interesse, da vi havde set den i Narsak.

Fredag, den 28. Under arbejdet i Admiralens motorbåd fandt jeg ud af, at det relæ, jeg længe havde knoklet med, aldrig havde fungeret. Efter en hurtig gennemgang af stationens lekture, hvor der intet eksisterede om relæer og en rundspørge hos forskellige officerer, blev jeg klar over, at der ikke fandtes nogen på stationen med mere kendskab til relæer end mig. Tilsyneladende sender Marinen bare noget vilkårligt bras af lekture her op til Grønnedal, og så må vi prøve at finde ud af resten. Selv kunne jeg ikke greje problemet og tog derfor med GLM. 2 til Ivigtut, hvor jeg efter at have konsulteret 3 mand og 2 mestre omsider fandt en mand med forstand på slige foreteelser. Hos denne Ivigtutter fik jeg uddybet min viden og kunne tage hjem igen. På hjemturen inviteredes jeg til at spise med, et tilbud, jeg havde mine betænkeligheder ved at tage imod, da det var den mærkelige ”Chopin”, der var kok ombord, men da maden var dåsemad og besætningen i øvrigt så ud til fortsat at være i live, tog jeg imod tilbuddet. Maden smagte langt bedre end forventet, ærlig talt helt godt, bortset fra nogle svedne brødstumper til suppen. Medens vi lå i Ivigtut, var Disko ankommet, og om eftermiddagen var der lossemik. Imidlertid gik Admiralens båd forud for alt andet, og jeg slap for at deltage i det hårde slæb. Godt hen på eftermiddagen kom der flyver, og senere fik vi post både fra den og fra Disko, der havde bragt posten fra Martin S med ned fra Frederikshåb, og hele aftenen gik med at læse breve og kigge på billeder samt fortæring af en appelsin.

Lørdag, den 29. Igen i dag opdagede jeg en generalbrøler på Admiralens motorbåd. Gløderørene til dieselmotoren var af en helt forkert slags og fungerede overhovedet ikke, har for øvrigt aldrig gjort det, så det er ikke så underligt, at der tidligere er brugt enorme mængder æter for at starte motoren. Jeg gad nok vide, hvad det er for nogle klokkefår, der tidligere har pillet ved den båd? Lossemikken fortsatte hele dagen, og først ved 18 tiden kom vi af sted på vores weekendtur til Fladlandet på den anden side af fjorden, hvor basserne havde bygget en dejlig hytte. Oprindeligt havde det været planlagt, at vi skulle være afgået klokken 13, men det kunne ikke tillades, at nogen tog af sted før lossemikken var overstået. På grund af det sene tidspunkt, og da der samtidig skulle en landgangsbåd af sted til Ivigtut, var der problemer med at finde en maskinist og en bådfører, men vi kom altså af sted. Bare en time senere ønskede vi, det aldrig var sket. I nogle dage havde vejret været trykkende og til tider med nogen blæst.

Tyve minutter efter afsejlingen fra Grønnedal blev vi overfaldet af en rigtig Sydost, som gjorde det temmelig hedt eller rettere modbydelig koldt for os i de to små både. Vi sejlede i Listerbåden, der havde en redningsbåd på slæb, fordi vi var 7 med på turen, og Listerbåden måtte sejle med 4 passagerer.

Jumbo, Henning og jeg befandt os i redningsbåden, de andre fire andre, Aksel, Hans, Jeppe og Lille John samt bådføreren og maskinisten var ombord i Listeren. De første pust kom, da vi var omkring halvvejs, og da jeg så, hvordan vandet med et støvede fra overfladen, var jeg klar over, hvad der ville komme og ønskede at vende om og komme ind i læ af det nærliggende næs.

Sydosten tager fat.

Imidlertid var det umuligt at råbe besætningen på Listerbåden op på grund af motorlarmen, og det varede efter min mening alt for længe inden bådføreren endelig opdagede situationens alvor og besluttede at vende om og stævne op mod vinden. Da var vi allerede i en situation, som jeg ikke ønsker at komme i igen. De hårde pust rejste søerne voldsomt og vandet føg os om ørerne, og med

Listerens forholdsvis ringe maskinkraft og en redningsbåd på slæb, avancerede vi faktisk slet ikke. Hele tiden slog søerne ind over bådene. Mange gange før har jeg været gennemblødt, men aldrig af så iskoldt vand som her. Jeg ville have, vi skulle søge i læ inde bag Langenæs, den nærmeste pynt, men det var umuligt at fortælle bådføreren det rimelige heri. På det tidspunkt tror jeg nok alles tanker var hos motoren i Listeren, og hatten af for den. På trods af vand i såvel indsugningen som udstødningen og vand overalt gik den. Vinden lagde yderligere på, vi kunne ikke længere avancere men begyndte at drive over mod den luv kyst, hvor vandet frådede mod klipperne. Endte vi der var det slut med os, for bådene ville blive knust mod klipperne, der var alt for høje og stejle til, at vi ville kunne entre dem.

Heldigvis var vagtchefen vågen og klar over, at den var gruelig gal med os og han dirigerede landgangsbåden ud for at assistere os. Det var med lettelse, at vi så den komme, og vi syv, der skulle have været på weekend, entrede LCM'eren, der fik redningsbåden på slæb, medens Listeren fulgte med i læen af LCM'eren tilbage til havnen, hvor vagtchefen og vagtassistenten modtog os. Det er nu rart at vide, at de er vågne på stationen og hurtige til at sende hjælp, når sådanne kritiske situationer opstår. Hatten af for Don Pedro, der havde foranlediget vores redning. Da befalingsmændene havde set os i land i god behold, forsvandt de, og i vores våde tøj sjoskede vi den lange vej op til banjen, fik os et varmt bad, ferskede tøjet ud og sluttede af med et pøsegilde, vores proviant fra turen.

Søndag, den 30. Ovenpå gårsdagens dramatiske oplevelse var vi meget trætte, men da vagtchefen informerede os om, at der afgik en båd til Fladlandet klokken 9, var al træthed som blæst bort, og 0905 stod vi 7 mand parate ned på kajen. Nu kom vi altså til Fladlandet, ikke på weekend, men på en søndagstur. I det herligste blikstille vand sejlede vi derover i en landgangsbåd. Ved ankomsten var der lidt kludder med landgangen, som foregik med en jolle. Når der er 7 mand med hver sin mening og kun en med en smule sejladserfaring, nemlig mig, skal der gå koks i foretagendet, men trods de små genvordigheder kom vi godt i land, og snart

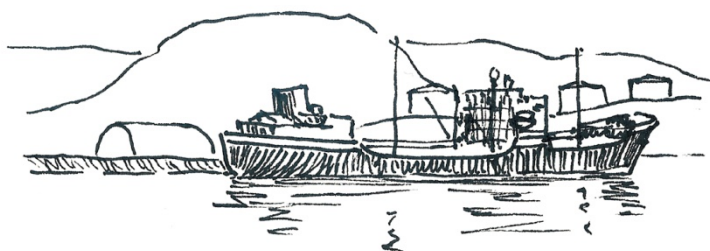
efter snurrede kaffekedlen. Selv om vi manglede en kaffepose, gled den grumsede drik ned, kartoflerne blev skrællet og Jumbo sat i gang med at tilberede middagen. Jumbo havde snakket meget om sin madlavning som FDF'er, og det hævnedes sig nu. Imens Jumbo arbejdede i køkkenet, gik Henning og jeg på opdagelse i terrænet, medens de 4 andre gik på jagt. Herunder kom de for langt væk fra hytten, og Jumbo måtte gennembanke stegepanden adskillige gange, før de igen viste sig. Middagen smagte udmærket trods en besynderlig sammensætning. Vi rensede tallerkener, gryder og bestik nede ved bækken, hvor vi jo havde rindende vand og riskoste (krakemutpalmer) og skoldede det hele bagefter.

Henning og jeg gik så langt op i fjeldet, som det var muligt og langt nok op til at vi kunne se indlandsisen og isblinken. Alle de andre holdt sig nede på det lave og forestillede sig, at de gik på jagt. Ja Jeppe skød godt nok en fugl, men han måtte slippe den, da han var ved at styrte ned. Før aftensmaden skød vi til måls med salonriflerne. På 40 meters afstand skød jeg et hylster fra en afskudt jagtpatron ned. Jeppe kunne ikke klare det samme, og i ren frustration tog han jagtgeværet, stoppede han patron i og brændte skuddet af, og væk var hylsteret. Aftensmaden blev noget forstyrret, da vi opdagede landgangsbåden på vej 1½ time før aftalt, og vi nåede kun lige netop at blive færdige med skafningen, inden vi var på vej tilbage til stationen. Den aften gik vi alle tidligt til køjs.

Mandag, den 31. Over middag var vi ude for at afprøve Admiralens motorbåd. Godt på den anden side af lossepladsen dukkede to hvaler pludselig op ved siden af os. Desværre var de fotografisk set temmelig langt væk, så vi susede nærmere og frem og tilbage, for at få nogle billeder. Disse besynderlige manøvrer havde Admiralen fulgt i sin kikkert oppe fra boligen, og senere rettede han forespørgsler om, hvorfor man havde manøvreret på den måde. Han kunne følge båden, men ikke se hvalerne. I går aftes kom den norske tanker Beth af Oslo med olie og benzin. Den måtte jeg nødvendigvis også have nogle optagelser af, for det er jo en begivenhed, hver gang der kommer skib.

Hvaler i Arsukfjorden.

Tankeren Beth af Oslo ved kajen i Grønnedal.

Juni.

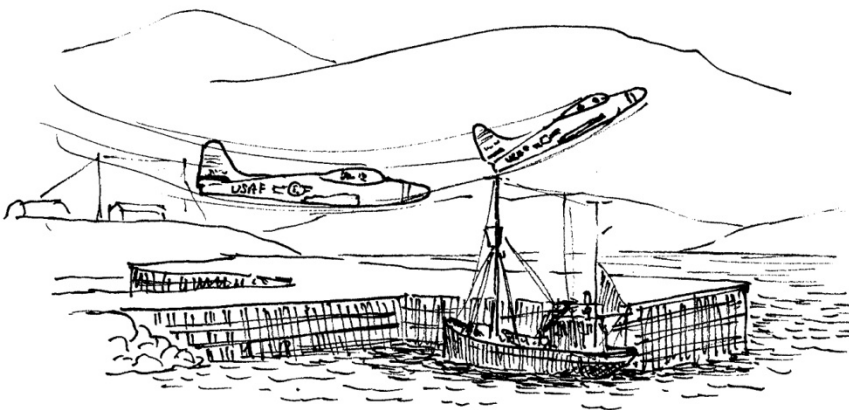
Tirsdag, den 1. Ved 0830 tiden afgang Disko fra Ivigtut. Jeg knoklede hele dagen på at få Admiralens motorbåd klar, havde vagt om aftenen og tog et par billeder af solnedgangen.

Onsdag, den 2. På grund af reparation af dampledningerne har vi intet varmt vand til at vaske os med, og det kolde er vist ikke mere end 0 grader varmt. Et plus er det, at vi fra i dag må benytte rent drejlstøj efter udskejning i stedet for det tykke ”daglig blå”. Efter en hurtig omklædning gik jeg ud for at overvære en fodboldkamp mellem maskinbanjen og dæksbanjen, en kamp der er en del af en turnering mellem banjerne. Kampen foregik på vores udmærkede grusbane, men det var ret begrænset, hvor meget man kunne se af kampen.

Fodboldkamp i Grønnedal.

Torsdag, den 3. Forleden henvendte en af civilarbejderne Krohn sig til mig og forespurgte, om jeg ville tage med til Arsuk på Tirsdag for at se på en båd, som han kunne tænke sig at lave en magen til. Min opgave var så at lave en tegning til ham. Jeg oplyste ham om, at jeg skulle have tilladelse til en sådan tur af min foresatte Jørgensen, og han lovede at tage sig af den side af sagen. Jeg ville meget gerne til Arsuk, men det skulle ikke se ud som om jeg tiggede om at få lov til at tage af sted. På den måde får jeg mig en behagelig arbejdstur, og jeg har en mulighed for at komme af sted engang senere. I dag henvendte Jørgensen sig til mig og bad mig om at tage med på Tirsdag, ha, ha!

USAF træningsflyvere over Grønnedal.

Hen på eftermiddagen kom et par træningsmaskiner fra NAB, Narsarsuakbasen susende hen over stationen. Det var helt sjovt at se nogle andre maskiner end lige Catalinaerne, og vi fik rigelig lejlighed til at se nærmere på dem, for de var kun omkring 30 meter oppe.

Til aften hørte jeg, at en af messegasterne havde gjort den mest upopulære oversergent til grin. Under en diskussion spurgte

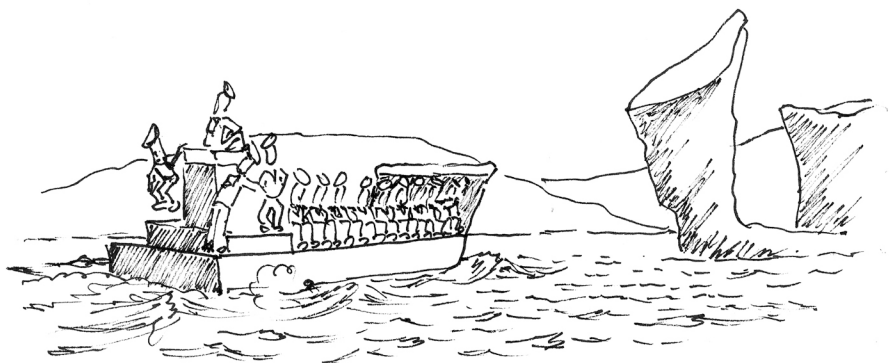
messegasten oversergenten om hvor høj en karakter, han regnede med at få. Det ville oversergenten ikke svare på, men skulle han give messegasten karakter, ville denne få 6c, eller den dårligste, der gives i Marinen. Messegasten lod sig dog ikke slå ud heraf men svarede frimodigt, at skulle han give oversergenten karakter, ville han give ham 3d, dum, dorsk og doven. Den besked slog oversergenten helt ud, og han viste sig ikke mere den dag.

Fredag, den 4. Uh, hvor har vi frosset i nat. Civilarbejderne er gået i gang med reparation af dampledningerne og har afbrudt varmen til banjerne. For at gøre det fuldkomment, lagde en tyk og klam tåge sig over landskabet i aftes, men heldigvis lettede tågen i løbet af formiddagen og

solen brød frem. Admirals motorbåd skulle afleveres færdig i dag, og jeg var med ude på fjorden for at rette kompas. Til aften badede jeg nede i kedelhuset og var her så uheldig at brænde knæet på et damprør med det resultat, at jeg har fået en stor brandvabel.

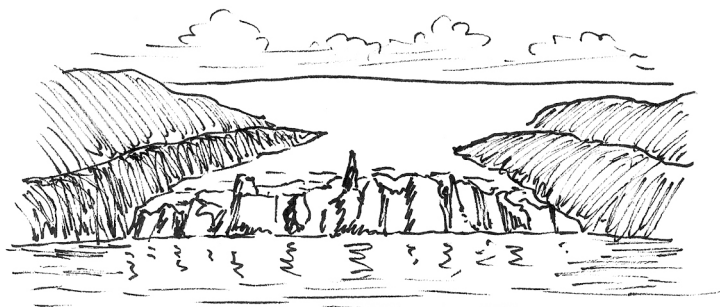
Lørdag, den 5. Igen i nat frøs vi så det knagede, men her til morgen blev rørene midlertidigt samlet, så vi har varme i Pinsen. Det er nu ikke for vores skyld, at der kommer varme på, men nogle af officershusene er koblet på samme dampledning, og officererne skal jo have varme, heldigvis. På grund af lossemikken blev dagen til en hel fridag. Dagen gik med lidt fusk, med solbad og med vagt. I formiddags var det vagtfri kvarter med en landgangsbåd en tur inde ved indlandsisen, og de havde haft en fin tur. Nu håber jeg, at vores tur i morgen bliver lige så god.

Søndag, den 6. I dag var det så vores tur til at komme ind til isblinken. Jeg havde morgenvagten, men fik Spåmanden, (maskinisten fra kølehuset) til at tage den sidste time af min vagt, så jeg

På vej til Isblinken.

kunne nå at spise og være nede på kajen klokken 9. En smule forsinket afsejlede vi ombord i landgangsbåden. På vejen ind mod Isblinken passerede vi den store Isskosse og vinkede til Ivigtuthyttens beboere inde på Langenæs, da vi strøg tæt forbi dem. Med Langenæs passeret kom vi ind i en for os ny og uudforsket del af fjorden. Ganske vist havde vi set den fra flyveren og ovre fra Fladlandet, men i begge tilfælde var det på lang afstand. Nu havde vi det hele lige foran os. Fjeldsiderne var sine steder bevokset med krakemutpalmer, der, hvis man ikke var klar over størrelsesforholdet, godt kunne ligne træer. Fjorden var pludselig helt forandret med fjelde, der nu var grønne og næsten fri for sne. I vinter var fjorden blå, mere blå end det "blåeste" middelhav, men nu er vandet helt grønt, under visse vinkler blegt blågrønt, andre steder vissengrøn og andre igen aldeles giftigrønt. Der må være plankton i vandet nu. Efter en lille times sejlads nåede vi så isblinken, et virkelig storslået syn. Isblinken er en gletsjer som går helt ud i vandet med en forkant, der rejser sig majestætisk 60 meter over vandet. Indlandsisen inde bagved var hvid, men Isblinken var rynket i overfladen og virkede let grålig. I brudfladen ved vandet er isen imidlertid fyldt med de smukkeste blå farver i alle afskygninger.

Isblinken.

fjorden. Ganske vist havde vi set den fra flyveren og ovre fra Fladlandet, men i begge

tilfælde var det på lang afstand. Nu havde vi det hele lige foran os. Fjeldsiderne var sine steder bevokset med krakemutpalmer, der, hvis man ikke var klar over størrelsesforholdet, godt kunne ligne træer. Fjorden var pludselig helt forandret med fjelde, der nu var grønne og næsten fri for sne. I vinter var fjorden blå, mere blå end det "blåeste" middelhav, men nu er vandet helt grønt, under visse vinkler blegt blågrønt, andre steder vissengrøn og andre igen aldeles giftigrønt. Der må være plankton i vandet nu. Efter en lille times sejlads nåede vi så isblinken, et virkelig storslået syn. Isblinken er en gletsjer som går helt ud i vandet med en forkant, der rejser sig majestætisk 60 meter over vandet. Indlandsisen inde bagved var hvid, men Isblinken var rynket i overfladen og virkede let grålig. I brudfladen ved vandet er isen imidlertid fyldt med de smukkeste blå farver i alle afskygninger.

Vi sejlede tæt på den, efter min mening også alt for tæt, for vi var mindre end 100 meter fra iskanten, og havde den kælvet, er jeg ikke sikker på, at det var gået godt. Det skete nemlig året før for en båd med 6 mand ombord. Selvom denne båd lå fortøjet til klipperne godt to kilometer fra bræen, da denne kælvende, satte den derved opståede flodbølge båden op på klippen, hvorpå den næste bølge rev den ned igen og kæntrede den. En mand

måtte gå de 30 kilometer tilbage til stationen for at slå alarm og hente hjælp. Hvert år trækker isen sig lidt mere tilbage, hvilket man kan se på fjeldsiderne, der er meget lysere på de steder, der har været dækket af isen.

På tilbageturen passerede vi en mågekoloni med de nydeligste hvide måger, helt hvide på undersiden, lysegrå vinger med sorte spidser, sorte ben og et gult næb. Efter min mening er det de smukkeste fugle på denne jord, og en sådan kunne jeg godt tænke mig at få udstoppet. Vi fulgte den nordlige side af fjorden og passerede herved Foxfaldet, et storslået syn. Det mærkelige navn kommer af, at vandet løber under terrænet halvdelen af vejen ned, ligesom en rævehule. Den underste og synlige del af faldet er utrolig vandrig, og det var trist at forlade det flotte syn. Lige før middag var vi tilbage på stationen, og med skafningen overstået kravlede jeg op på fjeldet og tog solbad. Efter en times tid, vaklede halvdelen af mig ned til stranden, (den anden halvdel havde myggene ædt), hvor jeg traf Skarven Petersens søn Jørgen, der stod og fiskede og havde fanget to ørreder. Om aftenen blev det bekendtgjort, at alle, der endnu ikke havde været oppe at flyve kunne komme op klokken 20. Jeg gik ned på rampen i håb om, at der var en overskydende plads, men desværre var det ikke tilfældet.

Mandag, den 7. I går aftes og i nat var der enormt fuldemik blandt fenrikker, oversergenter og civilarbejdere. Først måtte lejrpataljen adskille to civilarbejdere, der absolut ville slås, dernæst afvæbnede patroljen den vagthavende oversergent, der i fuldskab begyndte at skyde efter civilarbejderne, da de var på vej op på stationen efter arbejdet. Han blev lagt til køjs og er selvfølgelig blevet indberettet. En af civilarbejderne kom ind på banjerne og klagede sin nød. Nu havde de holdt sig ædru og passet sig selv, og første gang de fik en streg på, begyndte man at skyde efter dem. Klokken 2 om natten kom den fungerende vagthavnede oversergent hønefuld ind på banjerne og begyndte at skabe sig. Det blev for

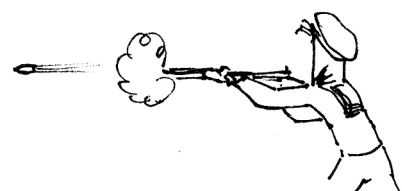

Opdragelse af Oversergent.

meget for os, han blev grebet og en hældte mærkeblæk ud over hans hvide huebetræk, og da han derpå truede med at indberette os, blev han omgående sat til afkøling under den kolde bruser.

Men det var ikke alene fenrikkerne og oversergenterne, der var tørstige i går. Også blandt basserne var der en fuldemik i går aftes. Klubben var nemlig genåbnet efter tre ugers reparation og ombygning, og det skulle fejres. Muligvis havde drukkenboltene det morsomt, men det var mindre sjovt for os andre at skulle høre på dem. Der var slagsmål og en del kastede op, og det var som om alle absolut højlydt skulle præsentere deres branderter. Det varede derfor en rum tid, før der blev ro på banjerne.

I dag fandt fugleskydningen sted. Vi skaffede en time tidligere end normalt, fordi Chefen ville indlede fugleskydningen klokken 12, og underholdningen varede til ved 16 tiden. Samtidig med fugleskydningen afholdtes præmieskydning med salonrifler.

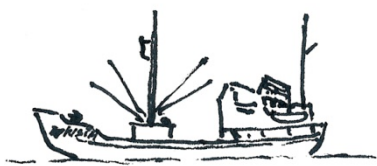
Fugleskydning.

I denne skydning fik de tre bedste henholdsvis 98, 96 og 96 af hundrede mulige, ærlig talt et flot resultat. Oven på konkurrencerne uddelte Stabschefen præmierne til vinderne. Jeg skød brystpladen af fuglen og modtog en Ronson lighter i præmie. Alle præmier var i øvrigt Ronson lightere. ”Pateren”, Sejlmageren og jeg var de eneste fra fritidsudvalget, der lavede noget, og selvfølgelig blev vi også alene om oprydningen bagefter. Heldigvis var den optræden min sidste arbejdsydelse i fritidsudvalget.

Tirsdag, den 8. Så oprandt dagen for min tur til Arsuk, troede jeg da, men det kom til at gå helt anderledes. I går modtog jeg et brev fra udstedsbestyreren med besked om, at alt var i orden, så iført paradetøj mødte jeg op på havnen og entrede Mågen, der skulle derover. Jeg var dårligt nok kommet ombord før skipperen, kutterchauffør af guds nåde og Forsvarsministeriets uudgrundelige fejltagelse, kaptajnløjtnant Illum spurgte mig, hvad jeg foretog mig ombord. Jeg sagde, som det var, at jeg skulle med til Arsuk, og modtog den besked, at jeg ikke havde noget at gøre ombord, før de afsejlede. Endvidere ville han have at vide, om jeg havde mad med, for ombord hos ham fik jeg intet. En besynderlig forandring hos ham fra i vinter, da jeg lavede akvareller til ham. Dengang var der aldrig det fjerneste i vejen for, at jeg kunne komme med ud at sejle, og jeg kunne til enhver tid spise og få kaffe ombord.

Lidt efter indfandt en fed og fortrukken fyr sig, orlogskaptajn Trane, der er chef for kutterne, og han spurgte mig ligeledes om, hvad jeg havde at gøre her. Endnu engang fortalte jeg, som det var, og fik svaret, at det ikke kunne passe. **HAN** havde intet fået at vide om, at jeg skulle med, så jeg kunne godt gå op og klæde om og melde mig til førstemester. Efter min mening en flabet måde at optræde på. Førstemester behøvede jeg nu ikke at melde mig til, for han indfandt sig umiddelbart efter for at spørge om noget vedrørende Admiralens båd. Heller ikke Førstemester var klar over, at jeg skulle have været af sted, og det blev hurtigt opklaret, at det igen var Jørgensen, der havde glemte at sige besked.

Fra Førstemesters side var der ikke noget i vejen for, at jeg kunne tage af sted, men nu var jeg godt sur og sagde rent ud til ham, at jeg ikke ønskede at sejle med Illum, når han optrådte så uforskammet overfor mig. Årsagen til hele miseren var, at den usympatiske hr. Trane ikke var blevet informeret og derfor følte sig forbigået. For ham betød det jo intet, om vi kommer af sted, og her havde han en lejlighed til at demonstrere sin magt og selvglæde. At et par værnepligtige ikke kom til Arsuk, ragede ikke ham. De andre to, der skulle have været med var to korporaler, der står lige for hjemsendelse, og nu når de altså ikke at komme til Arsuk. Senere på dagen kom Jørgensen ned til mig på værkstedet og gav mig en undskyldning for sin forglemmelse. Da jeg gav udtryk for min utilfredshed, lovede han at fortælle Førstemester, Stationschefen og Trane, at det var hans skyld, men det glemmer han såmænd også nok. Sådanne episoder får mig til at ønske min hjemsendelse snart forestod. De basser derhjemme, der har deres orlover, har det ulige rarere end os, der både hverdage og fridage skal omgås sådan en samling nokkefår. – Nej, nu gider jeg altså ikke udbrede mig yderligere om den flok idioter. Om aftenen gik jeg en tur ind i dalen, men heller ikke her var det behageligt på grund af myggeplage, idet myggene optræder i stadig større mængder hver dag.

Kista Dan.

Onsdag, den 9. I dag var der post fra Kista Dan, men der var nu ikke meget med, da vi allerede havde fået brevposten med flyver. En dejlig pakke blev det dog til, lige så lækker som alle de foregående. Mit stadig ufuldendte arbejde i Admiralens motorbåd skaffede mig to ture til Ivigtut i løbet af dagen, og på hjemturen fra den sidste så vi Kista Dan afsejle, et meget kort besøg.

Torsdag, den 10. 6 måneder i Grønnedal, i øvrigt en dag uden begivenheder. Om aftenen skulle vi se film, men selvfølgelig var der ingen film på stationen. I stedet fik vi Krebs til at holde foredrag med lysbilleder om den tredje centralasiatiske ekspedition til Himalaya, og det var virkelig spændende, for Krebs har oplevet meget hele livet igennem og han er en fremragende fortæller. Lysbillederne kom desværre ikke helt til sin ret, da vores projektor ikke var lysstærk nok.

Fredag, den 11. Ved morgenmønstringen gav Næstbejdsen os en ordentlig overhaling. Åbenbart har han sparet en masse galde sammen, og nu skulle den ud. Med vores nuværende forhold og sådan som de øjensynlig bliver i tiden fremover, er det ikke længere nogen fornøjelse at være her, og jeg vil ikke anbefale nogen at tage herop. Catalinaen, der om eftermiddagen kom fra NAB, medbragte ingen post men havde en film med, som vi skal se i aften. Filmen, The Grenadier, der handlede om Krimkrigen var elendig, men et plus var de særdeles flotte farver. Det lader til, at vores ny Stabschef har fået en aftale i stand med amerikanerne, at vi kan låne film hos dem.

Lørdag, den 12. Møgkedeligt vejr med småregn og tunge klamme skyer ned over krakemutterne hele dagen. Jeg fordrev eftermiddagen med at fremstille en salgs klemme til indsætning af farvedias i glas. Nede i klubben forsøgte jeg mig uden større held med en optagelse med min blitz, og klokken 22 gik jeg til køjs og faldt hurtigt i søvn. På den måde undgik jeg at høre alle de fulderikker, der kom væltende ind på banjen omkring midnat. Hvordan de kan blive så fulde, begriber jeg ikke, når der kun er en øl pr. uge pr. mand, hvis vi altså ellers har øl på stationen. Formodentlig overtager fulderikkerne øllene fra alle os, der ikke drikker vores ration?

Søndag, den 13. Myggene heroppe er enorme. Det er ikke længere nogen fornøjelse at gå ture i dalen, da disse store blodtørstige sataner, modsat de danske myg, opholder sig i solen, og så snart man vover sig udenfor, overfalder de os. Da jeg trods myggeplagen alligevel gik mig en lille tur, fik jeg øjeblikkeligt belønningen for denne letsindighed i form af 4 store myggestik. Sent på eftermiddagen landede en Catalina her. Den havde ingen post med til mig. Jeg sendte et aerogram med den og håber, det når frem, inden familien tager på ferie til Norge. De, gaster, der havde været på weekendtur i vores udflugtsbåd Drogden, kom tilbage og fortalte sælsomme historier om, at heroppe kunne fiskene fanges på en helt ny måde. Fiskene er så dumme, at de kan lokkes helt op til overfladen, hvorpå man bare skyder dem, efter min mening en noget kostbar fiskemetode. Drogden er en gammel lods båd, der i øvrigt er bygget på Peter Rasmussens bådebyggeri i Aalborg.

Grønlandske myg i 1 : 1.

Mandag, den 14. Forholdene på stationen strammes hver dag. En af de ny oversergenter, der ankom lige fra Arresødallejren, har overbevist næstbejdsen om at stationens besætning har en utilstrækkelig kondition, og derfor skal alle vagtsfri med ham på fjeldtur på Fladlandet. Sikkert som en protest herimod gik pludselig en del maskineri i stykker, hvorfor ingen fra maskinen kunne deltage. Det var med en vis skadefryd, at vi fulgte rækken af basser fra de andre banjer, som en lang række myrer vade langs fjeldtoppen på den anden side af fjorden. Jeg arbejdede flittigt dagen lang, men det var med fusk. Catalinaen kom igen i dag, dog uden post til mig. Filmen "Kiss me Kate", der blev vist om aftenen, havde en masse god musik og mange flotte dansenumre og ikke et suk handling. Desværre var vores operatør af en ringe kvalitet, for det var kun få øjeblikke, billedet stod skarpt. Og så alle de kommentarer, der fremkom under forestillingen. Da Katryn Graysom optrådte på lærredet med grøn sminke omkring øjnene var der straks en som påstod, at hun måtte have skudt med en 57 mm kanon. Under vores sidste

skydeøvelse fik en af betjeningsmandskabet nemlig et enormt blåt øje, fordi granaten eksploderede i løbet. Ved den lange mandlige hovedpersons fremkomst på lærredet, blev han omgående hilst med tilråbet: Halløj, Long Slim Fax! Slim Fax er en lang og leddeløs oversergents øgenavn. Sådanne bemærkninger er oplivende men virker temmelig forstyrrende på forestillingen.

Tirsdag, den 15. I dag er det 7 måneder siden vi forlod Danmark. Alle blev beordret til at stille til middagsmønstringen, og vi var klar over, at noget var i gære. Det viste sig også at være tilfældet. Chefen kom til stede og gav en kort redegørelse for hjemsendelsen af Juliskolen. Fordi Holmens personelkontor havde glemt at reservere billetter til Juliskolens afløser, kommer Juli holdet først hjem til August, 2 måneder senere end lovet. Når man gang på gang bliver stillet

Klar til solformørkelsen.

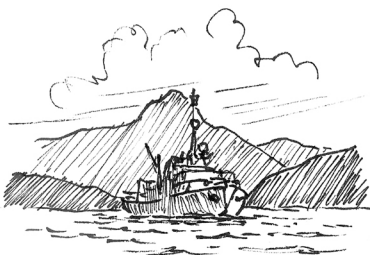
overfor den slags ligegyldighed og sløseri, taber man respekten for Marinen. For Oktoberskolen, det vil sige os, ville chefen ikke love noget, men han regnede med, at vi kom hjem med ”Dronningen” til September. Om aftenen anløb coasteren Sigrid S Grønnedal. Den medbragte vores post fra Umanak, der var blevet omladet i Godthåb, og jeg modtog min andel heraf lige før, jeg skulle på vagt, herligt. Næsten hele vagten gik med at læse breve, kigge på billeder og nyde appelsiner, men da jeg kom tilbage på banjen ventede der mig en ubehagelig overraskelse. Min lille model af skonnerten Søkongen, som jeg var så glad for og som havde kostet mere end 50 timers arbejde, var knust og ødelagt, fordi nogle idioter absolut skulle slås og lade slagsmålet foregå ved min køje, mens jeg var fraværende. Det var bittert at se den lille båd, som jeg havde kælet for og passet på, ødelagt. Det var for stort et arbejde at reparere den, og

jeg gider ikke lave den samme ting to gange, så jeg har smidt den ud. De fyre, der havde ødelagt den var for feje til at melde sig.

Onsdag, den 16. I løbet af dagen fremstillede jeg et stativ til fotografering af den totale solformørkelse. Nå håber jeg bare på klart vejr på dagen. Middagspausen gik med i huj og hast med at skrive et brev hjem til, så det kunne komme med Sigrid S, der sejler igen her til aften.

Torsdag, den 17. Regn fra morgen til aften, ikke alene regn men silende regn, der gjorde ethvert ophold udendørs umuligt. Aftenen gik med en rædselsfuld amerikansk gyserfilm, ”Two smart people.”

Fredag, den 18. I morgen skal Mågen, Splash og en af landgangsbådene til Narsarsuak efter nogle bulldozere, som amerikanerne har kasseret, og vi fik travlt med at gøre bådene klar til turen. Sent på eftermiddagen kom Catalinaen hertil medbringende et stk. fremkaldt farvefilm til mig, og jeg nåede lige at få en hilsen sendt med hjem. Vi havde forventet den amerikanske Coast Guard isbryder Westwind, men den kom ikke i dag.

US Coast Guards Westwind.

Lørdag, den 19. Så kom Westwind da endelig. Under rengøringen i morges så vi den på vej ind i fjorden. Den var ikke som ventet grå som Edisto men hvid med okkerfarvet skorsten og rig, idet den tilhørte Coast Guard og ikke marinen. I løbet af formiddagen var chefen for Westwind oppe hos Admiralen, og denne var nede ombord, alt med skansevagt og piber og trommer, en værre komedie. Efter min vagt på kraften blev jeg inviteret ombord i isbryderen og tilbragte hele eftermiddagen der. Igen om aftenen var 35

mand inviteret til film ombord. Det var Wonderful Copenhagen, filmen om H. C. Andersen, en rigtig fornøjelig underholdningsfilm med god dans eller ballet og dejlige melodier. Amerikanerne forstod ikke vores grinen af deres fremstilling af det danske landskab og København og blev yderst forbavset, da vi fortalte, at sådanne landskaber slet ikke eksisterer i Danmark.

Søndag, den 20. Det blev en begivenhedsrig dag. Ved 10 tiden gik jeg og to maskinister, der har køje ved siden af min, ned ombord i Westwind. Hele dagen var der fri adgang til skibet, og det benyttede vi os af. Ifølge med en amerikaner så vi det meste af skibet og sluttede i kabyssen lige ved spisetid. De gæstfri amerikanere inviterede os til at spise med, og nysgerrige som vi nu engang er, tog vi med tak imod tilbudet. Vi rykkede ind i køen og fik udleveret bakke, kop og skaffegrej. På bakken fik vi et stykke stegt kalkun, der smagte som stegt kylling, en klat kartoffelmos med sauce, lidt hakket rå hvidkål, kogt blomkål, saltede oliven og dessert. Sidstnævnte var nærmest som et stykke karamelrand med pisket æggehvide med sukker over. Bortset fra de saltede oliven smagte alt godt. Ja, og så fik vi også et stykke meget let franskbrød med amerikansk smør. Smørret var lysere end vores og smagte ikke af ret meget. Medens vi sad og spiste, indfandt den amerikanske maskinist, jeg talte med i går, sig, og da vi havde spist, viste han os maskinrummet. Maskineriet bestod ligesom Edistos af 6 dieselgeneratorer der driver de to fremdrivningsmotorer hver på 5000 hk. Dieselmaskinerne er 10 cylindrede med 20 stempler og både overliggende og underliggende krumtapaksler.

Om eftermiddagen havde den amerikanske maskinist også fri, og sammen med ham sejlede vi ind til Isblinken i en af isbryderens både. Vi var fire både af sted, 2 fra stationen og 2 fra isbryderen. Ombord i en af sidstnævnte var der en fotograf fra Walt. Disney koncernen som fotograferede på hele turen. Måske kommer jeg til at optræde i en amerikansk film? Westwind er på vej op til et punkt langt nord for Thule, og det er meningen, at der på turen skal optages en film i lighed med filmen, "Med Byrd til Sydpolen". (Filmen kom til at hedde, "Den hvide ørken"). Det var sjovt at mærke hvordan temperaturen sank jo nærmere vi kom Isblinken. Amerikanerne, der kom lige fra sommervarmen i USA frøs som små hunde på trods af vamse og pjækkerter. De kommer til at fryse meget mere, når de skal nordpå. Det blev sent, inden vi kom tilbage fra udflugten, og vi blev inviteret til at spise aftensmad ombord. Maden bød på kød med ribben (ikke steg), lidt kartoffelmos, Pie (der smagte rædselsfuldt), syltetøj, asier og agurker, og desserten var en velsmagende flødeis. Det drikkelige var en god kakao. Efter måltidet fik vi et par rigtige menneskeæbler, uhm. Alt i alt kan man konstatere, at amerikanernes kost er langt bedre og mere varieret end vores, men jeg tror det vil tage nogen tid, inden vi vil kunne vænne os til deres smag. Medens vi havde været på tur, var der filmforevisning for de tilbageblevne, filmen om Grace Moore.

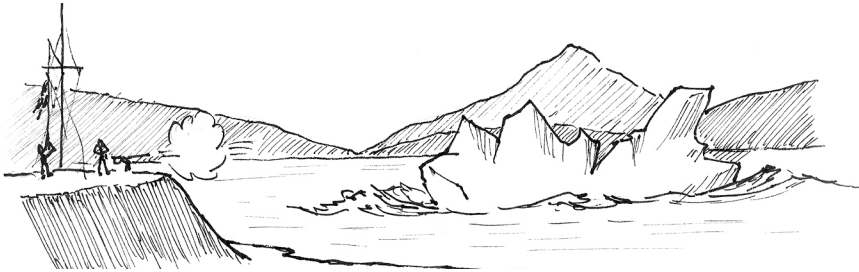

Pyh, meget skriveri.

Godt mætte gik vi i land og viste vores ven lejren, fik punch og wienerbrød i kabyssen og senere mere wienerbrød og sodavand i klubben, (han kunne godt lide wienerbrød), og sluttede dagen med en spadseretur rundt i lejren. Hans navn var Frederic Rausch. Bedsteforældrene var emigreret fra Tyskland, men han kunne ikke et ord tysk. Faderen var ingeniør ved Winchesterfabrikken og havde tegnet en ny karabin, der anvendes i Korea. Han selv havde været i Coast Guard i 7 år og ønskede at træde ud, når dette togt sluttede, for at læse til ingeniør. Tilsyneladende var han blevet for gammel til fortsat at finde sig i officerernes optræden. Det var i øvrigt sjovt at møde de forskellige typer ombord. Der var folk fra New York, fra sydstatene, negre, mulatter og Filipinere, mange menige på 40 – 50 år. I den amerikanske marine kan man nemlig fortsætte som menig, så længe man ønsker det,

akkurat som i handelsflåden. Tjeneste i marinen er meget eftertragtet, og selv om tjenestetiden er på 3 år, (i modsætning til hærens 2 år), foretrækker mange flåden.

Mandag, den 21. Så er det atter hverdag. Hele dagen snurrede Westwinds helikoptere rundt i luften som et par store guldsmede, og jeg fik nogle billeder af dem med en stor isskos som

Danskernes hemmelige våben.

baggrund. Isbjerget strandede lige udenfor havnen. I går blev amerikanerne bange for at Westwind skulle blive knust mellem isskossen og bolværket og fyrede på det med deres 15 centimeter kanoner, absolut uden virkning. Stor var amerikanernes overraskelse, da vi om morgenen salutede for flaget, og

isbjerget kælvede. Jeg er sikker på, at de mente, vi havde et hemmeligt våben på basen. Ved 17 tiden turde de imidlertid ikke blive liggende længere i havnen med isbjerget så tæt ved og afsejlede.

Aftenfilmen var en film om Sousa og hans Stars and Stripes forever, en værre gang reklamefilm. Vi var dårligt nok kommet til køjs før alle fik besked på at stille i opholdsstuen. Kort efter indfandt stabschefen sig og gav en forklaring på den ekstraordinære mønstring. Det viste sig, at mange basser havde købt cigaretter og lignende i Westwinds kantine og betalt for varerne med grønlandske penge. Men grønlandske penge kan kun anvendes i Grønland, og Westwind ville ikke anløbe nogen koloni på dens videre tur. Da stationen ikke havde de fornødne danske penge, bad han os om at aflevere de købte effekter mod, at vi fik de grønlandske penge igen. Kedeligt nok at denne handel ikke var blevet stoppet i tide. Mange fulgte henstillingen, men jeg har ingen anelse om, hvor stort et beløb, det drejer sig om og om beløbet er leveret tilbage. Selv ryger jeg ikke, og intet af det andet, der kunne købes ombord tiltalte mig, så jeg havde ikke noget at aflevere. Til det kedelige job med at ordne denne uheldige affære valgte man altså Obersten, sandsynligvis fordi han er den eneste officer, vi endnu har noget til overs for.

Tirsdag, den 22. Amerikanerne fik alt tilbage, hvad de havde solgt for grønlandske penge, og i morges, da vi stod op, var de sejlet igen. Sidst på dagen kom Jumbo med en trådudløser, som han havde købt for mig i Ivigtut. Den skal bruges til solformørkelsen.

Sørensen fusker.

Onsdag, den 23. Uh, hvor har jeg været flittig i dag, ikke med stationsarbejde, men med mit fusk, som jeg arbejdede ihærdigt med hele formiddagen. Lige over middag ankom Catalina fra NAB med post, og lidt senere modtog jeg 3 breve.

I anledning af St. Hans aften var der udskejning klokken 15 og umiddelbart efter fodboldkamp, senere tovtrækning og andet halløj. De udskejelser deltog jeg dog ikke i, da jeg havde vagt. 2045 serveredes kakao og wienerbrød,

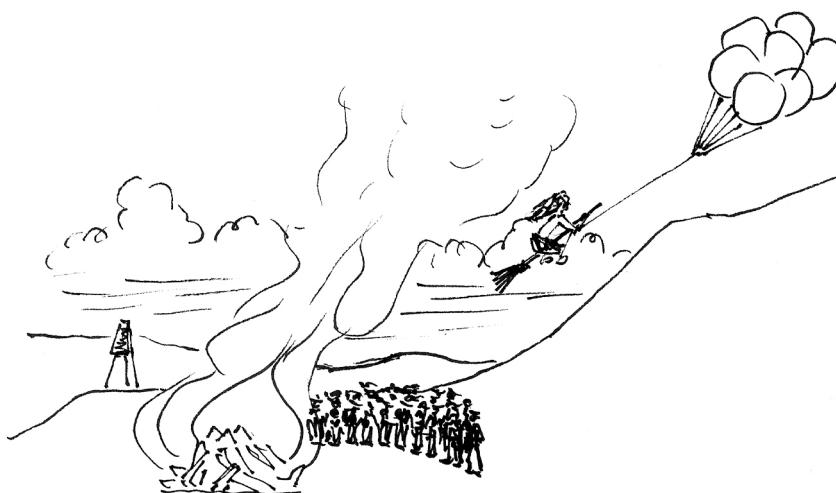
hvorefter vi travede ud til St. Hansbålet.

Tømmerne havde til lejligheden fremstillet en mægtig fin heks, vejrstationen havde bidraget med 7 store vejrballoner og brandvæsenet stod for resten af arrangementet.

På klokkeslæt ankom Admiralen i Jeep'en som sædvanlig i første gear og i terrængear. (Jeg tror ikke, han har lært at skifte gear).

Admiralen holdt en pæn lille tale, bålet blev

tændt og vi sang midsommervisen, fyrværkeri affyredes og heksen sendt af sted. Hun havde godt nok kurs mod Bloksbjerg. Ikke alt fyrværkeri virkede, og "Pateren" tabte huen, da han hilste på Admiralen, så det var ret fornøjeligt. Tilbage i lejren serveredes der punch og klubben havde åbent, hvilket medførte endnu en enorm fuldemik.

St. Hansbål i Grønnedal.

Torsdag, den 24. I dag fik vi besøg af chefen for Narsarsuak basen. Han ankom med Catalinaen, men besøget fik ingen indflydelse på vores daglige trummerum. Maskinen medbragte posten fra "Kaskelot", og med 29 dages forsinkelse modtog vi så omsider vores pakker. Aftenens film "Diamond Queen" var noget værre vås, og for at kompensere for skuffelsen delte Henning og jeg en dåse blandet frugt. Jumbo ser vi ikke meget til mere, efter at han har overtaget fotoshoppen.

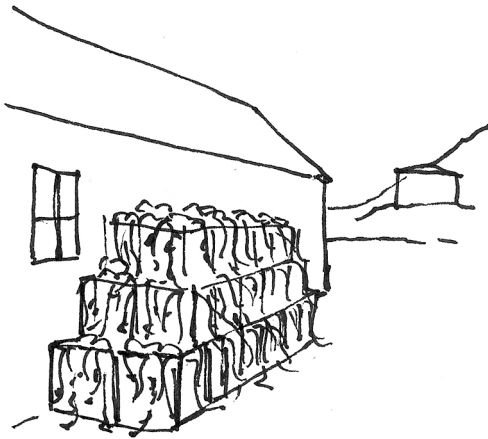
Fredag, den 25. Kommer der ikke regn indenfor de næste 14 dage udtørre elven, der for tiden giver os vand, og så må vi til at pumpe vand op fra elvmundingen. Det er årsagen til, at jeg i dag har eftersat den elektriske del af pumpehuset, et dumt arbejde, når man er uden hjælpemidler. Ved 21 tiden vendte Skarven og Teisten tilbage fra Island, hvor de har været på værft. Fra klokken 22 og til min vagt sluttede klokken 24 var himlen ildrød overalt, et utrolig smukt syn, men jeg tror ikke et fotografi ville kunne gengive det. Sådant en himmel skal ses i wide screen. Skyerne og den trykkende luft tyder på et snarligt uvejr. Bare det nu er overstået inden solformørkelsen.

Lørdag, den 26. Jeg gættede rigtigt i går aftes, vi har igen en sydost. Nogen voldsom blæst blev det dog ikke til, kun 9 til 12 Beaufort. Vi regner ikke længere en storm for noget, før det er umuligt at gå oprejst. Med den regn sydosten førte med aflystes lørdagsparaden og eftermiddagen tilbragtes indendørs. Henning og jeg spillede bordtennis om aftenen og sluttede dagen med en ananas juice i klubben.

Søndag, den 27. Var sydosten ikke så slem i går, så tog den sandelig revanche i nat. Den hylede og regerede så hele banjen rystede og gav sig, og ingen har sovet ret meget i nat, hvorfor de fleste snuede til langt op af formiddagen. På grund af vejret sløjfedes morgenmønstringen, måske også fordi Næstbejdsen er på en 10 dages ferietur med Mågen. Endelig over middag flovede det en smule. Jeg havde vagt om eftermiddagen og gik en tur ind i dalen om aftenen, før der ekstraordinært blev vist en film, "De røde enge".

Hjemsendelse, HURRA!

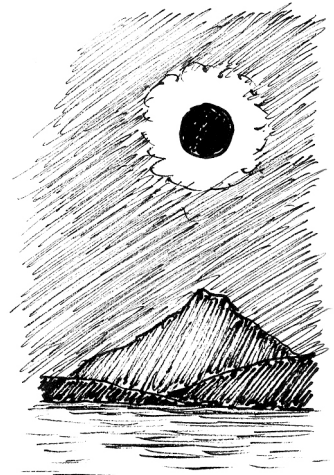
Spirede kartofler gemt af vejen for finansudvalget.

der vil kritisere nogen del af forsvaret, uanset hvor horrible forholdene end er. Jeg tvivler om, der bliver sagt noget om de 3 – 4 tons kartofler, der er stuvet af vejen bag kølehuset. Kartofflerne har 40 – 50 centimeter lange spirer, og alligevel benyttes de få endnu ikke helt rådne til føde for os. Kødet vi får stammer fra en tvivlsom kødgrossist fra Ringsted. For at holde på saften, er kødet imprægneret med voks, og da der skal spares, skærer man ikke et tilstrækkeligt tykt lag af før tilberedningen, så det smager rædselsfuldt.

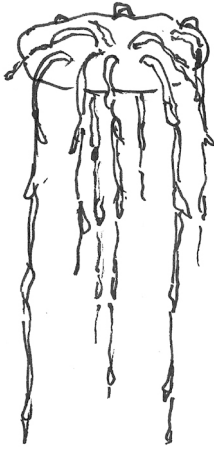
Tirsdag, den 29. Den ekstraordinære rengøring gentog sig i dag, men "Umanak" ankom ført til Ivigtut ved 16 tiden, så det bliver ikke i dag, vi får besøg. I øvrigt var der en del spektakler i løbet af dagen efter at hjemsendelsesgasterne ved middagsmønstringen fik at vide, at der ingen afløsning kom til 3 maskinkorporaler og at flyveren kun havde plads til 50 af de 51 mænd, der skulle hjem, så 1 mand kom ikke med flyveren hjem. En tjener meldte sig frivilligt til at blive mod at få 15 kroner af hver af de andre. Så vidt vides, skal gasterne af sted i morgen med kutter til Narsarsuak. De fik udleveret deres grønlandsdiplom, og jeg tjente en lille ekstra skilling ved at farvelægge nogle stykker.

Mandag, den 28. Rengøringen i morges skulle være ekstra god, men ikke før ved en ekstraordinær mønstring efter skytrullen fik vi officielt at vide hvorfor. Ved denne mønstring kom Chefen selv til stede og gav besked om Juliskolens hjemrejse med flyver en af de første dage i Juli. Naturligvis vakte denne meddelelse stor jubel hos dem, der på denne måde kommer hjem 2 måneder før det først opgivne tidspunkt. På os andre, der har været sammen med dem siden København, virkede beskeden helt anderledes. Selvfølgelig var vi glade på deres vegne, men det er trist at se dem rejse hjem, når vi stadig har 3 måneder igen. Det er ikke rigtigt til at fatte, at de om tre måske fire dage er hjemme lige midt i den danske sommer.

Efter denne oplysning fik vi så at vide, at Finansudvalget ville ankomme i morgen tidlig, og at vi ville blive purret 2 timer tidligere, for at vi kunne være færdige med rengøringen og omklædte inden "Umanak"s forventede ankomst klokken 8. Når Finansudvalget har overværet en parade, skal vi lukkes ind på orlogshjemmet indtil de igen er forsvundet. Jeg gad vide, om officererne er bange for, at vi menige skal komme til at tale med et medlem af udvalget eller med en af de mange journalister, der følger med. Det ville jo heller ikke være rart for officererne, om der kom noget ud om de virkelige forhold på stationen. Ifølge planerne skal Finansudvalget inspicere Hospitalet, Banjerne og Spisesalen. Måske skal de også prøve at smage på maden, men det bliver garanteret ikke den mad, vi får til daglig, og da der ingen basser vil være til stede, er der ingen, som kan fortælle journalisterne, at det er en ganske anden kost end den, vi normalt får. For øvrigt er de formodentlig ligeglade. Der er jo ingen fra den regerings tro presse eller fra Venstre eller Konservative,

Total solformørkelse.

Kartofler uegnede til menneskeføde.

Onsdag, den 30. Så oprandt dagen for solformørkelsen, men desværre forhindrede et højtliggende skylag os i at se solen, og fotografering blev der ikke tale om. Klokken 0840 var formørkelsen total og alt blev mørkt, mørkere end nætterne er i øjeblikket. Det eneste lys, der var at se, var en svag lysning i sydvest-vest og stationens elektriske lys. Jeg forsøgte mig alligevel med en enkelt optagelse. Temperaturforandringen var mærkbar, et fald på fem grader, fuglene holdt op med at fløjte, og selv myggene indstillede for en kort tid deres morderiske virksomhed. Det var en stor oplevelse, men desværre ikke så stor som den ville have været i klart vejr.

Til middag fik vi igen de forbaskede kartofler, hvilket vakte stor forbitrelse. 3 mand fyldte en bakke med kartofler fra spanen og gik ned til Kребsefar og præsenterede dem for ham, og han gav dem straks prædikatet uspiselige og lovede at tage sig af sagen.

”Umanak” kom herover fra Ivigtut klokken 1330, og klokken 14 var der parade for Finansudvalget. Hele ”banden”

ankom på stationens samlede rullende materiel efter at have været på en rundtur i lejren. Sammen med Admiralen skridtede formanden for udvalget Viggo Kampmann fronten af, hvorefter Kampmann sagde et par ord til os. Han var en ynke at se på, plakاتفuld som han var, stod han og svajede og vrøvlede. Det var den rene jammer med ham, og bedre blev der ikke ved, at vi stod ude i en silende regn. Bortset fra et mindretal bestående blandt andet af Thorkild Livrem, Helga Petersen og Augo Lynge lignede resten af forsamlingen nærmest en flok dårligt stillede husmandsfamilier, og det hjalp ikke på vores respekt for dem, at den overvejende del af dem var plørefulde. Efter paraden inspiceredes hospitalet, banjerne og kabyssen.

Hønefuld Viggo Kampmann holder ”tale” for besætningen.

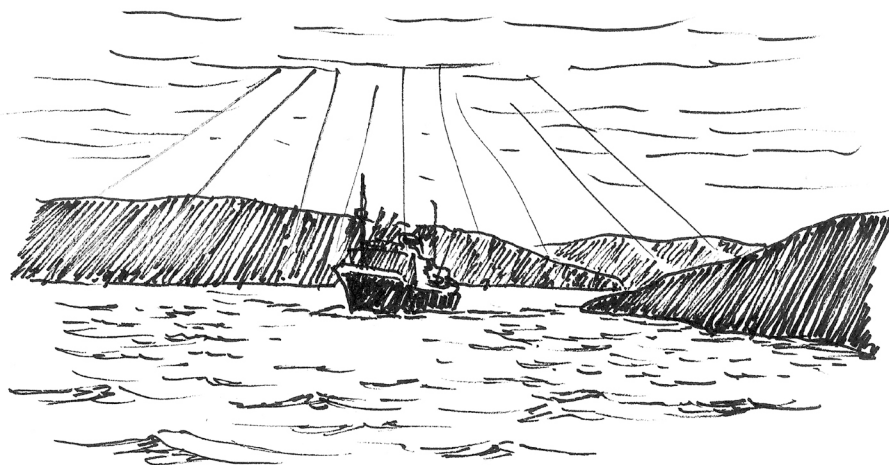
Der var alligevel nogle få værnepligtige rundt omkring, og et sted spurgte et udvalgsmedlem, hvordan kosten var og fik svaret: Under al kritik! Ovre i kabyssen spurgte en kvindelig journalist om det kød, der i dagens anledning var hentet ovre i officersmessen og stillet frem i vores kabys, ikke bare var stillet frem for deres skyld. Dette bekræftede kabysgasten og tilføjede, at det lige var hentet i officersmessen og at han tvivlede på, om nogen menig fik noget af det. Officererne var rasende over, at det kom ud, og bedre blev det ikke af at gæsten opfordrede journalisterne til at kigge på kartoflerne, der var blevet gemt af vejen omme bagved kølehuset før de ankom.

Under mønstringen skete der noget oplivende. Blandt Juliskolen var der en Svendborgenser, som gerne ville give sig ud for at være mere end han netop var, og derfor stak han os den ene løgn efter den anden. Han løj så tykt og modsagde sig selv så ofte, at vi udmærket var klar over det. Ifølge hans udsagn var hans Far Svendborgs største entreprenør. Nu ville skæbnen imidlertid at et af udvalgsmedlemmerne kom fra Svendborg, og han ville gerne hilse på en fra hjembyen, men mærkeligt nok kendte han overhovedet ikke pralhalsens Far, selvom denne skulle være byens

største entreprenør. ”Svendborg” blev tyk og rød i hovedet over denne officielle afsløring af ham bare 4 timer før han skulle hjem. Formodentlig fik han ved denne lejlighed en lærestreg.

Men bortset herfra syntes jeg, det er spild af skatteydernes penge at sende et Finansudvalg på 50 medlemmer på ferie i Grønland, flyve dem op og hjem og sejle dem op og ned langs kysten i ”Umanak”. Jeg tror ikke mere end højst 12 af deltagerne på denne tur betragtede den som andet end lige en ferie. Ved aftenstide sejlede ”Umanak” hele banden ind til Isblinken og ved 21 tiden kom den tilbage. Her gik jeg glip af alle tiders billede, for solen brød igennem skyerne, kastede strålebundter ned i vandet, der reflekterede lyset, og lige midt i dette motiv kom ”Umanak” sejlede, og så havde jeg glemt at tage apparatet med ned på havnen. Ih, hvor jeg ærgrede mig.

En time tidligere havde vi taget afsked med Juliskolen. De skulle sejle 16 timer på dækket af de to kuttere ned til Narsarsuak, hvorfra flyveren går tilbage til Danmark. De skal sejle 16 timer til havs på dækket af kutterne, selvom ”Umanak” afgik kun 3 timer senere samme vej til Narsak, hvorfra der er under tre timers sejlads ind til Basen, men man ønskede dem ikke ombord i ”Umanak”.

”Umanak” returnerer fra Isblinken.

Juli.

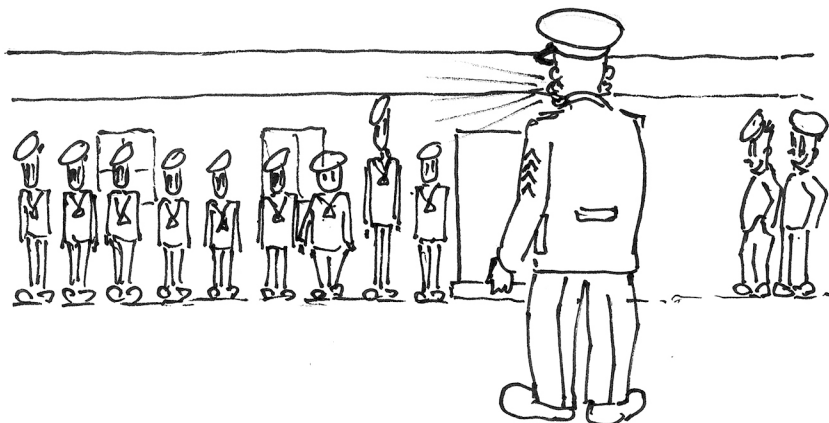
Torsdag, den 1. I nat anløb Disko Ivigtut, og hele dagen ventede vi utålmodigt på, at en båd skulle hente posten til os, men først ved udskejning var posten hentet, og vi fik den lige efter skytrullen. Postmanden er syg og indlagt for tiden, så jobbet blev overladt Henning, der nu er stationsskriver. Om natten havde jeg fem timers vagt og derfor rigelig lejlighed til at nyde de dejlige breve, fotos og pakker. De mange timer nattevagt skyldes manglen på mandskab, indtil det ny hold ankommer. Og tro det eller lad være, men der kom også flyver med post, uden at den dog medbragte noget til mig. Flyveren skulle afhente 3 korporaler og den basse, der ikke kom hjem med sit eget hold. Disse fire bliver fløjet til NAB og fortsætter hjem med Umanak. Korporalerne skulle ikke

Disko.

have været hjem, da der ingen afløsning kommer for dem, men de havde lavet så meget ballade, at de var uønskede på stationen. Som jeg tidligere har skrevet havde flyveren, der fløj Juliskolen hjem, kun plads til 50 mand, og da holdet var på 51, blev en mand her frivilligt til han kunne komme hjem med skib mod at modtage 15 kroner fra hver af de andre. På det tidspunkt anede han ikke, at der blev mulighed for at komme hjem så hurtigt, men nu er han altså på vej, og om 10 dage er han hjemme med ekstra 750 kroner på lommen. Klagen til Krebs over den elendige kost har åbenbart hjulpet, for i dag stod der skinke og grønærter på programmet, lækkert.

Fredag, den 2. Det var en drøj lang nattevagt, og så skulle vi op en time før normalt, fordi der er lossemik. "Maskinen" slap for at deltage, da der kun var 50 tons med til os. Dagen sled sig langsomt hen, men til udskejning kom de ny basser, og så blev der liv på stationen. Efter aftenskaftningen, hvor vi for øvrigt fik 2 spejlæg hver, (de første spejlæg i de 6 måneder, den ny kabysfenrik har været her), lavede vi sjov med de ny basser, akkurat som det var sket med os ved vores ankomst. Jumbo spillede rollen som fenrik, og Jeppe var oversergent. De to modtog de ny med en brandtale, skældte og smældede, bandede og regerede, så de ny, der kom lige fra træningslejren var visse på, at de var endt lige i helvede.

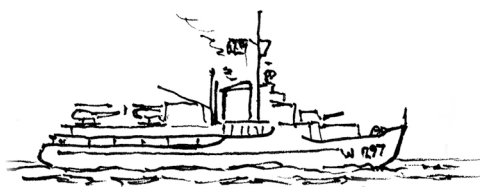
Jeppe og jumbo gasser de ny basser.

Ved 20 tiden kaldte Jumbo dem udenfor til mønstring, og efter at have kommanderet dem til at træde an på to geledder, sagde han. Ja, så vil jeg bare lige sige til jer ny basser, at vi har gasset jer noget så eftertrykkeligt, hvorpå han under stor jubel fra alle os gamle, der stod rundt omkring og lurede, afslørede sig selv som almindelig oldbasse. Denne modtagelse rystede de ny rigtigt ind i vores lille samfund, og bagefter var der vist ingen, der tog denne lille harmløse spøg ilde op. Som afslutning på dagen gik Henning, Jumbo og jeg ned i klubben, hvor vi fik os en sodavand.

Lørdag, den 3. Det regnede hele dagen, hvorfor paraden aflystes. Jeg havde mulighed for at komme med Splash til Arsuk, men i det elendige vejr tiltrak en sådan tur mig ikke. Om aftenen var der igen nogle hensynsløse drukkenbolte, der med deres skrigen og skrålen holdt os andre vågne til klokken 01. Det bliver sidste gang, de laver det nummer uden at jeg blander mig i det!

Søndag, den 4. Jeg havde vagtbytning med en, der var på tur, og tiden udenfor vagten brugte jeg til fremstilling af min modelsejlbåd. Det regnede hele dagen, så ingen følte sig fristet til at gå udenfor, og skulle regnen endelig høre op, ville myggene nok berøve os den sidste trang til at opholde os i det fri.

Mandag, den 5. Igen isbryderbesøg, denne gang Eastwind, et søsterskib til Westwind. Fra i

US Coast Guards Eastwind.

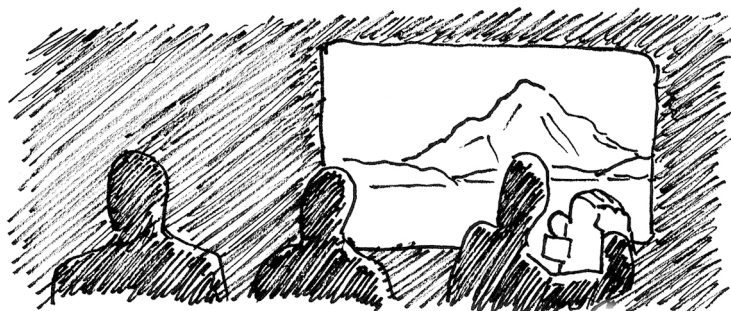
morges klokken 8 til den endelig ankom klokken 17 travede skansevagten rundt i paradetøj uden at foretage sig noget fornuftigt. Vi får ikke den samme fornøjelse af dette besøg, som vi havde det med Westwind, da den kun skal ligge her i 9 timer. Sådan var planerne, men da det kom til stykket, var den her kun i 5 timer, og det var medens jeg havde førstevagten, så jeg fik ingen glæde af den. Filmaftenen blev sløjft af mangel på film, men klokken 23 var der post fra NAB, ankommet med Tikerak, og al surhed var straks som blæst væk.

Tirsdag, den 6. Over middag sejlede jeg med Splash til Arsuk for at hente Krebs. Chefen var skipper, og jeg var kun med, fordi jeg arbejdede ombord. Turen varede 4½ time, for vi skulle bare hente Krebs og lå derfor kun 5 minutter i Arsuk. Det kunstneriske udbytte af turen var

derfor ringe, og heller ikke sejlturen fik vi ret meget ud af. Vejret var så koldt, at selv myggene holdt sig passive dagen lang.

Onsdag, den 7. I dag gav Jørgensen mig en ordentlig opsang og påstod, at jeg intet havde lavet i den sidste måned, hvilket dog ikke passede helt. Jeg blev rasende over den salut og gav ham årsagen lige i hovedet, fortalte at min arbejdsglæde var væk efter at have fået så mange falske løfter og især, at jeg hverken kunne få de nødvendige materialer eller måleinstrumenter til mit arbejde. Den tyggede han så på, og om eftermiddagen var han straks mere vennesæl. Selvfølgelig var det dumt af mig at sige min mening lige ud, men for hans vedkommende er min tålmodighed altså opbrugt, så nu får han det glatte lag, og så må jeg tage følgerne. Grunden til hans surhed er, at chefen flere gange har givet ham en overhaling, fordi han melder bådene klar, uden at det er tilfældet. Nå, skidt med ham den dumme gås.

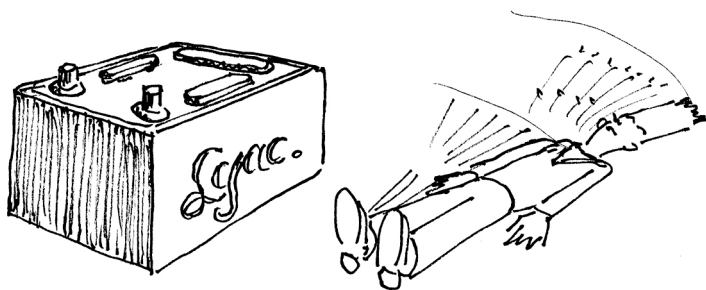
Torsdag, den 8. Strålende solskin, men samtidig er myggene kommet igen i endnu større mængder. Det er en lidelse at opholde sig udendørs. Heller ikke til aften fik vi film. Da stationen ikke ville skaffe os underholdning, lavede vi selv en forestilling. Alle, der havde farvebilleder viste dem frem, og på den måde slog vi et par timer ihjel.

I mangel af film vises lysbilleder.

Fredag, den 9. Disko medbragte ny

akkumulatorer til mig. Da der hverken findes kataloger eller brochurer, man kan studere inden bestillingen, havde jeg bestilt akkumulatorer på 240 amperetimer. Inden jeg kom ind i flåden, var den eneste akkumulator, jeg kendte til, den 6 volts 60 amperetimers, der sad i Fars bil. Dem vi benyttede i bådene var imidlertid 12 volt lastbilakkumulatorer, og da de volumenmæssigt var ca. 4 gange så store, skønnede jeg deres kapacitet til 240 amperetimer, uden at tænke nærmere over forskellen i spænding.

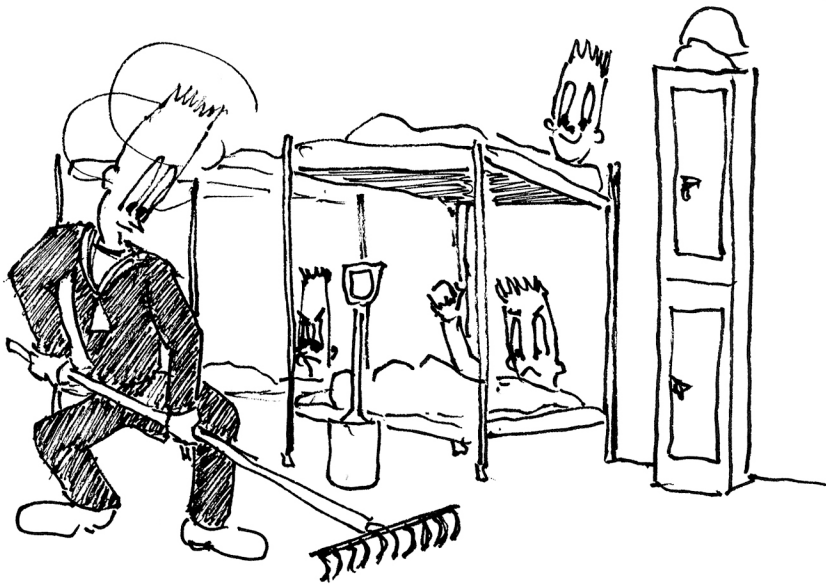

Ny akkumulatorer.

Førstemester bestilte 240 Ah. hos Lyac, der flere gange forespurgte ham, om det virkelig kunne være rigtigt, og mester svarede, at når hans elektriker havde bedt om den størrelse, var det rigtigt. Lyac havde aldrig før lavet så store batterier, men de gik i gang med produktionen, og denne helt specielle produktion var årsagen til at det varede så længe, før vi fik dem. Alt det var foregået bag kulisserne, uden at jeg var informeret herom. I dag, da jeg for første gang skulle bruge en, fandt jeg ud af, hvor store de i virkeligheden er. Sikken nogle moppedrenge og hvilket slæb med at få dem installeret i Splash's maskinrum, men i guder hvor var de effektive.

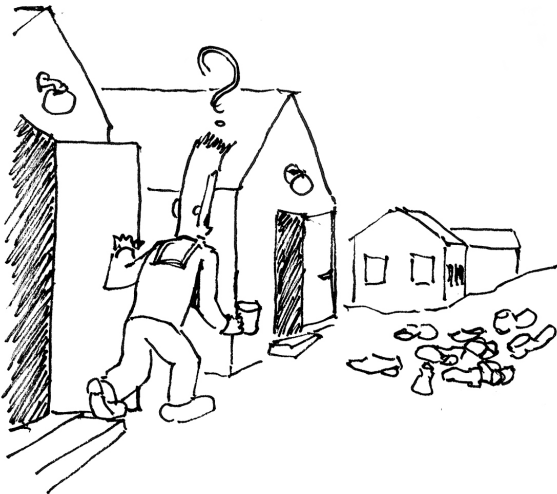
Om aftenen deltog jeg for sidste gang i et møde i fritidsudvalget, hvorefter det ny udvalg officielt skulle overtage arbejdet. Den gamle formand redegjorde for det hidtidige arbejde, og straks efter startede en voldsom diskussion om reparation af badminton ketcherne, et emne, der slet ikke var på dagsordenen. Det ærgrede mig med det tidsspilde den diskussion medførte, for jeg havde en aftale med Henning og kunne derfor kun afse ½ time til mødet. For at gennemtvinge en hurtig

afslutning på mødet, henstillede jeg meget kraftigt til det ny udvalg om at holde sig til sagen, og det hjalp sørme, så jeg kunne vende tilbage til min anden aftale.

Næppe helt ædru.

var der igen en, der havde fået en tår for meget. Han ville absolut rive trægulvet på banjen og vaklede drivende våd rundt med en rive og en spade. Om han selv havde taget brusebad med tøjet på, eller de andre sørgede for det, aner jeg ikke, men han så kostelig ud.

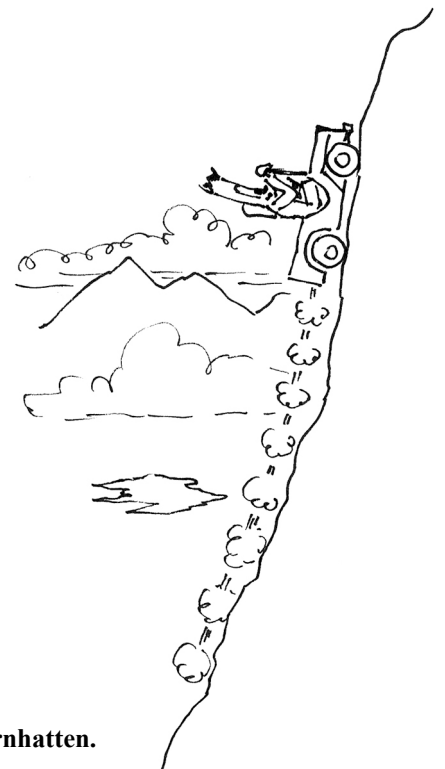

Konstablernes fuldemik, dagen derpå.

gennemfører en flyvning i sådant et vejr. Skyerne hang under krakemuttoppene, og Catalinaen kom ind under skyerne, helt nede ved vandet. Viceadmiralen viste sig heller ikke i dag. Båden, han kommer med, har haft vanskeligheder med storisen

Lørdag, den 10. 7 måneder i Grønnedal. Øverste chef for søværnet, Admiral Vedel forventes at ankomme i denne weekend, hvorfor alle ture er aflyst. Vedel kommer for at inspicere stationen og skal derpå med Teisten en tur over på østkysten. Opklaringen fra Torsdag blev kun af kortere varighed, for i dag er alt igen gråt i gråt. Henning og jeg spillede bordtennis om eftermiddagen, og om aftenen gik "Pateren" og jeg en lille tur, før vi mødtes med Henning i klubben. Da jeg kom tilbage til maskinbanjen klokken 23,

Søndag, den 11. Det var ikke alene på maskinbanjen, der var fuldemik i går aftes. Udenfor konstabelbanjen lå en ordentlig dyngne støvler, da jeg passerede banjen på vej til morgenskafninge n. Om formiddagen arbejde jeg videre på modelbåden og eftermiddagen gik med vagt. Til middag kom Catalinaen fra NAB. Man må tage hatten af for de flyvere, der

I Jeep til Jernhatten.

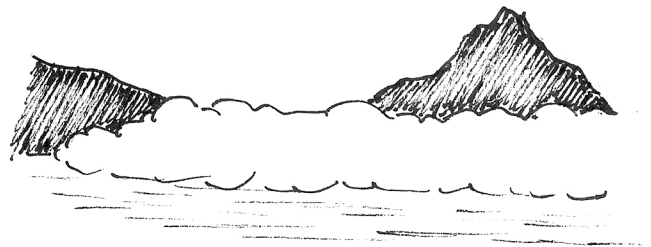

Pakker hjemmefra!

Mandag, den 12. Klokken ti blev der pebet udskejning, og alle fik besked om at klæde om i paradetøj og rengøre banjerne, men klokken 12 var der stadig ingen Vedel, ikke før klokken 14 ankom han omsider. 1600 stillede vi til parade og fik lov til at stå og glo i en halv time, inden han indfandt sig i selskab med Kjølens. Vedel kom med noget af det sædvanlige snak og inspicerede stationen, hvorefter vi kunne holde fri. Båden Vedel ankom med var Fyr- og Vagervæsenets nyeste båd Faros. Den havde også post med til os, og bare en halv time senere fik vi mere post, denne gang fra Disko, der medbragte posten fra en S-båd oppe nordfra. I alt modtog jeg 4 pakker, i sandhed en indbringende dag. Om aftenen vistes en ligegyldig indianerfilm, som ikke gjorde så meget indtryk på mig, at jeg kan huske titlen.

Tirsdag, den 13. Dagen forløb uden særlige begivenheder, men om aftenen inviterede en civil radiomand mig på en køretur op i krakemutterne, og jeg tog med tak imod tilbuddet. Turen gik ind i Grønnedalen og op på toppen af en af krakemutterne, hvor en ny radiosender skal prøveopstilles. Sikken en køretur. Første etape gik glat via en ryddet vej med et udseende som en pløjemark, og anden og sidste del med noget mere besvær og i første terrængear. Utroligt, hvad en Jeep kan klare. I denne stenørken følte det næsten som var man deltager i en ekspedition til Centralasien. Jo højere, vi kom op, des smukkere blev landskabet. Jeg fotograferede en del, blandt andet nogle gule valmuer. Denne køretur var en oplevelse for mig, for den førte mig til steder, hvor jeg endnu ikke havde været. Men i guder, hvor var myggene slemme, og så var der mindst fem gange så mange deroppe som nede omkring stationen. I går faldt den første sne på "Cognacen".

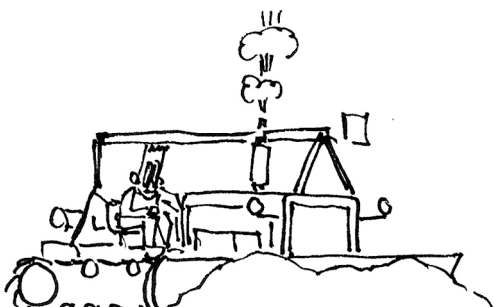
Onsdag, den 14. På vejen til vagten i morges klokken 3 lå der et tykt hvidt skydække over fjorden hvor igennem krakemutterne stak op, et mærkeligt men skønt syn. Forleden dag sov Jumbo på sin vagt, og til stor sorg for os alle, ikke mindst næstbejdsen, blev han indberettet. Selvom Jumbo hele tiden driller næstbejdsen, synes denne vist godt om ham. Jumbo har vist fået for lidt søvn siden han overtog fotoshoppen, og nu hævner det sig. Ved afhøringen sagde han sin mening rent ud om forholdene, og på de fleste punkter fik han medhold af befalingsmændene, men det fritager ham ikke for straf. Vi håber alle på en mild dom.

Lave skyer over Arsukfjorden.

Efter udskejning var jeg nede hos Adjudanten med brudebilledet. Både han og hans kone var meget begejstrede for billedet og syntes, det var det bedste, de havde set (hvad andre nu også siger), og de ville absolut betale mig for det, men det fik de altså ikke lov til. Senere holdt

Henning og jeg te-mik sammen med 3 maskinister, hvoraf de to skal til Thule med Skarven i morgen tidlig.

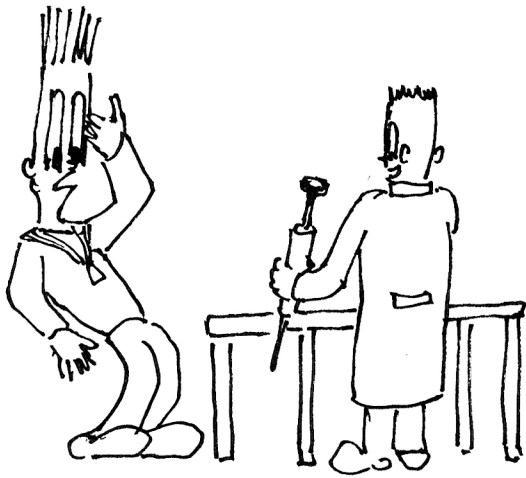

Jumbo baner vejen.

Torsdag, den 15. I dag kom buldozeren igen i arbejde efter at have stået stille i 4 måneder. Jeg ved ikke, hvordan Jumbo har grejet det,

men han sad altså på buldozeren, og han er i øvrigt den eneste, der kan køre den for tiden. Måske er det årsagen? Hans første opgave var at jævne indkørslen til mit værksted, så vi kan køre lige ind til det med bilen. Førhen måtte vi bære de tunge akkumulatører de 30 – 40 meter ind til værkstedet. Om aftenen vistest den sjoveste film, der til dato er vist her på stationen, en film med Danny Kay med titlen, ”Knock on Wood”.

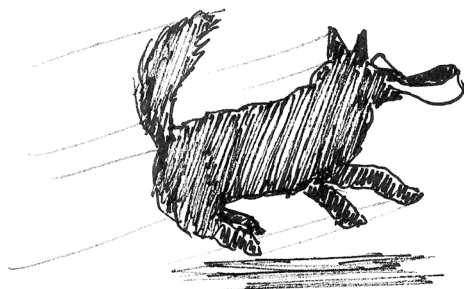
Fredag, den 16. Jeg var så uheldig at prikke hul på betrækket på pegefingern i går morges, og om aftenen var fingeren meget øm. Den smertede så meget, at jeg ikke fik sovet i nat, og her til morgen gik jeg over til Knebsefar og præsenterede ham for den. Han kiggede lidt på fingeren, trykkede på den og lagde en forbindelse på, hvorpå han gav mig en ordentlig sprøjte penicillin. Vi skulle ellers have parade for admiral Vedel, da han afsejlede, men det slap jeg for. Alle de andre var stillet op til paraden, da jeg kom tilbage fra hospitalet, og jeg kunne nyde en ekstra time i køjen, medens de andre stod stavlet op nede på kajen og blev ædt langsomt op af myggene.

Probat middel mod bullen finger.

Grundet den dårlige hånd kunne jeg ikke arbejde og nød derfor livet hele dagen. Om aftenen var jeg i klubben sammen med Mosquito Carl, maskinisten fra køjen ved siden af min. Nu da jeg skriver om Svend Carl, som han hedder i virkeligheden, kommer jeg i tanker om flere mærkelige øgenavne som Bror Slosk (en ny maskinmester), Martini (elektriker), 1½ Volts trikeren (endnu en elektriker), Fodboldmorderen, Slim Fax, Mølkuglen Dandy (en altid tyggegummi gumlende oversergent), Vaskebjørnen (arbejdede i vaskeriet indtil han farvede Admiralsens hvide gallaskorter lyserøde ved at vaske dem sammen med noget kulørt tøj), Flådens største tøsedreng (skipperen på Mågen), Krølle, Atomdrengen og Vitalius. Sidstnævnte er mig, opkaldt efter reklamefiguren for Ota solgryn, Vitalius Sørensen, (Helge Kjærulf Smidt).

Baggrunden for at jeg har pådraget mig dette øgenavn er, at jeg modtog en pakke hjemmefra med nogle flasker Ribena solbærsaft. Disse flasker var omhyggeligt pakket ind i Cognac emballage, og da jeg åbnede pakken og fremdrog, hvad mine kammerater troede var Cognac, var banjen omgående som blæst for i næste øjeblik at være proppet med de samme basser, nu alle stående savlende omkring min køje med deres krus i hånden. Deres ansigtsudtryk var et syn for guder, da jeg åbenbarede det virkelige indhold og bød alle på et glas Ribena. Lige siden har navnet Vitalius klæbet til mig. Oversergenten Mølkuglen er alt andet end afholdt, og til aften sendte dæksbanjen ham en plade i Grønnedal radios ønskekoncert, ”Vi to vil altid være venner”. Under filmforevisningen i går aftes kom en oversergent og efterlyste en gæst, der dog ikke var til stede, og fra mørket lød en stemme, at vedkommende sikkert var slidt op i vask.

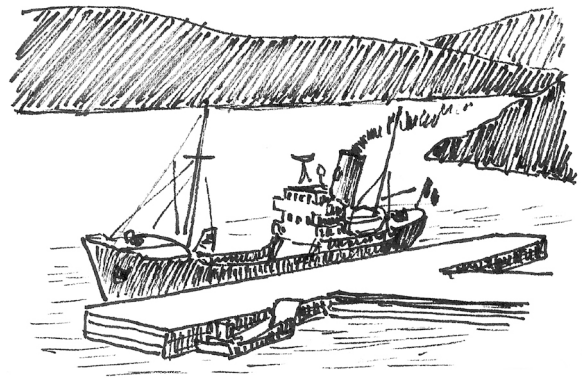
Lørdag, den 17. For at bøde lidt på sidste weekends forbud mod at tage på tur var Lørdagen en hel fridag. Mit humør var imidlertid langt nede, fordi en af de infame køtere, ”Buldozeren”, i nattens løb har været inde på banjen og snuppet mine dejlige sælskindstøfler og bidt dem i stykker. Hundene er udmærket klar over, at de ikke må komme på banjerne, men på grund af varmen stod dørene åbne hele natten, og køterne havde

Buldozeren, den satans køter!

fjernet diverse sko og sokker i nattens løb. Den arme hund, hvis den nogensinde bliver alene med mig! Og så er de lede sataner udmærket klar over, at de har været på afveje, for de styrter af sted så snart de ser et menneske. Buldozeren fik dette navn, fordi den som hvalp var så lille, at den ikke kunne gå i nysneen og derfor skubbede en pude af sne foran sig.

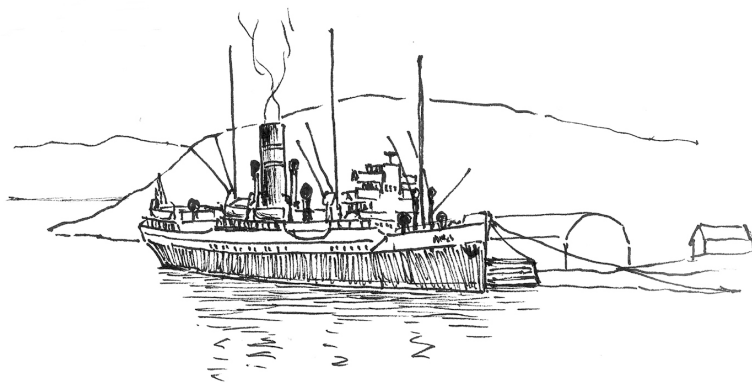
Krebs havde arrangeret en tur ind til Isblinken, men af gode grunde kunne jeg ikke deltage. Deltagerne skulle trave og klatre over Krakemutterne ind til isen, og så ville de blive hentet derinde af en landgangsbåd. Krebsefar sørgede for, at den emsige løjtnant kom på et hold med fem maskinister. Hele vinteren igennem havde disse ved enhver mulig lejlighed været på weekendture bare udstyret med soveposer, og de havde sovet i sneen, nogle barske drenge. Og de sparede ikke den ildesete løjtnant, som de nærmest bar de sidste fem kilometer ned til båden. Efter den tur var der ikke behov for yderligere fysisk træning af stationens besætning.

Min finger havde det meget bedre i dag, helt uden smerter. Jeg var på hospitalet for at få bindet skiftet, men jeg måtte vente, da Tandbejdsen, Krebsefars stedfortræder, var nede ombord i en fransk fisketrawler for at forbinde en mand med en lang flænge i benet. Det var en stor trawler, ca. 1200 tons, med en besætning på 40 mand. Vi fik ikke lov til at gå helt ned på havnen, men det lykkedes mig alligevel at tage nogle billeder. Trawleren skulle først have været her Mandag for at bunkre olie, men på grund af den sårede mand kom den ind to dage tidligere. Polaroil bruger tilsyneladende basens oliedepot, for vi har næsten konstant en mand fra Færingehavn gående her, og efter hvad jeg har forstået, skulle der i den nærmeste tid komme en del trawlere ind for at bunkre her.

Den franske trawler Penguin I i havnen.

Over middag måtte jeg ned til pumpehuset for at starte pumperne op. Vores elv giver nemlig ikke vand nok til at den kan følge med aftapningen til skibet. Hen under aften gik trawleren ud til bøjen, fordi vi venter den chartrede engelske båd Alca hertil i nat. Også den skal have vand. Alca er på vej til Thule med 126 civilarbejdere, der skal bygge en ny boplads til Thule beboerne til erstatning for den, amerikanerne vil have fjernet. Henning og jeg var en kort tur i klubben, før vi sluttede dagen i radiatorummet, hvor han spillede mine ønskeplader for mig på grammofonen.

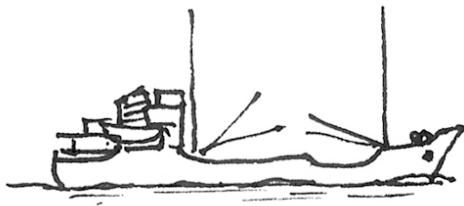

Alca fra Liverpool bunkrer olie i havnen.

Søndag, den 18. Da vi kom på benene i morges lå Alca fra Liverpool i havnen, en rigtig gammeldags kulfyret damper på 6000 tons med 3 høje master og en stor skorsten. Iført myggenet trodsede jeg mygge- og flueplagen og gik ud for at fotografere, og jeg kunne vende tilbage med billeder samt nogle enorme myggestik. Akkumulatorsyren har ædt huller i min busseronne, og de blodtørstige sataner kan lige finde hullerne. Carl og jeg travede en tur om aftenen og sluttede dagen med bingospil, hvor jeg traditionen tro intet vandt.

Myggeplage!

Elin S.

Mandag, den 19. Nu er der hele 4 skibe i fjorden. I går aftes kom Elin S til Ivigtut, hvor Else Nielsen ligger i forvejen. S-båden havde post med til os, og klokken 0030 fik jeg stukket et par breve i hånden, som jeg studerede på nattevagten. På min aftenur kunne jeg kun se Elin S i Ivigtut, de andre skibe var sejlet i løbet af dagen.

Tirsdag, den 20. En besynderlig himmel, da jeg gik fra vagt i nat. I nordvest var skyerne lyserøde med mørke huller, medens månen stod i sydøst og lavede himlen lige modsat med mørke skyer og lyse huller imellem. Det var næsten som at se en positiv film til den ene side og en negativ til den anden. I formiddags reparerede jeg en del af filmapparatet i officersmessen. Da arbejdet var færdigt, hentede Jørgensen mig, og medens vi kørte ned af bakken, kom vi til at tale om der var rundflyvning i dag, siden Catalinaen startede og landede flere gange. Det måtte undersøges, og vi kørte ned til flyrampen. Her stilede Jørgensen lige hen til næstbejdsen og uden at have sagt noget til mig, sagde han til næstbejdsen, at jeg skulle med op, for jeg havde aldrig været med oppe. Har han ikke? Lød det vantro fra Grauballemanden, ja så må han da med op. Jeg må indrømme, at jeg var flov over denne historie, men på den anden side kunne jeg ikke ret godt gå hen og fortælle, at det var løgn, hvad Jørgensen havde sagt. Imidlertid gjorde det ikke så meget, for der var rigelig plads, så meget at

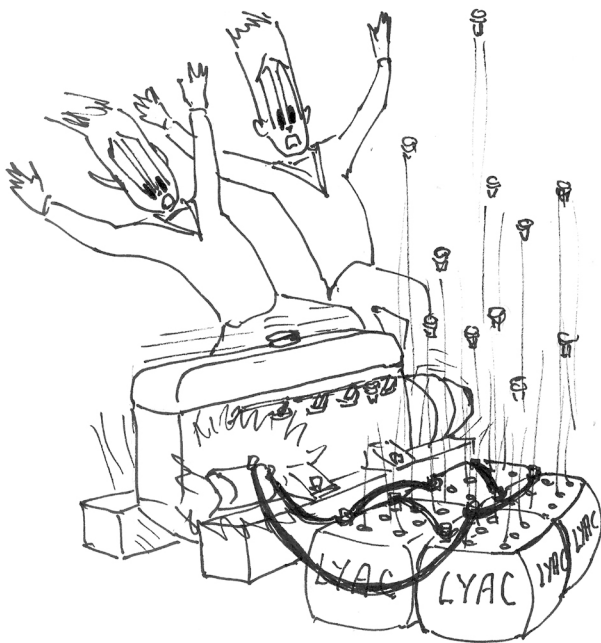

Indsejlingen til Arsukfjorden.

andre to mand, der også havde været oppe før, ligeledes kom med. På denne lidt lumpne måde kom jeg op at flyve endnu engang, og denne tur var meget bedre end den første. Her fik jeg andet og mere ud af det end lige fotografering. Jeg lå helt ude i næsen på maskinen med den fineste udsigt hele tiden. Flyvetiden var meget længere end på min første tur, for i stedet for at flyve til Cognacen og derfra til Isblinken, var vi først inde ved Isblinken og derpå hele vejen ud af fjorden og rundt om Arsuk øen. Vi fløj ganske lavt hen over Fyr og Vagervæsenets Faros, der var for indadgående, og højt op på ydersiden af Arsukøen. Herude så vi en hval på vej ind i fjorden, en ordentlig tamp, så der findes åbenbart en del af dem. Det var første gang, jeg rigtigt så indsejlingen til fjorden og her konstaterede forskellen mellem landskabet derude og det, vi til

daglig ser inde i fjorden. Omkring stationen er krakemutterne blødt afrundede og for en stor del bevokset, medens fjeldene ved indsejlingen er vildt forrevne og næsten uden bevoksning. Udstyret med myggenet gik Svend Carl og jeg en tur om aftenen, og da vi kom tilbage sluttede Henning sig til os ved en kop te på køjekanten.

Onsdag, den 21. Intet at berette bortset fra regn, regn og atter regn, og dog. Jeg blev kaldt ud på autoværkstedet for at starte en nyrenoveret 6 cylindret Gray Marine dieselmotor. Selvom jeg mødte op med en af mine ny kæmpe akkumulatører, ville motoren ikke starte, og mekanikerne hånede mig for mine elendige batterier. Jeg fattede det ikke og hentede endnu et batteri, som jeg parallelførbandt med det første, men intet skete, og drillerierne blev værre. Det skulle være løgn, altså fremskaffede jeg endnu to batterier og tilsluttede dem, således at der nu var 24 volt på den 12 volts starter. Og så skal jeg love for, at der skete noget. Dieselen startede, men startmotoren blev rødglødende, og gasudviklingen i akkumulatørerne så stor, at syrepåfyldningspropperne blev blæst ud, og to af pottappene smeltede, så jeg senere måtte støbe ny. Mekanikerne måbede,

Start af diesel på Auto.

og så gik de til bekendelse og fortalte de mig, at de havde overhalet motoren og isat ny lejer, men da motoren var klar, havde de ikke kunnet tørne den, selv med en stor rørtang på koblingen, fordi lejerne var for stramme.

Torsdag, den 22. Masser af skæg og ballade under udpurringen i morges.

Næstkommanderende truede med repressalier, men endnu har vi ikke mærket nogen. Aftenens film var en rædselsfuld amerikansk, "Monte Carlo Baby" med Audrey Hepburn. Det var den første film, jeg så med hende, og jeg forbavsedes over at hun, der betegnes som en stor skuespillerinde, medvirker i en sådan 3die rangs forestilling.

Fredag, den 23. På grund af inspektion i morgen er klubben lukket i aften, og alt vi havde at tage os til var, at lytte til ønskekoncerten. Det var nu ganske underholdende at høre, hvordan de forskellige driller hinanden i radioen. Maskinmesteren Bror Slosk sendte kollegaen pladen "Take it

easy boy, boy", radioløjtnanten Tulstrup, der er i gang med at installere den ny sender oppe i krakemutterne fik pladen, "I am sitting on top of the World". Jumbo sendte pladen "Willy, den lille giraf" til Søren Sæbeskum (oversergent Willy Sørensen fra vaskeriet) og postmanden sendte stationsmesteren Don Pedro, der er en meget vanskelig herre, pladen "I am so easy to satisfy". Det er mindre pladerne end de små underfundigheder, der er forbundet med titlerne, som er sjove.

Flere MYG!

Lørdag, den 24. Jørgensen havde igen fået en opsang, og det skulle gå ud over os, så han mødte op i et rigtig surt humør og begyndte at beklage sig, men han fik ikke et ben til jorden denne gang. Det han ville brokke sig over, vi ikke havde lavet, var nemlig for længst færdigt, og så gik han igen.

Storvask.

Henning og jeg foretog en ekspedition ind i dalen om eftermiddagen, men der var det næsten uudholdeligt med alle de fluer. Der var gået hul på mit fluenet, og det varede ikke ret lang tid, før der var ligeså mange fluer indenfor som udenfor. Vi blev bogstaveligt drevet tilbage til stationen og brugte resten af dagen med bordtennis og snak samt et besøg i klubben.

Søndag, den 25. Jeg stod på hovedet i storvasken, da postmanden bekendtgjorde, direkte post hjem med flyver og indlevering af breve inden en time. Så måtte storvasken vige til fordel for nogle hurtige hilsener. Over middag tilbragte jeg nogle timer nede på værkstedet med at fuske lidt med mit skib, og da jeg vendte tilbage til banjen, lå der tre breve til mig, som jeg straks styrtede mig over. Hvor er det skønt at høre nyt hjemmefra.

Mandag, den 26. Nu skrider arbejdet med min model båd godt frem. Midt under arbejdet hermed indfandt Jørgensen sig og bad mig kigge på landgangsbåden. Den fejlede ingenting, men til fyraften kom han igen, og denne gang havde han tømt akkumulatorene fuldstændigt under forsøg på at starte motorerne op. Det gav mig nogle timers overarbejde, og det var med nød og næppe at jeg nåede biograf forestillingen med en tredje klasses indianerfilm.

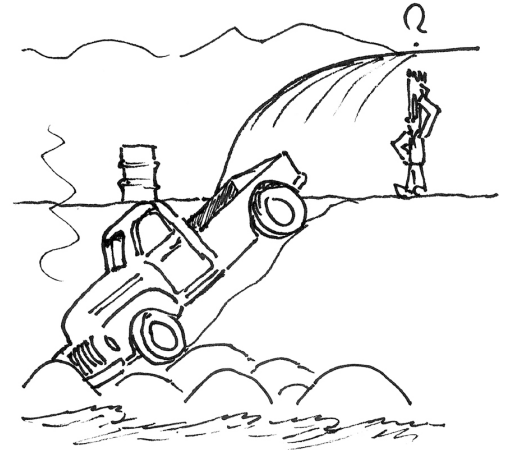

Hos "Hølmeren".

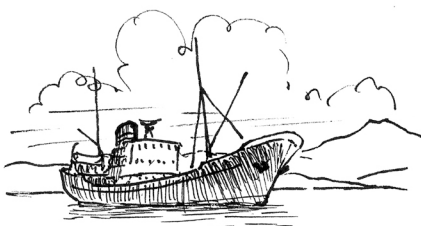
Tirsdag, den 27. Nej, nu må jeg beherske mig for ikke at fortælle Jørgensen, hvilken stor idiot han er. Igen i dag kom han og beklagede sig over noget, der ikke virkede, og så skyldtes den manglende funktion alene hans egen dumhed. Om aftenen tog Carl og jeg en rask beslutning og fulgtes ad ned til "Hølmeren" for at blive klippet. "Hølmeren" er vores bornholmske barber, der taler så bornholmsk, at han er næsten uforståelig for normalt begavede individer.

Onsdag, den 28. I dag er der igen en klovn, der har forsøgt at sende en vogn ned i havnen. Vognen havde ingen fungerende håndbremse, og føreren stoppede ikke motoren og satte den i gear, da han forlod den. Heldigvis

afbødedes faldet til en vis grad ved at bilen hang på chassisrammen inden den gled ned i havnen. Buldozeren fik den hurtigt rykket op, og de eneste skader var en bøjet kofanger og en bulet skærm. Vognen er den samme, nogle fulderikker væltede med nede på NAB, og den er i en ringe forfatning med slidte styrebolte og næsten 300 graders ratslør, og forhjulene danser cancan under kørslen. Det vidste Næstbejdsen udmærket, og han kom farende ned på havnen, fordi han var bange for, at nogen var blevet kvæstet ved ulykken.

Ups!

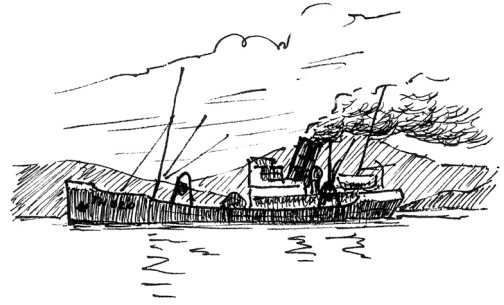
Belle Normandie.

For nogen tid siden udskrev man en konkurrence om den bedste forside til vores lokalavis, men der indkom ingen forslag, og jeg blev opfordret til at tegne en stencil samme aften. Det var meget sjovt at prøve, men hvor er det trættende. Som motiv benyttede jeg en af de franske trawlere Penquin.

Torsdag, den 29. Igen i dag kom der en fransk trawler Belle Normandie hertil, en endnu mere moderne end den første Penquin, men stadig med dampmaskine og oliefyret kedel. Bare en time efter den var afsejlet løb en færøsk trawler ind i havnen. Begge trawlere var fuldt lastede og skulle hjem herfra. Jeg antager, at bådene er på 1200 til 1500 tons med en besætning på mellem 50 og 60 mand. Det er sandelig nogle noget større fiskekuttere end vi er vant til hjemmefra. Også færingen var en damper. Tilsyneladende er dampmaskiner det foretrukne maskineri i trawlere.

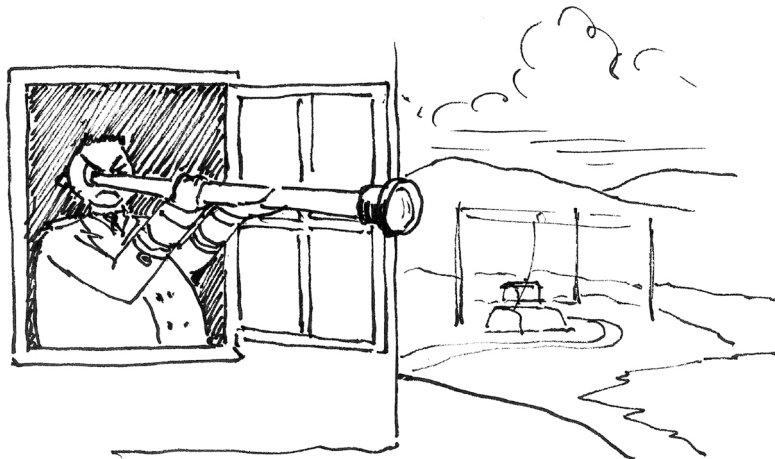
Aftenens film hed ”The long long Trailer”, en film om et ægtepars genvordigheder med deres usandsynligt store campingvogn. Bogen, som her er filmatiseret har været i ”Det bedste” som månedens bog.

Fredag, den 30. En dag uden nogen større begivenheder. Om aftenen lyttede Henning og jeg til ønskekoncerten nede i klubben. Den besynderlige person, vi kalder Vaskebjørnen, sendte næstbejdsen pladen, ”Under den hvide bro”, formodentlig fordi han i de sidste tre måneder har holdt sig beskæftiget med at male broen ud til ”Halv Tolv”, vores radiostation. Han er stadig ikke færdig med arbejdet, selvom dette burde kunne klares på en god uge. I vores avis Dalposten var der en lille notits. Konkurrencen om den månedlige forsides tegning blev vundet af 172, K.S.Sørensen, med en ypperlig tegning af en trawler. Konkurrencen var nemt vundet, da min tegning var den eneste indsendte, og den var tilmed lavet på opfordring af redaktøren.

Kallsevni af Thorshavn.

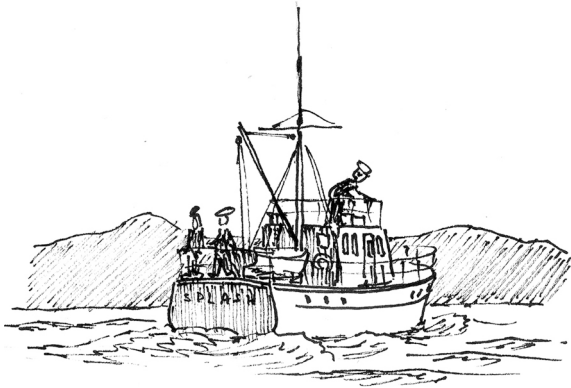
Lørdag, den 31. Efter programmet skulle jeg have rengøring hele formiddagen. Imidlertid kom Pateren og jeg i snak med oversergenten, der havde opsyn med os, og hele formiddagen gik med en diskussion om Søværnet, hvorunder vi to fik ham rigtigt kørt ned. Fra klokken 16 var jeg på vagt, men jeg var dårligt nok begyndt på min bog, da jeg blev hentet ned for at lave Admiralens båd. Her ville motoren ikke starte, årsag totalt afladene batterier. Det tog ikke mange øjeblikke at lokalisere fejlen og få sat batterierne til ladning. Stabschefen havde lånt båden, men nu tog han ud med en anden. Denne episode havde Admiralen fulgt i sin kikkert oppe fra sit hus, og straks fik såvel stationschefen som førstemester en opsang, som naturligvis forplantede sig videre ned i hierarkiet. Fra Stabschefens side havde der ingen problemer været, men Kong Fritz mente åbenbart, at der var årsag til at lave lidt larm.

Overvågning fra højeste sted.

August.

Søndag, den 1. Sommeren er vist ved at være forbi. Ganske vist har vi endnu varme og millioner af myg, men dagene bliver hurtigt kortere, nætterne koldere og de hidtil friske grønne farver er

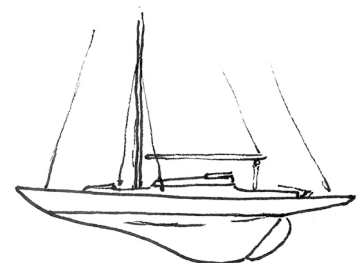

Med Splash til Arsuik.

langsomt blevet afløst af vissengrønne og gule kulører. Omsider lykkedes det mig at komme til Arsuik og også at komme i land. Klokkeren 9 sejlede jeg og en halv snes andre oldbasser til Ivigtut ombord i Splash, hvor et par mand blev sat i land, og Ivigtut lægen kom ombord, hvorpå vi fortsatte til Arsuik. Kребsefar er jo på østkysten sammen med Vedel og Eske Bruun, og Ivigtut lægen afløser ham så længe. Selvfølgelig kunne det gamle udtjente møg i Splash ikke holde, og jeg måtte arbejde på en del af turen over, men omsider anløb vi Arsuik og gik i land der. Ude fra vandet og på afstand så udstedet nydeligt og hyggeligt ud, men på nærmere hold kom skavankerne rigtigt frem. De fleste af husene var meget forfaldne og dårligt

vedligeholdet, og overalt vadede man rundt i gamle konservesdåser, glasskår og rådne fisk, som stank forfærdeligt, og hvor sværme af store spyfluer samledes omkring. Stanken lå overalt og kunne spores langt ude på vandet. Nu har jeg set Arsuik, og der behøver jeg ikke komme mere. Jeg tog en del billeder, og de er i hvert fald uden lugt. Men jeg må hellere lige sige et par ord om, hvad de laver derovre. Fiskeriet er den vigtigste næringsgren. Der var 15 dårlig vedligeholdte bundgarnsjoller fra hvilke grønlanderne fanger torsk. I sæsonen kan en sådan jolle bringe en daglig fangst på 300 kroner ind, og med kun to mand til at dele beløbet, er det slet ikke dårligt. Fisken bliver skåret op i fileter og saltet og sælges af Grønlandske Handel til eksport til Spanien. Under en snak med udstedsbestyreren kom jeg ind på de dårlig vedligeholdte bundgarnsjoller, som Danmark har foræret Grønlanderne, og bestyreren fortalte da, at det er så som så med fiskeriet. Har Grønlanderne haft en god fangst en dag, er der ingen grund for dem til at fiske før pengene er brugt op, og derfor bliver de i havnen indtil det er sket. Er vejret så ikke til fiskeri i de følgende dage, lever de da bare på kredit. Grønlanderne her er ikke andet end en flok uansvarlige legesyge børn. Medens vi var der, lå de bare og sejlede formålsløst rundt i nogle af bundgarnsjollerne med omkring 30 personer i hver. Det er ubegribeligt, at det går godt. Udover fiskeriet er der også en smule fåreavl, og jagt og souvenir fremstilling er de sidste indtægtsmuligheder. Vores besøg varede tre timer, hvilket var tilstrækkeligt til at se Arsuik.

Mandag den 2. For forsidebilledet til Dalposten modtog jeg en belønning i form af et bevis, der giver mig ret til indkøb i kantine for et beløb på kroner 10. Filmen om aftenen, "Den store Caruso" havde sikkert været flot engang, men den version, vi så, var næsten uden lyd, og billederne rystede og hoppede hele tiden, samtidig med at filmen var beskåret alle vegne.

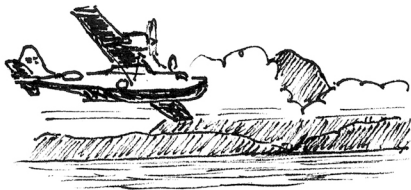
Min Nordiske Krydser.

Tirsdag, den 3. 14 dage mere, og min Nordiske krydser er færdig. Jeg arbejdede på den nede på værkstedet hele aftenen, da Førstemester kom ned for at tilse arbejdet med Admiralens motorbåd. Maskinisten var langt fra færdig, og båden skulle sejle klokken 9 i morgen. For at maskinisten kunne fortsætte arbejdet, riggede jeg lys til og satte akkumulatorene til ladning, hvilket skaffede mig 2 timers overarbejde, så det blev sent, inden jeg kom til køjs.

På førstkommande Søndag ventes Umanak, fregatten Niels Ebbesen og en fransk fregat, L'Aventure hertil, og i ugen efter kommer Disko, en Nielsen og en S-båd hertil, sikken et rod, der bliver.

Onsdag, den 4. I morgen forventes en SAS maskine hjemmefra, så der er travlhed med at forfatte nogle breve hjem til.

Torsdag, den 5. Catalinaen ankom planmæssigt, men det med post hjemmefra blev en lang næse. SAS maskinen var ikke landet i NAB, da Catalinaen startede derfra. Filmen om aftenen

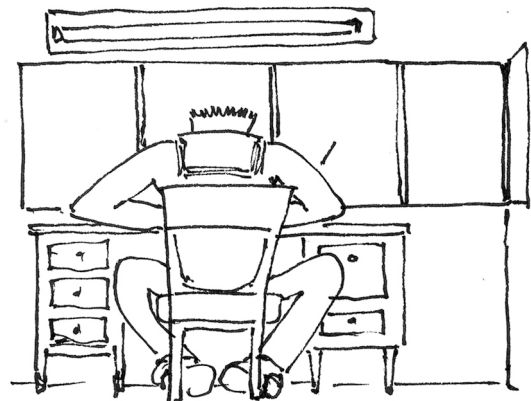

Catalinaen lander.

var vældig god. Titlen var Shark River og handlede om to mands flugt fra myndighederne igennem en enorm sump. Filmen var i farver og optaget i en nationalpark i en af sydstaterne. Der var masser af flotte naturoptagelser med oddere, slanger, vaskebjørne og krokodiller. Til disse optagelser var der sat lidt handling, og resultatet en seværdig film. Blandt andet så man to mand kæmpe med en krokodille med de bare næver. Efterhånden går det udmærket med at forstå amerikansk. Vi er jo tvunget til at høre efter, for der er ingen danske undertekster på filmene

vi låner af amerikanerne.

Fredag, den 6. Det blev nogle korte 14 dage, for i dag lykkedes det endelig at gøre modellen færdig. Jørgensen var oppe på Jernhatten med en dynamo til radiofolkene, så jeg kunne i ro og mag rigge båden til. Nu har jeg det sædvanlige besvær med at finde på et passende navn til den, men jeg tror nok jeg vil opkalde den efter min vanartede "Lillesøster" og kalde den Jeannie. Efter skytrullen var alle kaldt til mønstring for at høre chefen oplæse et telegram fra Forsvarsministeriet. Telegrammet sagde ikke andet end, at Folketinget ville behandle spørgsmålet om tjenestetidsafkortelse, engang i Oktober. Sikke noget idioti at kalde os sammen for at høre noget, vi alligevel ikke får gavn af. Om aftenen tog jeg modellen med op på banjen og præsenterede den, men senere bragte jeg den tilbage i sikkerhed på værkstedet, og endelig havnede jeg i klubben, hvor Henning og jeg delte en dåse ananas.

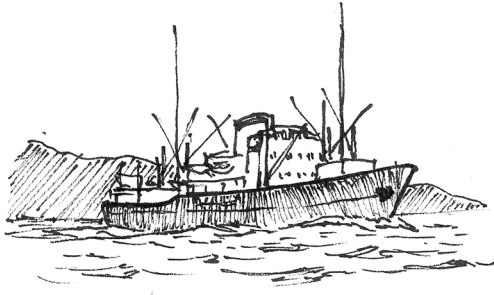

Sørensen ved "arbejdet" på vagten.

Lørdag, den 7. Stor travlhed lige fra om morgenen klokken 5, hvor jeg startede min vagt. Denne forløb med at lave signalflag til Jeannie.

Formiddagen gik med at hænge dem på og lave en sliske og en vogn til stabelafløbningen, så denne kunne blive perfekt. Spåmanden, Carl og jeg besluttede at lave en generalprøve på stabelafløbningen lige over middag

Jeannie kom godt i vandet, men en svær dønning ødelagde forestillingen, og vi vendte vi næsen tilbage mod Kraften, hvor vi skyllede skuffelsen ned med en kop Nescafe i ventetiden på posten fra Umanak. Der kom også flyver i dag, og alle ventede at få en masse post fra SAS maskinen, men den var stadig ikke ankommet til NAB. Først efter aftenskaftningen fik vores brevpost udleveret. Pakkerne får vi næppe før på Mandag, for postmanden er på weekendtur. Pokkers også, der er ikke spor tilbage i skabet, og vi får ingen forstrækning før Onsdag. Men sikke

Umanak med post!

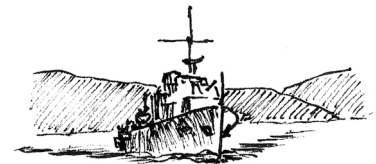
dejlige breve og billeder. Brevene blev læst tre gange, hvorpå jeg satte billederne ind i mit album.

Søndag, den 8. Denne dag klokken halv talje (0930) gled en flagsmykket Jeannie i vandet i det skønneste vejr, blikstille med høj sol. Stabelafløbningen forløb udmærket under behørigt honnør og hurra råb fra de tilstedeværende. Desværre opdagede jeg på vejen tilbage til værkstedet, at skroget begyndte at flække. Den benyttede lim kunne ikke tåle vand. Nu må jeg forsøge at reparere skaderne. Blicher reparationen for omfattende, får Jeannie lov til at forblive heroppe.

Resten af dagen gik med brevskrivning, og da postmanden ved 21 tiden vendte tilbage fra weekendturen, fik vi udleveret vores pakker. Det lykkedes mig at skaffe en vagtafløsning, medens jeg hentede pakkerne, og på resten af vagten smovsede jeg rigtigt, uhm!

Mandag, den 9. blev en dag med begivenheder fra først til sidst. Under morgenmønstringen sejlede Preserver, et skib fra det amerikanske fyr og vagervæsen ind i fjorden for at efterse de to store fortøjningsbøjer, vi har liggende lige nedenfor stationen. En time senere ankom den franske fregat L'Aventure. Hele dagen var der en futen frem og tilbage med både, skansevagt, piben og faldereb. Åbenbart skal denne let komiske forestilling gentages hver gang et fremmed flådefartøj kommer i havn. For mig ligner den skansevagt nogle tegnefilmsoldater, i hvert fald er deres bevægelser de samme.

Hele dagen blev vi beordret til at anvende det hvide huebetræk, en temmelig upraktisk ting, når man arbejder med møgbeskidte motorer, og det har jeg gjort den ganske dag. "Preserver" havde nemlig GLM 1 med ind på slæb. Admiralen var rasende over, at den amerikanske båd kom slæbende med den motorbåd, der

Fregatten L'aventure.

skulle have lodset franskmænd ind, men hvad skulle den stakkels skipper gøre. Hans radio var brudt sammen, kort efter skete det samme med maskinen, og for at gøre ulykken fuldkommen, mistede de deres jolle under den brutale bugsering. Det var dynamoen, der var i stykker, og for at hjælpe skipperen og maskinisten, lavede jeg den hurtigt i stand. Ved 15 tiden var jeg klar med den og sejlede med GLM 1 ud på en eftersøgning af den tabte jolle, således at jeg kunne kontrollere, om alt nu var i orden. Det var ikke tilfældet. Et relæ havde ikke kunne tåle mosten, men her ude på fjorden, kunne jeg ikke gøre noget ved det, så jeg nød bare sejlturen. Mågen havde også været ude at lede efter jollen, men havde ikke fundet den. Det gjorde vi til gengæld efter to timers eftersøgning, og vi nåede lige tilbage til biograftid. Det var en forfærdelig amerikansk propagandafilm om en rekruttskole, men den var fantastisk godt optaget, og hovedpersonen spillede rollen godt. Kun to franskmænd overværede filmen. Samkvem med dem er uhyre vanskeligt på grund af sprogvanskeligheder. Vi taler ikke fransk, og de taler overhovedet ikke andet end deres modersmål. En skam, for det kunne ellers have været sjovt at snakke lidt med dem.

Tirsdag, den 10. 8 måneder i Grønnedal. Admiralen har igen haft kikkerten fremme. Her til morgen fortalte Henning mig, at Admiralen havde spurgt en basse, om det var ham, der havde lavet stabelafløbning nede ved elven. Han var nok fornærmet over ikke at være inviteret med til denne store begivenhed. I øvrigt er jeg bange for at Kong Fritz var ved at få et nyt tilfælde i formiddags, for pludselig viste en færøsk trawler sig på vej til

Færøsk trawler.

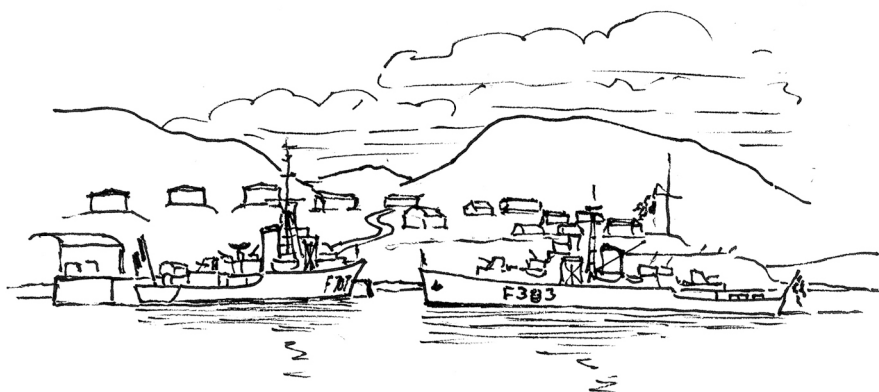
stationen, hvor dens skipper åbenbart troede, at han uanmeldt kunne komme ind og bunkre olie. Men L'Aventure ligger fortsat ved kajen, og om nogle dage afløser Niels Ebbesen den, så det varer nok en tid, før den kan få olie. Igen i dag arbejdede jeg med GLM 1, men nåede ikke at blive færdig. Om aftenen så vi en meget underholdende sørøverfilm "Raiders of the seven Seas". Så længe den franske fregat er her, vises der film hver aften. Filmene låner vi fra Preserver.

Ikke helt professionel klipning.

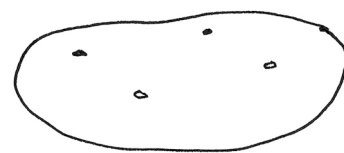
Onsdag, den 11. Til middag var jeg endelig færdig i GLM 1, og over middag skulle jeg med på prøvetur, men denne tur blev der ikke noget af, for det blæste op. I stedet blev jeg budt på kakao ombord. På grund af det franske besøg oppe på stationen sig rigtigt i dag. Klokkeren 14 var der arrangeret en tur rundt i omegnen for franskmændene, klokken 15 havde vi udskejning og en time senere var der fodboldkamp mellem hold fra stationen og fra L'Aventure, en kamp der endte 1 - 1. Før filmen klokken 21 serveredes punch i kabysen. Filmen Salome havde jeg set sammen med Tove i København, så den gad jeg ikke se igen. I stedet gik jeg i gang med at vaske. En mere festlig forestilling end filmen fik vi efter denne, da en af skibstømmerne klippede vores sejlmager. Han havde fået en sidste henstilling om at blive klippet, og da barberen havde fri, ordnede skibstømmeren det til stor fornøjelse for os andre.

Torsdag, den 12. I dag skete der sandelig noget. Niels Ebbesen ankom 1030 under salut og lagde til udenpå L'Aventure, en proces der tog godt 40 minutter og var en ynke at se på. Det tror jeg, jeg kunne have gjort bedre. Preserver lå stadig ved bøjen og næsten på samme tid landede Catalinaen, afleverede posten og startede igen. Fra Niels Ebbesens ankomst og til langt ud på eftermiddagen var der skansevagt på kajen, og fra begge både lød der hele tiden en hyl og piben uden lige. Om aftenen havde jeg vagt og gik derfor glip af filmen "Parisernætter", som vi havde lånt af franskmændene.

Niels Ebbesen ankommer.

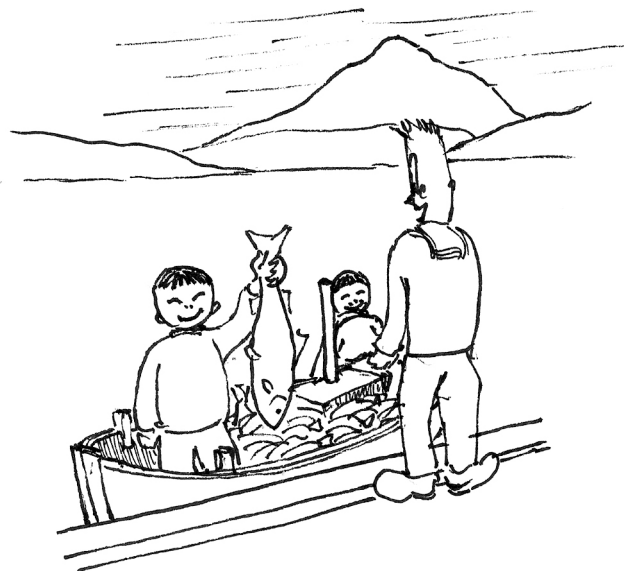
Fredag, den 13. I formiddags sejlede L'Aventure, og så var det besøg forbi. Efter 7 uger med syntetisk kartoffelmos fik vi endelig en rigtig menneskekartoffel i dag. Det var lige ved, at vi havde glemmt, hvordan nogle sådanne så ud, men måltidet i dag måtte betegnes som et festmåltid. Aftenfilmen "Hell Gate" var en

En rigtig menneskekartoffel!

glimrende amerikansk thriller om et justitsmord. Oven på forestillingen snakkede vi med de 48 kadetter fra Niels Ebbesen og hørte om deres sære forestillinger om Grønland. Vi fik dem hurtigt bragt ud af deres vildfarelser. Lidt før midnat observeredes nogle lys ovre under Cocnacen. De burde ikke være der, og en inspektionskutter blev sendt af sted for at undersøge fænomenet. Så snart kutterens dunk, dunk fra udstødningen lød ud over den spejlblanke fjord. Slukkedes lysene. En sandsynlig forklaring på mysteriet kom næste dag.

Lørdag, den 14. Silende regn hele dagen, hvorfor paraden aflystes. I stedet for holdtes mønstring, hvorunder Næstbejdsen opfordrede 10 mand til at melde sig til i deres fritid at hjælpe museumsinspektør Vibæk med at gennemgrave en gammel nordbo ruin bag ved Auto. Hvor mange der meldte sig, aner jeg ikke. Eftermiddagen gik med brevskrivning, og om aftenen så vi en ganske god gyserfilm "Big Heat". Nu var jeg lige ved at glemme, at aftensmåltidet var en rigtig festmiddag, hvor vi svælgede i herlig kogt laks med hollandaise sauce og kartofler til. I morges kom en Arsukfisker hertil med 300 nyfangede Laks, og stationen og Niels Ebbesen købte hele partiet. Formodentlig havde grønlandereren røgtet Admiralens laksegarn om natten, hvilket nok var forklaringen på nattens mystiske lys.

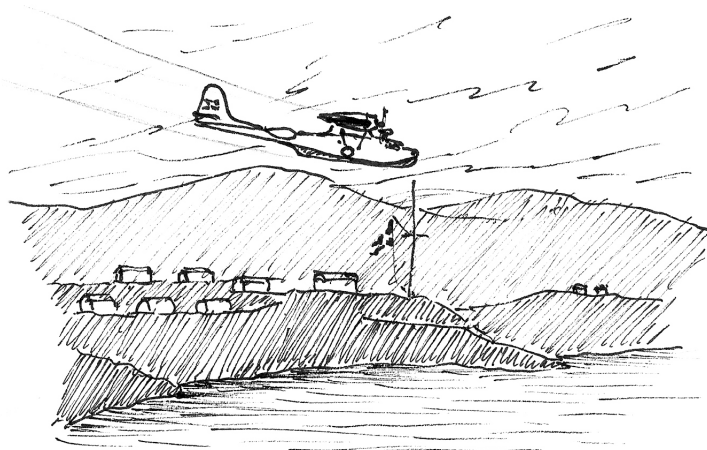

Vil du købe laks?

Søndag, den 15. Stadig silende regn. I dag er det 9 måneder siden vi forlod København. Dagen forløb med vagt og brevskrivning. Hen under aften klarede det endelig lidt op. Denne opklaring benyttede Henning og jeg til at trave en lang tur ind i dalen. Hvor var det pragtfuldt at kunne gå en tur uden at være plaget af myg og fluer. Tilsyneladende er det nu blevet for koldt for disse plageåndere. Biografen viste Bob Hope filmen "Søn af Blegansigt", endelig en film, man kunne grine af.

Mandag, den 16. Pyh ha, nattevagt to nætter i træk og så en time tidligere op her til morgen på grund af lossemik. Niels Ebbesen afgik meget tidligt i morges for at give plads til Disko, der medbragte 70 tons til os. Alt var losset ved 3-tiden, og Disko fortsatte til Ivigtut. En halv time senere gik Preserver til kaj. Om aftenen overværede jeg et interessant foredrag af museumsinspektør Vibæk om nordboerne og de ruiner, de har efterladt heroppe. Desværre begik Næstbejdsen den brøler ved middagsmønstringen at spørge, om der var nogle, der meldte sig frivilligt til at høre foredraget, en tåbelig måde at gribe en sådan sag an på, for på den måde er der ingen, der melder sig. Det var da heller ikke tilfældet, hvorfor han kom med trusler om, at de, der ikke overværede foredraget, heller ikke ville få lejlighed til at se filmen bagefter. Idioti, det er da den sikreste måde på at få folk til at holde sig væk, og mange, der godt ville have hørt foredraget, blev nu væk i bare trods. Der mangler en god portion pædagogik i ledelsen af stationen. Filmen "We are not married" var en noget langtrukket forestilling, dog med enkelte gode scener i.

Tirsdag, den 17. Uha, det var skrappt med endnu en nattevagt. Hvor skal jeg nyde de tre dage jeg har til gode i vagtbytning. Det var en søvngig og arrig Sørensen, der sammen med en maskinist

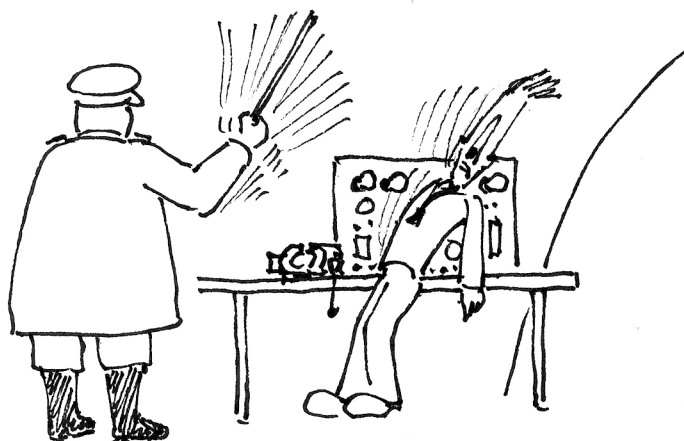
Catalina piloternes farvel til Admiralen.

blev sat til at rense bunden i Splash's maskinrum, men humøret bedrede kendeligt om eftermiddagen, da han skulle op til radiofolkene på Jernhatten for at reparere en dynamo. Turen derop var akkurat lige så rædselsfuld som første gang, og opholdet deroppe var uudholdeligt med alle de fluer. (De er åbenbart ikke slut med de plageånder endnu). Heldigvis var fejlen hurtigt lokaliseret og afhjulpet, så vi kunne køre ned igen. Vejret var strålende med Sol, men der var ikke tid til at standse op og fotografere. Lige omkring udskejning kom Catalinaen på et kort besøg. Ved starten fløj han meget lavt hen over stationen for at "glæde" Admiralen.

Det er nemlig piloternes sidste tur hertil, så nu turde de gøre det, de længe har haft lyst til. Amerikanerne fra Preserver har lånt os en række film til de kommer igen om ti dage, men vi blev snydt for aftenens film fordi den maskinløjtnant, der skulle køre filmen, glemte at møde op. Han var til fuldemik i officersmessen i stedet. Han kan bare vente sig!

Onsdag, den 18. Om morgenen vågnede vi op til en lille sydost, vindstyrke 7 – 8 Beufort, og den holdt sig hele dagen, så ingen følte sig fristet til at arbejde udenfor. Jeg tilbragte hele dagen på hospitalet med at reparere operationsstuens nødbelysning, et møjsommeligt arbejde, som jeg da heller ikke blev færdigt med. I morgen kommer jeg nok næppe til at færdiggøre det, for vi venter en af Nielsen bådene hertil i morgen tidlig med 200 tons last til os. Ved 18 tiden kom Umanak hertil og gik til ankers, fordi der ikke er plads i Ivigtut, hvor Disko ligger. Jørgensen rejste i øvrigt hjem i morges, hvad der ikke gjorde det store indtryk på os i motorbådsshoppen. Han ulejlige sig ikke engang med at komme ned og sige farvel til os. Den ny maskinløjtnant hedder også Jørgensen, efter min mening en kedelig type, men det kan jo godt være, han er god nok under overfladen. Efter kun en uge kan man dårligt bedømme en mand. Aftenens film var en rædselsfuld omgang, "Abbot og Costello meets Captain Kidd". Sent om aftenen ankom Skarven hertil fra Thule, og den medbragte post fra Elin S, der ligger i Frederikshåb.

Torsdag, den 19. Admiralen har rigtigt været på krigsstien i dag. Han entrede Elektrikershoppen, hvor 4 mand arbejdede. 3 af dem rettede sig op, som reglementet foreskriver,

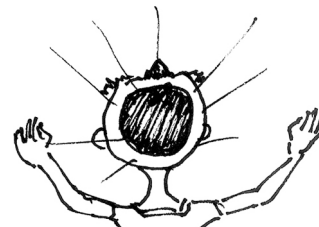

Indlæring i korrekt måde at hilse på.

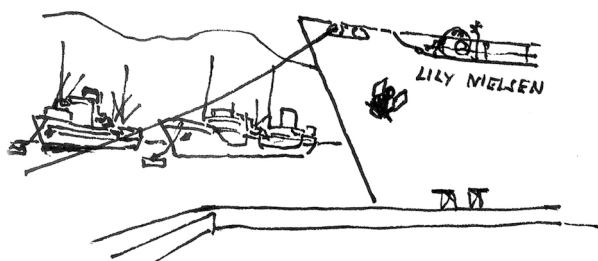
den fjerde gjorde bare honnør (uden hue, og det er en brøler af rang) og fortsatte med sit arbejde, indtil Admiralen med løftet stok og en ordentlig salve fik overbevist ham om, at sådan gjorde man ikke i Flåden. Efter endnu engang at have givet dem en opsang af værste karakter, skred han ud af døren med et: Fortsæt, underforstået med arbejdet. Spåmanden og Kerteminde arbejdede ude på "Halv Tolv", og Carl og jeg måtte tage deres vagter, så vi holdt kaffemik på Kraften

den eftermiddag. Aftenen gik med at lave en forside til Paterens salmer til Høstgudstjenesten på Søndag. Til gudstjenesten er der mødepligt. Det var lige før alle weekendture blev aflyst, men det forpurrede Stabschefen heldigvis. Da tegningen var færdig spillede jeg bordtennis med en af flyverne fra vejrtjenesten, og vi sluttede dagen med filmen Malteser Falkoner, en vag amerikansk gyser.

Fredag, den 20. Aaaahuuuuui! Hvor var jeg søvrig, da vi blev purret klokken 6. Lily Nielsen var ankommet hertil meget tidligt i morges, og nu var der lossemik. Op af formiddagen kom tankeren Beth, Umanak ligger ved bøjen og Disko optager fortsat kajen i Ivigtut. Jeg er lige ved at tro, at posten med Umanak kommer tidligere hjem end den Disko medbringer. Her til aften viste en af oversergenterne nogle af sine småfilm i orlogshjemmet. Det var tydeligt, at det drejede sig om begynderfilm, men sjovt var det at se dem.

Søvning 172.

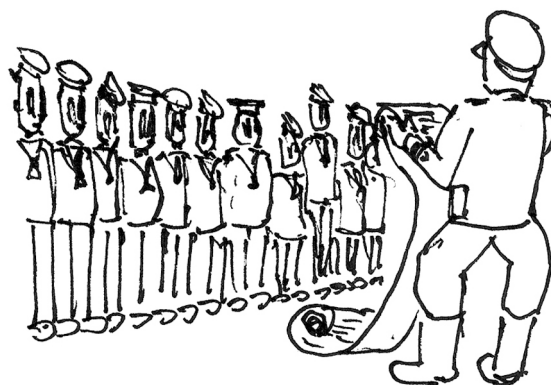

Lossemik med Lily Nielsen.

Lørdag, den 21. Heldigvis ingen Lørdagsparade. Over middag fik jeg travlt med at hjælpe basserne, der skulle på weekendtur med "Drogden", med at skifte batterier i båden. Drogden er bassernes udflugtsbåd, en tidligere lodsbåd, bygget af Peter Rasmussen i Aalborg. Henning, Carl og jeg travede en lang tur ind i dalen om aftenen og kom tilbage til den sædvanlige fuldemic. Der blev ikke ro på banjerne før vagtchefen skred ind.

Søndag, den 22. I dag skulle alt vagtfri personel møde op til gudstjenesten, men Henning og jeg var ikke med. Med alle vores vagter, er der så få lejligheder til at komme på længere ture, og lang tid før Admiralen fik den ideen med den tvungne gudstjeneste, havde vi noteret os for en tur til Ikabunden. Den startede vi på lige efter morgenmønstringen og nåede 1½ time senere over til Ikabunden. Vi gik dog ikke ned, men forblev oppe på kanten indtil middag. Medens vi fortærede vores medbragte klemmer trak skyerne sammen og kort efter begyndte det at regne, hvilket fik os til at vende næsen hjemefter. Med de lavt hængende skyer blev det ikke til megen fotografering. Vi var tilbage på stationen 1530, fik os tørret og spillede bordtennis resten af eftermiddagen. Aftenens film "Call me Madam" var herlig med masser af god musik.

Mandag, den 23. Ork, sikken en opsang Næstbejdsen gav os ved middagsmønstringen. Først harcelerede han over spektaklerne Lørdag aften, næste punkt var vagtbytningerne og sidst maskinbanjens noget trevne udpurring. Han forlangte så galt, at vi skulle stå op klokken 7, d.v.s. et kvarter før alle andre og mønstre ved siden af køjerne, men han bliver nok klogere. Efter udskejning sendte jeg min nu restaurerede modelbåd hjem, og senere så vi "O'Henrys Full House", en film hvor amerikanerne har forsøgt at efterligne Somerset Maughans film, bare med den forskel, at medens englænderne anvender delvis ukendte skuespillere i deres film, var den

Balle fra Grauballemanden.

amerikanske udgave en ren stjerneparade. Filmen var ganske god, men kommer slet ikke på højde med de engelske. Før filmen lød der rygter om en hjemsendelse med ”Dronningen”, og bagefter bekræftede vores talsmand Postmanden rygterne. Han havde informationerne fra Chefen.

Tirsdag, den 24. Ha! Hvor vi snød stationsmesteren og oversergenterne for den triumf at se os stå ret ved køjerne. Alle stod simpelthen op et kvarter før og alle sad ovre i spisesalen, da de mødte op for at purre os. Åbenbart er de blevet lamslåede over dette uventede, for der blev hverken sagt noget herom til morgen- eller middagsmønstringen. Klokkeren 20 kom Niels Ebbesen uventet tilbage. Den var ellers på vej hjem og lå 200 sømil syd for os, da en af besætningen fik blindtarmsbetændelse og skulle opereres øjeblikkeligt. Med min aftenvagt var jeg forhindret i at se den ekstraordinære film, der blev vist i anledning af Niels Ebbesens tilbagekomst.

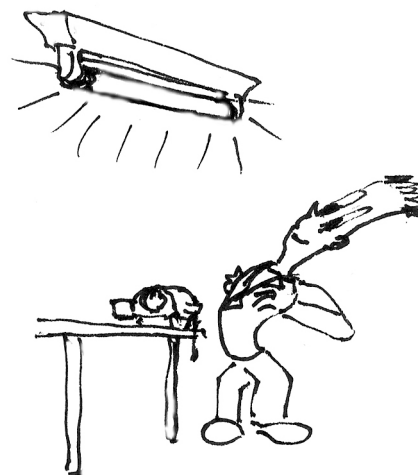
Onsdag, den 25. Var den gamle Jørgensen slem, så viser den ny sig at være endnu værre. Under ham sorterer Auto, Akkumulatorværkstedet, Motorbådsværkstedet og Kedelhuset. Manden er håbløs. Biler har han ingen kendskab til, ja han kan ikke engang køre bil endnu, og lærepengene bliver vist dyre, for han har allerede lavet to buler i bilerne. Det elektriske aner han heller intet om, og hans evige rend og stillen dumme spørgsmål som, hvor min makker en henne, hvad jeg skal lave, o.s.v. irriterer over alle grænser og har gjort det af med min tålmodighed. Det varer ikke længe før jeg beder ham om helt at holde næsen væk, eller også kan han få lov til at lave det hele selv, ligesom de allerede har gjort det på Auto. I Motorbådsshoppen er forholdet det samme. Manden aner ikke en pind om dieselmotorer og maskinisterne kan heller ikke døje synet af ham. På Kedelhuset er stillingen den samme. Forleden fablede han hele formiddagen om en starter, der skulle udskiftes, men det var faktisk en dynamo, og det var ikke en fortalelse fra hans side. Samme dag dummede han sig ude på Auto ved at spørge, om de kun havde to gassvejseanlæg, hvorpå han pegede på 2 fint rødmaledede ildslukkere.

Aftenens film ”Island in the Sky” var en amerikansk om en nedstyrtning i det nordlige Canada. Her vadede de strandede piloter rundt i en snestorm og 30 graders frost uden at tænke på at beskytte deres glatbarberede hager. Sådant en bommert ødelagde filmen for mig, for var der et sted, jeg frøs i vinter, så var det min hage, lige indtil jeg fik anlagt fuldskæg.

Torsdag, den 26. Du store kineser, hvor er han dog dum, altså Jørgensen. Der er ingen særlig episode knyttet til denne bemærkning, bare en konstatering af fakta. Flyveren i dag havde ingen post med til mig, men det var nu heller ikke ventet. Aftenen gik med bordtennis og en rædselsfuld Marx Brothers film, ”A Day at the Races”.

Fredag, den 27. I dag har jeg lært alt om lysstofrør. Jeg blev anmodet om at installere et armatur i motorbådsshoppen og gik omgående i gang med at læse om denne ny type lysgiver. Enden på historien blev, at jeg nu har to rør i mit eget værksted, og at de begge lyser. Det var vaskedag om aftenen, og jeg gik tidligt til køjs.

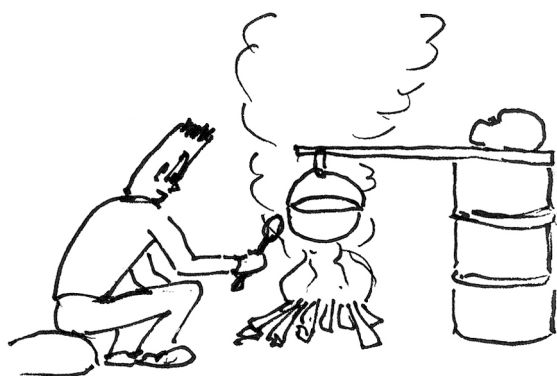
Lørdag, den 28. Endelig oprandt dagen for vores anden Fladlandstur. Oprindeligt skulle Jumbo, Henning og jeg have været af sted sammen, men Jumbo har været på så mange ture, at han bliver nødt til at tage vagter i de resterende weekender, og Henning var den eneste hjemmeværende af radioens speakere. Som følge heraf var deltagerne i stedet Glarmesteren, Perletand (eller

Nyt lysrør i akkumulatorshoppen.

Ming Fu), Reefer Carl, Kerteminde og undertegnede. Vi samlede grej sammen om formiddagen og afsejlede i en let regn i en landgangsbåd. På Fladlandet sejlede LCM'eren helt op på krakemutterne, og vi kunne hoppe tørskoede i land. Vi tog omgående hytten i besiddelse og tændte bål for at lave kakao. Holdet, der havde været i hytten før os havde glemt petroleum og fyldt benzin på primussen, med det resultat, at dyserne var brændt i stykker. Et held for de tåber, at den ikke eksploderede. På vores travetur op i krakemutterne rullede vi adskillige store sten ned i de dybe afgrunde. Mærkeligt nok er det næsten en tvangstanke at nemt tilgængelige sten skal ruller ned. Under turen passerede Catalinaen hen over os inden den gjorde klar til landing. Aftensmaden bestod af dåse frikadeller, elv afkølet hvidtøl, franskbrød og ost, og aftenen sluttede med te og kaffe med kiks og en dåse abrikoser.

Søndag, den 29. Det blev en værre nat. Jeg havde fået en overkøje og havde det frygtelig varmt, samtidig med at en begyndende forkølelse vanskeliggjorde vejrtrækningen. For at køle lidt ned

Madlavning på Fladlandet.

tog jeg min madras og lagde mig på dørken, hvor jeg så til gengæld frøs godt resten af natten. Det gjorde de andre også. Ved 7 tiden vågnede jeg og vaskede mig ved den lille elv, der i ti skridts afstand løber forbi hytten, gik mig en tur og varmede så vand til morgenkaffen. De andre foretrak at forblive i køjerne, så jeg drak min kakao alene. Ved halv ti tiden var alle på benene og begyndte at forberede middagsmaden. Maden var klar allerede klokken 11, og vi nød den i fuldt mål. Menuen lød på dåse bøfkarbonader (det stod der altså på dåsen) med kartofler og som dessert fik vi ferskner og pærer. Medens det småregnede hele formiddagen, klarede vejret op

ved middagstid. Carl og jeg tog os en ordentlig lur i solskinet og overlod det til de andre at trave op i krakemutterne. Ved 4 tiden drak vi kakao og spiste aftensmaden i det fri, men umiddelbart efter begyndte det at blæse, og tunge skyer trak op. Vi havde regnet med at blive hentet ved 6 tiden, men først klokken 7 så vi landgangsbåden passere forbi på vej ind mod Isblinken efter de 5 mand, der havde ligget i telt derinde. Det blev helt mørkt, inden båden nåede tilbage til os, og for at hjælpe styrmanden med navigationen, satte vi lys i vinduet, en foranstaltning som han senere fortalte havde hjulpet ham meget. Først klokken 9 var vi tilbage i Grønnedal og kunne tage os et tiltrængt bad inden køjetid. I denne weekend havde 12 mand med Krebsfar i spidsen forsøgt at bestige Kugniat (Cognacen), men på grund af regnen, der gjorde fjeldet for glat, måtte de opgive, da de var 2/3 af vejen oppe mod toppen, ærgerligt for dem.

Mandag, den 30. En dag uden større oplevelser. Vi fik ikke mindre end to film om aftenen, den første var engelsk og hed "Desperate moments", en god og spændende film fra Berlin umiddelbart efter krigen, den anden en tredjerangs amerikansk indianerfilm, "The escape from Fort Bravo", møgfilm.

Tirsdag, den 31. Åh, i skulle have set det salige grin, der viste sig på Don Pedros grimme fjæs til middagsmønstringen, da vi fra maskinen lavede en perfekt Arresødal opretning. Basserne fra de andre banjer grinede og fnisede, men blev hurtigt kaldt til orden af Don Pedro med et "hold kæft derhenne. Der er ikke noget at grine af fordi i ikke kan gøre det lige så godt. Jeg bad en, der skulle på den ordinære indkøbstur til Ivigtut om at købe mig et par farvefilm, da kantinen her som sædvanlig har udsolgt. Han mødte op med de rigtige film – men ak, det var 6 x 9 i stedet for 24 x 36. Jeg drømte ikke om, at han kunne finde på at købe andet, for der er ingen her på stationen, der fotograferer med 6 x 9, men han var åbenbart for ny i gårde til at vide det.

September.

Onsdag, den 1. Hjemrejsedagen nærmer sig, men endnu ved vi intet bestemt. – Der går rygter om et ekstra grønlandstillæg med tilbagevirkende kraft fra den 1. April. Bare det bliver til noget, før vi skal hjem.

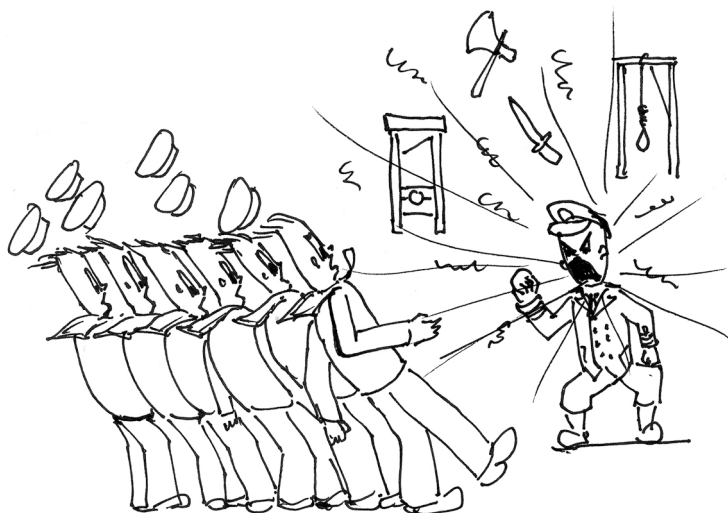
Torsdag, den 2. Sikken en dag, puh ha! Først blev 15 mand noteret for ikke at være ude af køjerne til tiden. Det gav dem 11 dages kvarterarrest. Så fik vi at vide, at vores hjemrejse sandsynligvis ville finde sted den 21. med D.F.D.S' Dronning Alexandrine. Stationschefen har vidst det de sidste fire dage. Næste punkt på dagsordenen var en advarsel mod at starte et mytteri. Noget sådant har der

overhovedet aldrig været tale om, men efter advarslen under mønstringen, blev der i høj grad talt om det, og

befalingsmændene havde det ikke ret godt resten af dagen, for de blev ustandselig drillet med spydige bemærkninger. Næste irritation var mit besøg hos Førstemester for at få en skrivelse fra ham om, at mit arbejdstøj var ødelagt af akkumulatorsyre under arbejdet. Denne nægtede han at give mig

og påstod, at der var udleveret ”syretøj” til alle Søværnets enheder, og at jeg selv skulle erstatte arbejdstøjet, for havde

tøjet været mit eget, var det sikkert ikke sket. Det ”syretøj” har jeg aldrig hørt om. Det var et nummer for groft, og jeg sagde til ham, at her efter rørte hverken jeg eller min makker ved en akkumulator eller en syreballon. Senere gav jeg Jørgensen den samme besked og frøs ham derpå ud af mit værksted, da han startede med sine dumme spørgsmål. For at gøre dagen fuldendt har der raset en sydost med regn og vindstyrke 12. Om det var for at bøde på de noget skrappe udtalelser ved middagsmønstringen, ved jeg ikke, men i hvert fald fik vi ekstraordinært film om aftenen. Det var ”Støt står den danske sømand”. Jeg overværede lige starten af filmen, men gik så til køjs, for jeg har set filmen 3 gange før.

Grauballemandens salut.

Fredag, den 3. Igen i morges kom DE luskende ind på banjerne og noterede numrene på dem, der ikke var tørnet ud til tiden. De er snart ikke rigtig kloge! Ved middagstid klarede vejret omsider lidt, og hen på eftermiddagen fik vi besøg af Catalinaen, som også havde et brev med til mig. Nancy S passerede fjorden for nordgående. Det er den anden båd med post til os, der ligger og raver rundt nordpå på grund af storisen. Under min vagt på Kraften om aftenen holdt Henning og jeg kaffemik.

Lørdag, den 4. Uha, vinteren nærmer sig. I går faldt der igen sne på Cognacen, denne gang ned i 800 meters højde. For første gang i en måned var der parade. Over middag tog Henning og jeg en omgang bordtennis, snakkede resten af eftermiddagen væk og var i klubben om aftenen.

Postemik, hurra!

Søndag, den 5. Hele formiddagen kiggede jeg langt efter den længe ventede Hanne S, der kom med vores post, og lige over middag løb den til kaj. Postemik! Troede vi da, men det var slet ikke Hanne S, men en hollandsk Coaster med navnet Kronborg. Ovenpå denne nedslående nyhed gik jeg op på orlogshjemmet og spillede bordtennis med en af vejrfolkene, holdt derpå vaskemik og gik tidligt til køjs. Det må lige bemærkes, at middagsmaden i dag var god, rigtig god endda, skinke med spinat, kartofler og sherrysauce.

Alligevel ingen postemik, æv!

Mandag, den 6. Jørgensen tillod sig at være spydig overfor mig. Jeg havde arbejdet oppe på maskinværkstedet. Og han havde ikke kunnet finde mig. Da jeg kom tilbage til mit værksted, faldt han straks over mig og forlangte, at jeg gav ham besked, hver gang jeg forlod værkstedet. Han kan tro, det bliver løgn. Jeg skal under ingen omstændigheder stå ham til regnskab for, hvad jeg laver, så længe han intet aner om mit arbejde, og jeg garanterer, han skal blive drillet og frosset ud. For at forfølge denne beslutning gik jeg til kaffemik i bådsmandsshoppen, noget jeg aldrig før har gjort, og så gik jeg fra værkstedet en time før normalt. Om aftenen var der igen bordtennis på programmet, inden vi så den tyske film "Nachtwachte", en virkelig god film, og det var tydeligt, at alle i salen var grebne af den, for der var dyb tavshed under hele forestillingen. Ingen kom med bemærkninger eller tilråb, som der normalt kommer ved filmforevisninger.

Aftentur ind i dalen.

Tirsdag, den 7. Jørgensen indfandt sig på mit værksted i formiddags, men jeg frøs ham ud, og han viste sig ikke igen, et held for ham. Fra Auto er der igen blevet klaget over hans indblanding, og Førstemester har nu lovet, at han ville holde ham væk derfra. Kedlen, som også sorterede under ham er overdraget til en anden mester. Klokkeren 17 kom Kong Fritz tilbage fra sin inspektionstur med skarven. Jumbo, Henning og jeg travede en tur ind i dalen, inden vi skulle på vagt.
PS. 14 dage til vi skal hjem, pragtfuldt!

Onsdag, den 8. Jørgensen var bitter over ikke at have en nøgle til mit værksted. Han havde været henne ved værkstedet i morges og hørt ladeaggregatet køre, selvom vi har nægtet at lade akkumulatører op, og nu ville han kontrollere, om vi gjorde det, men døren var låst, og han kunne ikke se noget. Derfor var han meget bitter, da han spurgte mig om, hvorfor aggregatet havde kørt. Jeg gav ham en sludder for en sladder og sagde, at vi havde brugt det ved afprøvning af nogle varmelegemer. Han blev bestemt heller ikke opmuntret, da han senere på dagen bad mig om at hælde vand på Splash's akkumulatører og fik et bestemt nej. Så blev han eddikesur og sagde, at man da ikke fik huller i tøjet ved at hælde vand på. Jeg gjorde ham opmærksom på, at nu var det et principspørgsmål, og at vi aldrig fik vores synspunkter gennemført overfor Førstemester, hvis ikke vi stoppede alt arbejde med akkumulatører. I sin tid havde vi knoklet for at redde en penibel situation, og den eneste tak, vi havde fået for vores slid, var, at vi nu selv skulle bøde for det. Aftenen gik med at reparere starteren til bassernes turbåd Drogden, som jeg

selv skal på tur med på Søndag. Starteren var i en sørgelig forfatning, men jeg fik den dog klar i løbet af aftenen.

Torsdag, den 9. I det skønneste solskinsvejr sejlede jeg med skolebåden til Ivigtut. Grunden til denne tur var, at jeg ønskede oplysninger om en amerikansk og for mig ukendt måde at koble en vekselstrømsmotor på, og desuden ville jeg gerne sige farvel til Jens ankervikler, elektromekanikeren der hjalp mig så mange gange i den første tid. Som det næsten er blevet en tradition spillede jeg igen om aftenen nogle partier bordtennis med flyveren inden filmen, Doktor Holl, en sukkersød tysk problemfilm.

Med skolebåden til Ivigtut.

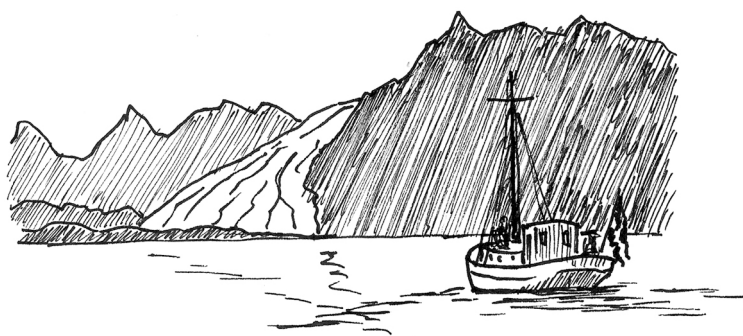
Fredag, den 10. Igen i dag indfandt Jørgensen sig på mit værksted. Han ønskede at vide, om vi havde nogle opladede akkumulatører. Da jeg svarede nej, forlangte han vi straks ladede nogle op, hvilket jeg nægtede. Ja, sagde han så, han ville jo nødtigt gå så vidt som at indberette os, for det var jo en nægtelse af en given ordre. Jeg blev rasende og gjorde ham klart, at han ikke kunne forlange, vi skulle arbejde med akkumulatører og så selv betale for det tøj, der blev ødelagt under arbejdet, men hvis han alligevel indberettede os, skulle sagen nok blive ført helt til tops. Noget senere kom han igen og sagde, at han vist hellere måtte se at få talt med Førstemester om nogle attester på vores ødelagte tøj. Vi ventede hele dagen på Umanak, men den kom ikke.

Appelsin lossemik.

Lørdag, den 11. Umanak var kommet ind klokken 6 i her til morgen, og nu skulle der være lossemik, men først fik vi vores post. Der var hele 7 breve til mig. Denne gang slap maskinen ikke for at deltage. Vi skulle være færdige til middag, og det blev vi også. Lasten bestod af madvarer, her i blandt appelsiner. "Uheldigvis" gik der hul på nogle af kasserne, til gavn for os alle. For en gangs skyld fik jeg et let job med at losse nogle få sække mel og en hel del dåser syltede agurker. De blev læsset af lige ved siden af postkontoret, så jeg snød mig til at få min pakke tidligt. Før middag var vi færdige, og vi fem mand, der skulle af sted med Drodden, fik travlt med at gøre os klar. Vejret var strålende, solskin og helt stille. Lige før vi startede kom vagtchefen og spurgte, om ikke vi kunne tage Umanaks læge med over til Ivigtut, hvor den nu lå. Selvfølgelig

kunne vi det, men det blev ikke aktuelt, for inden vi kom af sted, vendte han tilbage og sagde, at lægen blev i Grønnedal til senere. Vi var kun lige kommet ud af havnen og skulle til at sætte flaget. Da vi opdagede, det var stjålet. Altså hjem igen, bjerge et flag og så af sted.

Fra dette øjeblik var det nærmest spising hele tiden. Vi indledte med kaffe, sandkage, kiks og wienerbrød. En time efter afgangens passerede vi ud gennem indsejlingen til fjorden, hvor en kraftig vind og grov sø stod lige ind. Jumbo opholdt sig under dæk og blev utilpas, men en halv time senere kom vi igen ind i smult

Den lille Moræne i Kornukfjorden.

farvand. Sejlads i disse fjorde er ganske spændende, for søkortene er temmelig unøjagtige, og undersøiske skær er kun markeret ganske få steder. Hen på dagen måtte vi på et tidspunkt bakke og liste udenom et af disse undersøiske skær, men inde bag det fandt vi den herligste ankerplads, hvor vi besluttede os for at overnatte. Dog ville vi først gøre fuld brug af det gode vejr og sejlede ind til den store moræne. Her har gletsjeren trukket sig et stykke tilbage og efterladt enorme grusdynger. Herfra fortsatte vi ind til den lille moræne, hvor jeg tog en del billeder. Det blev kun et kort ophold her, for vi skulle være tilbage på vores ankerplads, inden det blev mørkt. Vi ankom til stedet lige efter solnedgang og oplevede den dejligste aften, man kan tænke sig. Blikstille vand, flot farvet solnedgang, derpå fuldmåne og en skøn stjernehimmel, og sidst nordlys. Med alle disse indtryk kan man da ikke forlange mere.

Søndag, den 12. Toves fødselsdag. Forhåbentlig har hun fået mit radiobrev, for ellers falder der sikkert brænde ned. Jeg vågnede klokken 6 men måtte pænt vente i køjen til ved 8 tiden, og her gjorde jeg store øjne, da jeg kiggede ud på omgivelserne. Under anløbet af ankerpladsen i går havde vi famlet os ind mellem

skvalpeskærene, men nu var det lavvandet, og vi lå nærmest i en lagune med skær det meste af vejen rundt og kun et par smalle render til at sejle ud gennem. Sejle gjorde vi nu ikke om formiddagen. I stedet blev vi liggende og nød det fine vejr. Middagsmaden var lækker med skinke, grøntsager og gulerødder, alt organiseret fra kabyssen. Kabysfenriken havde kun bevilliget os gule ærter og flæsk, men det var vi da heldigvis selv i stand til at ændre. Med skinken og den efterfølgende dåsefrugt konsumeret, havde vi absolut laveste vandstand og gik i land en lille halv time for at strække benene og fotografere.

Ankerpladsen.

Klokken 17 skulle vi hente 3 lystfiskere i Ikabunden og satte så småt kursen mod denne destination, medens vi drak kaffe, dasede og Kerteminde fiskede. Jeg tror ikke, han forventede at fange noget, men indenfor et par minutter var der bid på pirken, og han kunne stolt hale en meget stor torsk indenbords. Under sejladsen ind gennem Ikabunden var der nerver på, for herinde stikker der nogle lange sylespidse søjler op fra bunden, næsten op til vandoverfladen, og rammer man en sådan, er det sket. Jeg antager, at vi kunne se omkring 30 meter ned i dybet, og så langt kunne vi se disse hvide søjler, uden at de så ud til at blive tykkere nedefter. I tykkelse varierede de fra en kops størrelse til ca. en kvadratmeter, temmelig uhyggeligt. Imidlertid nåede vi ind til afhentningspositionen uden uheld og fik de 3 ombord, hvorpå vi vendte næsen hjemefter. Medens vi spiste aftensmaden, begyndte det at trække op, og vi fik meget frisk luft på hele hjemturen. Sent på aftenen udviklede denne blæst sig til en ren sydost. Som en god afslutning på denne helt igennem vellykkede weekend, fik vi vores post fra Hanne S. Mågen var kommet hjem nordfra og medbragte vores post, så det må nok siges at være den bedste weekend, vi har haft til dato. Posten fra Hanne S var ”kun” 5 uger gammel.

Mandag, den 13. I dag satte jeg akkumulatorbatteriet i admiralens motorbåd til ladning på den betingelse, at der i morgen bliver gennemtruffet en løsning på problemet med vores ødelagte arbejdstøj. Catalinaen, der skulle gå direkte hjem, kom ikke på grund af sydosten. Aftenen bød på en tysk film ”Drømmende læber”.

Niks arbejde med akkumulatører!

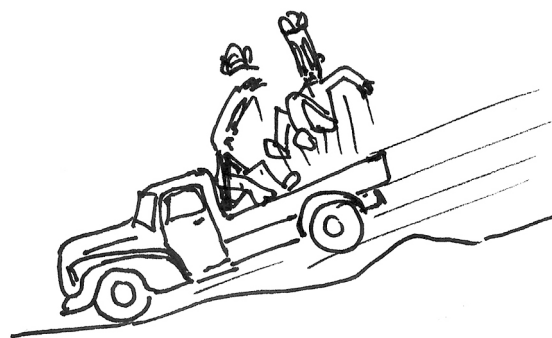
Tirsdag, den 14. Nu lader det omsider til at der er gået hul på bylden med vores syreædte arbejdstøj. Næstkommanderende kom ned på værkstedet og ville have en akkumulator til navigationslysene på en af bådene. Jeg sagde, som det var, at vi ikke arbejdede med akkumulatører længere, og han lovede, at der skulle komme en ordening på spørgsmålet. Ved 16 tiden vendte Henning tilbage far NAB i en amerikansk Albatros maskine. I øvrigt er de amerikanere nogle rigtige skvat til at flyve. Først kredsede de over fjorden 6 – 7 gange, og da de endelig landede var det helt ovre ved Ivigtut. Vores båd fik en lang tur over til dem, for de tænkte ikke et øjeblik på at komme båden i møde. Og det kalder amerikanerne en redningsmaskine. Jeg gad nok vide, hvordan de vil bære sig ad med at redde nogen, når de stadig er bange for at lande her, hvor de har været snart 10 gange. Det er en fornøjelse at se den danske Catalina, der går lige ned og først standser fremme ved bøjen.

Vi skal have hjemsendelsesfest, og en komite er valgt til at forestå arrangementerne. Denne komite bad mig om at udsmykke klubben, hvor festen skal holdes. Jeg anskaffede materialer om eftermiddagen og aftalte at mødes med komiteen i klubben lidt før klokken 18. På det tidspunkt var der ikke kommet nogen, og jeg gik i gang alene. Et kvarter senere kom Jumbo og hjalp mig lidt, men allerede efter en halv time skulle han hente noget til mig, og jeg så hverken ham eller nogle af de andre, da jeg stoppede klokken 23 og gik til køjs. Det lykkedes ikke at blive færdig med dekorationerne, og i morgen har jeg aftenvagte, så det bliver altså ikke mig, der kommer til at gøre arbejdet færdigt. I nat standsede vores kedel. Motoren hertil var brændt af, og reservemotoren blev monteret i løbet af dagen. Det er nu mit job at omvikle den afbrændte motor, og det skal ske, inden jeg skal hjem. Materialer har vi endnu ikke fået, så jeg må til Ivigtut efter dem i morgen.

Onsdag, den 15. 6 dage til vi skal hjem. Der bliver holdt nøje tal med de resterende dage. I morges var jeg i Ivigtut og fik de nødvendige materialer til omviklingen af motoren, og jeg gik straks i gang. På grund af aftenvagte kunne jeg ikke deltage i Bingospillet, og jeg udnyttede vagten til at farvelægge grønlandsdiplomer. Ved mønstringen lød det. Oktoberskolen afleverer ikke vasketøj, nej hvor var det skønt at høre.

Torsdag, den 16. 5 dage til hjemrejsen. Vinteren nærmer sig, det er begyndt at fryse om natten, og sneen er nu nået ned i 600 meters højde. Jeg kom alligevel til at færdiggøre dekorationerne, hvilket skete i middagspausen. Efter udskejning spillede jeg nogle partier bordtennis, tog bad og gik derpå ned til festen i klubben. Vi startede en halv time senere end beregnet, da omkring halvdelen af basserne havde været på tur og kom for sent hjem, men så gik det slag i slag. Alle mødte op i paradetøj, hvad der straks hævede stemningen, og ingen befalingsmænd var til stede, hvilket løftede stemningen yderligere. Der indledtes med kaffe og wienerbrød og en sang. Lille John havde produceret sangskjuleren, der var lavet som et kæmpe Retina kamera, Grønnedals standardkamera. Så fulgte en sjus og små konkurrencer, og til slut fik vi 4 snitter, en øl og endnu nogle sange, en helt igennem virkelig vellykket fest med fin stemning hele aftenen og ingen blev tullervorne.

Fredag, den 17. På vej ned til værkstedet efter middagen sad min makker Vagn på ladet af Forden, og da vi kørte over nogle dybe huller, røg han en lille halv meter i vejret. Faktisk så det sjovt ud, men det har det næppe været for ham. Jeg havde travlt med min stator, og Vagn, der er elektriker og aldrig før har prøvet at vikle, fik sådan et mod på det, at han tog den største motor, vi havde til reparation og begyndte at skille den ad. Efter aftenskaftningen fik jeg en tiltrængt klipning,

Mere bilkørsel i Grønnedal.

før jeg sammen med Henning og Vagn holdt mik med sandkage hjemmefra, og ih, hvor var den god. I går aftes fik jeg ondt i tandkødet i undermundens, og her til aften blev det helt tosset, så da vi var færdige med vores mik, måtte jeg over til Tandlægen, der prikkede og skar i mig. Det hjalp en smule, men det gør fortsat rasende ondt. Jeg skal over til ham igen i morgen.

Lørdag, den 18. 3 dage til hjemrejsen. Formiddagen gik med optælling af værktøj og aflevering af samme, hvorpå jeg gav min makker de sidste tips, og så kunne jeg omsider opsøge tandlægen, kun for at få at vide, at han ville vente og se tiden an. Ved vores sidste parade overrakte Chefen Kertemindes hans førstepræmie for skydning fra Arresødal. Carl og jeg travede en tur om eftermiddagen, holdt kaffemik og begyndte derpå at pakke. Jeg tog nogle billeder med blitz for Henning med hans apparat, hvorpå vi endte i klubben til en sidste sodavand og wienerbrød.

Søndag, den 19. Var vejret godt i går med sol, så skal jeg love for, at det ændrede sig i løbet af natten. Da vi tørnede ud i morges var der sne overalt, og tunge skyer dækkede himlen. Jeg brugte dagen til at gøre mine ting klar, vaskede og stoppede og holdt kaffemik. Drogden vendte ikke tilbage om aftenen. En time efter flagtid gik Splash ud på eftersøgning, lidt senere også Picket båden og den ene GLM'er. Kommer Drogden ikke ind inden midnat starter kutterne også ud. Jeg har morgenvagt på Kraften, og nu klokken 0600, hvor jeg skriver dette, er Splash og Skarven endnu ude, og Drogden er fortsat ikke dukket op. Nu er vi alvorlig bange for, hvad der er sket med den.

Mandag, den 20. Der herskede en meget trykket stemning den ganske dag. Splash og Skarven havde været ude på eftersøgning hele natten, og ved det første lys startede Ternene, Picket båden og GLM 1. Jeg var nede på værkstedet en tur, hos intendanten for at få byttet penge og derpå hos tandlægen. Der var tøjmonstring over middag, og da den var overstået hørte vi pludselig i radioen, at GLK (Grønlands kommando) kaldte alle både tilbage, for Drogden var fundet, hvilken lettelse for alle. Catalinaen var kaldt hertil, og det var den, der fandt Drogden. Det var et stort eftersøgningsapparat, der var sat i gang, og heldigvis gav det resultat. Stemningen på stationen steg adskillige grader, og Admiralen; der havde været helt utålelig, indtil båden blev fundet, gav sin messe-gast fri. Drogden havde ligget indeblæst i en lille næsten ubeskyttet vig, men bortset fra at besætningen var sultne og noget forkomne, fejlede de ikke noget. Filmen om aftenen var en noget tvivlsom amerikansk jazzfilm, "The Strip".

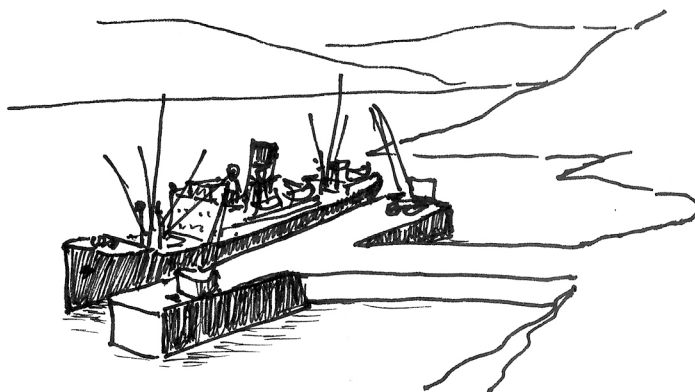
Tirsdag, den 21. I dag skulle vi have været af sted, men Dronningen kom ikke. Enten opgiver de ingen positioner, eller også får vi dem ikke at vide, for vi har kun modtaget en enkelt, og efter den skulle Dronningen først komme hertil i morgen middag, næsten 2 døgn forsinket. Dagen er gået med at vente, og ventetid er altid utålelig. For at få udsovet, gik jeg tidligt til køjs, men det lykkedes ikke at falde i søvn. Den almindelige mangel på hensyn til andre, viste sig være end nogensinde. Der var en ulidelig råben og skrigen, musik og slagsmål lige til klokken 23, og min

vagt startede ved midnat, så søvn blev det ikke til inden vagten. I stedet stod jeg op og travede mig en lang tur for at løbe raseriet af mig. Det skal ikke blive til en spjældtur for mig den sidste dag, bare for et slagsmåls skyld. Åh, hvor jeg længes efter mit eget værelse, hvor der er fred og ro. I går fik jeg for resten det ødelagte tøj byttet, så er den sag omsider ude af verden.

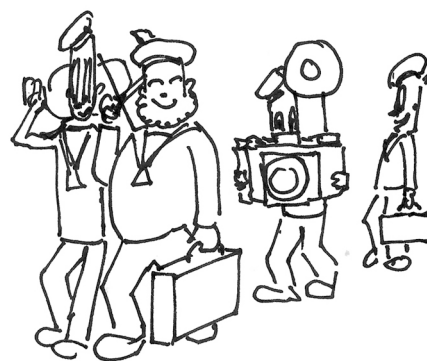
Onsdag, den 22. Hele dagen gik med at opsøge motiver, jeg endnu ikke havde fotograferet, og aftenen forløb med en sidste gang bordtennis, vask og med at fotografere Henning oppe på radiostationen for endelig at slutte af i klubben med en sodavand, wienerbrød og en dåse frugt. Dronningen kom fortsat ikke som ventet og håbet, men vi fik at vide, at den ville være her klokken 4 i morgen tidlig, og at vi skulle op klokken 5 af hensyn til lossemik.

Torsdag, den 23. Vi blev altså purret tidligt og var straks på benene for at konstatere, om det var rigtigt, at Dronningen lå dernede i havnen, og det gjorde den, et forjættende syn. Vi, der skulle hjem, var fritaget for lossemikken og blev i stedet sat til at klare op på banjerne. Klokken 0930 stillede vi til parade i orlogshjemmet med alt vores grej, hvor Don Pedro, næstbejdsen og chefen sagde nogle pæne ord til os. Lige før vi gjorde klar til at gå, kom postmanden styrtende med to breve og en pakke til mig. Fra orlogshjemmet traskede vi ned på kajen, hvor afløserne netop var ved at gå fra borde. Jumbo førte an med sin anker sangskjuler og Lille John fulgte trop med sin Retina do. Do. Jo, det var en lystig flok, der gik ombord, og en sørgelig trist skare, der gik i land. Det blev middag inden vi sejlede og vi nåede også at få spist inden afsejlingen. Næstbejdsen, ja næsten hele stationen var nede for at sige farvel til os, og der blev vinket og råbt fra alle sider. Men afskeden var snart overstået, og med tre trut sagde vi farvel til Grønnedal, med yderligere tre trut hilste vi Umanak, der lå i Ivigtut, og kort efter var både Grønnedal og Ivigtut forsvundet ud af syne. Vejret var regnfuldt og diset og indbød hverken til fotografering eller til at betragte landskabet fra dækket. Bortset fra tågen var vejret udmærket med roligt vand, dog med en stor doven dønning.

Det var noget bedre at komme ombord i Dronningen end det havde været tilfældet med Disko. Ganske vist blev vi anbragt forude i lastrummet, hvor der var opstillet etagekøjer til os, et jammerligt lukaf, men DFDS' officerers- og besætnings holdning til os var helt anderledes venlig og forekommende, og i stedet for at blive betragtet som et nødvendigt onde, som det havde været tilfældet ombord i Disko, bød Dronningens kaptajn os velkommen ombord som passagerer. Maden var udmærket, og vi tog godt for os af retterne, men den lange tid borte fra civilisationen havde præget mig, og af gammel vane begyndte jeg at drikke af flasken i stedet for at bruge mit glas. Træt efter den tidlige udpurring gik jeg tidligt til køjs.

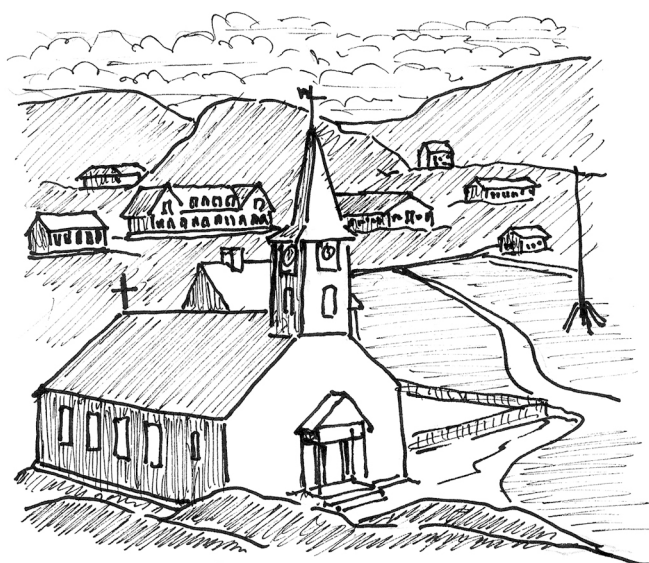

Et forjættende syn, "Dronningen" er ankommet.

Oktoberholdets afmarch fra Grønnedal.

Fredag, den 24. Vi blev purret en kvart i otte og efter en hurtig morgenvask, spiste vi morgenmad. Der var modbydelig koldt i lukafet fordi maskinmesteren havde lukket af for varmen på grund af et sprunget damprør. Oppe på dækket kom jeg i snak med flere

Hans Egede kirken og Rådhuspladsen i Godthåb.

medpassagerer, medens vi nød indsejlingen til Godthåb. Den var ganske anderledes end sidst, da alt lå dækket af sne. En kæmpe stor forsamling stod på kajen for at tage imod Dronningens passagerer fra Danmark, idet det hovedsagelig drejede sig om restituerede tuberkulose patienter. Der var et leben uden lige på kajen resten af dagen. Efter frokost fulgtes Henning og jeg med fru "Skarven" Petersen og dennes lille datter op i selve byen, hvor vi fotograferede, trods det tunge gråvejr. Det var en meget energisk ung dame vi fulgtes med, og vi tre havde vores hyr med at holde hende i ave. Den eneste, der tilsyneladende ikke var det mindste træt efter turen, var hende.

Nede ombord var der midtskibs en forfærdelig stank af sælspæk. De hjemvendte passagerer havde åbenbart ikke kunnet vente med at smage denne for dem så store delikatesse, og sad på kamrene og smovsede. Ventilationsanlægget sørgede for, at "duften" blev spredt i hele apteringen, hvilket fik hovmesteren på benene, og så var det slut med festmåltidet for grønlanderne. Om aftenen var de fleste i land til dansemik, men Henning og jeg blev ombord og nød hjemmebagt brød til teen sammen med fru "Skarven" Petersen.

Lørdag, den 25. Pyh, sikken en nat. Det blev kun til lidt søvn, for spillene kørte hele natten, og vores køjer befandt sig lige under spillene. Afgangen var sat til klokken 9, senere til 10 – 12 – 16 og endelig klokken 17 lagde vi fra kaj. Men inden da var der sket en masse. Henning og jeg forsøgte at nå op i Godthåb by om formiddagen for at købe film til Henning. Det blev til en lang løbetur, inden vi nåede tilbage, for vi havde næppe forladt butikken, og endda uden resultat, da vi hørte en båd tude nede i havnen. Bange for at blive agterudsejlet løb vi de godt 3 kilometer tilbage til havnen, hvor vi fandt ud af, at det ikke var Dronningen, men Switzers Sigyn, der havde tudet. På vej nordpå, en smule syd for Kap Farvel, var en ung pige faldet og havde beskadiget ryggen temmelig alvorligt. Hvorfor hun ikke var blevet hentet før, aner jeg ikke, men nu landede vores Catalina inde i havnen for at flyve hende til behandling på Island. I alle de 9½ måneder i Grønnedal havde jeg forsøgt at få billeder af en landing, og her i Godthåb lykkedes det endelig. Om eftermiddagen nød vi solen, sagde farvel til vore ny bekendtskaber, der skulle blive i Godthåb, og afsejlede så midt under aftensmaden. Jeg skyndte mig at spise og for ud på dækket for at få et sidste glimt af Godthåb. Søvnig som jeg var ovenpå sidste nats forstyrrelser, tørnede jeg ind allerede inden aften teen.

Sukkertoppen.

ville besøge en veninde, der var bestyrerinde for Børnesanatoriet, og Pastor Baden og jeg gik en tur gennem byen, lidt op på krakemutterne og endte ved kirken, hvor der var gudstjeneste. Her lykkedes det mig at få taget et billede af en lille pige i nationaldragt. Præsten var så begejstret for turen og følgeskabet, at han spurgte, om ikke jeg ville ledsage ham på endnu en tur om eftermiddagen. Det gjorde jeg. Vi gik ud i udkanten af byen og derpå op på en af de høje krakemutter, hvorfra der var en fin udsigt ud over hele byen. Turen var meget anstrengende for ham, og ikke mindre for mig, der hele tiden måtte gå i forvejen for at finde den nemmeste vej og derpå tilbage for at hente ham. Godt nok påstod han under nedturen, at han sagtens kunne klare en kortere men besværligere rute, men det skulle jeg ikke have noget af. Hvis der skete ham noget, ville jeg stå der med hele balladen. Jeg tror nok, han anså mig for at være en tøsedreng, fordi jeg hele tiden søgte udenom forhindringerne, som han selv mente sagtens at kunne klare. Men pyt med det, hovedsagen var, at vi kom helskindede ned igen, og han var meget stolt over at have klaret turen så flot. Under turen opførte han sig som en lille uansvarlig dreng, der hele tiden ville klatre højere og højere op. Indtil afsejlingen klokken 18 kiggede jeg på alle de grønlandere, der sværmede rundt om Dronningen med alt, hvad der kunne sejle. Aftenen bød på en pragtfuld solnedgang, hvor farverne forblev på himlen i flere timer, for så at blive afløst af et umådelig flot nordlys. Det gik stærkt sydover nu, sikken en forskel fra dengang vi sejlede med Disko.

Mandag, den 27. Der er ikke meget at bemærke om sejladsen sydpå, vejret har holdt sig pænt hele vejen med rolig sø og skydække. Midt på dagen passerede vi Frederikshåb Isblink, en utrolig stor gletsjer, der går lige ned i havet. Lige før det blev helt mørkt fik vi et glimt af Cognacen og Arsuk Umanak. Vi har flere gange i løbet af dagen passeret store samlinger is og store isskasser, ligesom vi har indhentet adskillige trawlere. Ombord fandt jeg et eksemplar af den uafhængige avis "Kamikken", der fortæller og retter en hård kritik af Kongelige Grønlandske Handel og statsmonopolet, hvad avisen gør vældig godt og med rette.

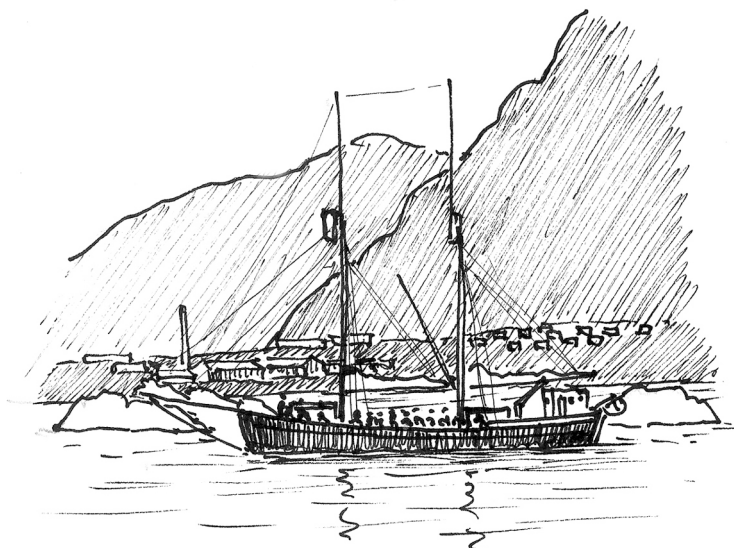
Søndag, den 26. På den helt umenneskelige tid af natten nemlig klokken 3 raslede ankeret ud af klydset, og ved 6 tiden startede larmen fra lossespillene. Vi havde anløbet Sukkertoppen. Først forlød det, at al landgang var forbudt, fordi der havde været to ny tilfælde af mæslinger i Godthåb, men klokken 10 fik vi alligevel lov. Der var ingen havn, og vi måtte færges ind. Jeg fulgtes med fru Petersen og Pastor Emeritus Baden fra Århus. Den 83 årige gamle præst havde sparet sammen til turen og fik nu sit sidste rejseønske opfyldt.

Fru Petersen

Pige i nationaldragt.

Tirsdag, den 28. Så tidligt som 0630 gik ankeret i Narsak havn. En time senere stod jeg op og fik et kig på Narsak uden sne, men det blev kun til et kig fra skibet, for i skulle hurtigt derfra igen. Vi kom dog først af sted 1215 og sejlede ud gennem den isfyldte fjord. Jeg fulgte hele udsejlingen fra dækket, og inden vi var kommet ud af fjorden, nåede jeg at se et amerikansk landgangsfartøj, en Albatros og et kælvende isbjerg, og det var det sidste, jeg så til Grønland. Jeg er begyndt at få ondt i halsen. Der er en influenza epidemi i gang ombord i Dronningen.

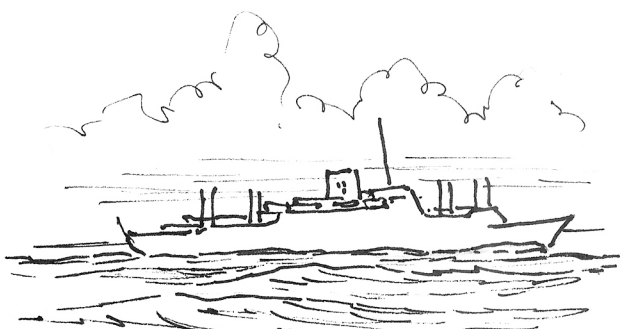

Knud Rasmussens ekspeditionsskib "Søkongen" i Narsak.

Onsdag, den 29. September til Tirsdag den 5. Oktober.

Dette tidsrum har jeg taget under et, for der lå jeg i min køje med influenza, høj feber og stærk ørepine. Måske var det godt det samme, at jeg var i køjen, for hvis jeg havde været oppe, var jeg formodentlig blevet søsyg. I 2 døgn havde vi orkan, som gjorde det anstrengende bare at forblive

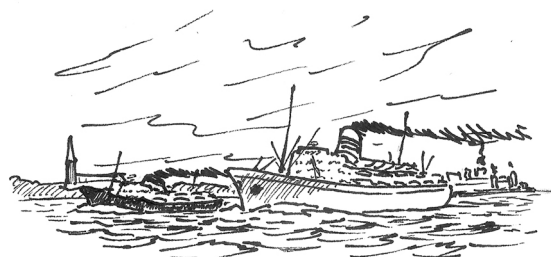
i køjen. Kahyttsjomfruen, som i øvrigt kom fra Aalborg, har passet mig særdeles pænt hele tiden. Mine kammerater fortalte mig, at følgende hændelse skete for hende tre gange på en dag. Under stormen skyllede en sø over fordækket, lige medens hun var på vej med en bakke med mad til mig. Bakken forsvandt og hun måtte ned og skifte tøj og hente en ny bakke. Først ved fjerde forsøg lykkedes det hende at komme frem over fordækket med bakken i behold, for mad skulle jeg altså have. Pragtfuld dame! Her den 5. befinder vi os i Nordsøen. Jeg sidder godt pakket ind i tæpper på en flugstol oppe på baddækket og

"Stockholm" i Nordsøen.

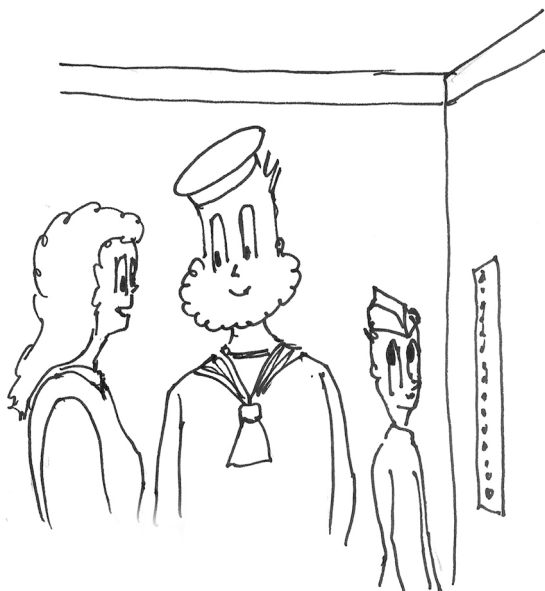
nyder livet i et dejligt solskin, for det kniber fortsat lidt med at gå. Svenske Amerika liniens Stockholm har lige passeret os for vestgående. I stolen ved siden af mig sad en grønlandsk mor, og hendes 2 årige barn tulrede lige så stille rundt på dækket. I de par timer, jeg sad der, hørte jeg ikke en lyd fra barnet, hvilket undrede mig, for havde det været et dansk barn, ville det formodentlig have tudet hver femte minut.

Onsdag, den 6. Oktober. Vi har lige haft Kronborg om styrbord, kun få timer tilbage inden vi igen sætter benene på dansk jord. Norske Amerika Liniens Oslofjord kom op agter fra lige efter vi havde passeret Kronborg. Medens Oslofjord stoppede op for at tage lods ombord, passerede DFDS' Kronprins Olav den på vej mod København. Snart efter satte nordmanden fuld fart på maskinerne og halede ind på Oslobåden, der svarede igen ved også at øge

Kronborg om styrbord.

farten. Da de to passagerbåde overhalede os, løb begge fuld fart og deres overbelastede motorer fik dem til at ryge som kulfyrede dampere. Oslofjord var hurtigst, men måtte alligevel se sig slået af konkurrenten, der snød og smøg sig ind gennem det mindre løb. Begge både var for længst gået til kaj, da vi løb ind til kvæsthusbroen, hvor utallige vinkende familiemedlemmer stod opmarcheret for at tage imod os, her i blandt min Far og min søster Tove. Den modtagelse Dronningens kajtajn gav os, da vi gik ombord i Grønnedal, fik os til straks at føle os godt tilpas, og jeg tror ikke, der på noget tidspunkt på hjemrejsen var vrøvl med nogen af os. I hvert fald har jeg ikke hørt om det.

I Hotel Codans elevator.

Alle vi oldbasser tog afsked med hinanden, hvorpå vi blev forenede med vores familier. Det var skønt at være hjemme igen. Det var først på eftermiddagen, og vi havde god tid indtil vi skulle hjem med Aalborgbåden. Eftermiddagen tilbragte vi på min Fars værelse på hotel Codan, hvor snakken gik livligt om alle det sidste års oplevelser. Far gav middag i hotellets tagrestaurant. På vej op i elevatoren kunne elevatordrengen ikke holde øjnene fra mit fuldskæg, og i stedet for at holde næsen rettet ind i panelet, skelede han vantro på mig, som jeg stod der med mit store røde fuldskæg. På den tid var fuldskæg aldeles usædvanligt i Danmark. Far havde observeret drengens interesse for den besynderlige person, og til slut kunne han ikke dy sig og sagde til drengen. Ja, ham der er altså min Far, hvorpå knægten eksploderede med et mægtigt grin.

Torsdag, den 7. Oktober. Vi fik lov til at tage direkte hjem på orlov efter de mange måneder på Grønland. Selvom der stadig var knap 3 måneder tilbage af tjenestetiden, var vi formodentlig for udisciplinerede til at man ønskede at se os på Holmen, hvor vi kunne ødelægge moralen, så vi skulle kun møde op efter orloven for at aflevere af vores udrustning. Hjemme i Aalborg ventede Mor. Hun havde skrevet, at hun ikke ville lukke mig ind, hvis jeg mødte op med fuldskæg, men det gjorde hun nu alligevel og tog imod mig med åbne arme. Dagen efter var jeg hos barberen, hvor fuldskægget røg for anden gang.

Fuldskægget ryger for anden gang.

Med aflevering af vores grej på Holmen sluttede så min lidet glørværdige tid i Hans kongelige Majestæts ildsprudlende Marine.